Yaşama Sevincinizi Artıran Öyküler



Kendi kutup yıldızını bul 2

Nüvide Gültunca Tulgar

ALFA

NÜVİDE GÜLTUNCA TULGAR, İstanbulda doğdu. İlkokulu Napolide Scuola Villa Dei Principi'de bitirdikten sonra Türkiye'de İtalyan Lisesi'ne devam etti. İstanbul Üniversitesi Basın-Yayın Yüksekokulu Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Bölümü'nü bitirdi. Çeşitli dergilerde çeviriler ve derlemeler yaptı. Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde master programına girdi. Gazeteciliğe Hürriyet gazetesi dış haberler servisinde başladıktan sonra televizyon gazeteciliğine geçti. Uğur Dündar ile Hodri Meydan ve Arena programlarında yapım yardımcısı olarak çalıştı. Daha sonra Show TV ve Star TV de Reha Muhtar ile çeşitli TV programlarının yapımcılığını üstlendi. Halen araştırmacı gazetecilik tarzında bir kitap yazmakta olan Tulgar İtalyanca, İngilizce ve Latince biliyor. Evli ve bir çocuk annesi.

Kendi kutup yıldızını bul 2



Nüvide Gültunca Tulgar

ALFA

Alfa Yayınları **2092**
Kişisel Gelişim **88**

KENDİ KUTUP YILDIZINI BUL 2

Nüvide Gültunca Tulgar

1 - 2. Basım : Mayıs 2010
ISBN : 978-605-106-217-4
Sertifika No : 10905

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Yayın Yönetmeni ve Editör Rana Gürtuna
Pazarlama ve Satış Müdürü Vedat Bayrak
Kapak Tasarımı Gökhan Burhan

© 2010, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Ticarethane Sokak No: 53 34410 Cağaloğlu İstanbul, Turkey
Tel: (212) 511 53 03 - 513 87 51 - 512 30 46 Faks: (212) 519 33 00
www.alfakitap.com

info@alfakitap.com

Beni ben yapan eşim Koray ve oğlum Somay'a

Her zaman benimle olan aileme

Bana teyzeliği öğreten küçük prenses Alya'ya

ve...

Her zaman değerli fikirleriyle bana yol gösteren editörüm Mümin Sekman'a

teşekkürlerimle...

MUCİZE ÖYKÜLERİNİ YAZAN BİRİNİN YAŞADIĞI MUCİZEVİ BİR OLAY

Size başımdan geçen mucizevi bir olayı anlatacağım ama biliyorum ki inanmayacaksınız!

Ünlü talk showcu Oprah Winfrey, programlarında sık sık, "Düş Panosu" diye bir şeyden bahseder. Hayatınızda görmek istediğiniz şeylerin fotoğraflarını kesip, bir panoya yerleştirip sonra da o panoyu gözünüzün önünde bir yerlerde tutmayı önerir. Bunun mucizevi sonuçları olacağını anlatır.

Ben de çoğu kişi gibi bu anlatımı izler, ilginç bulur ama sonra unutur giderdim. Bir gün izlemenin ötesine geçip bu pano fikrini denemeye karar verdim.

Bir Oprah hayranı olarak, Oprah Winfrey'in resimlerini bir panoya yapıştırdım. Bunu yaparken bir gün onunla tanışmayı ve programına konuk olmayı diledim.

Oprah'lı panomu evin göz önünde bir yerine koydum.

Bekliyordum, acaba neler olacaktı?

O düş panosunu hazırladıktan sonra, hem de sadece altı ay sonra, Oprah Winfrey'in programına konuk olarak katıldım desem, inanır mısınız? İnanmazsınız!

Belki de bana, o düş panosundakini herhalde düşünde görmüşsündür dersiniz!

Böyle düşünmekte haklısınız, böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki?

Dünyaca ünlü Oprah Winfrey, bir akşamüstü sahilde sakin sakin kitap okuyan birini neden arasın ki? Milyonlarca hayranı arasından neden beni seçsin ki? O Chicago'da, ben İstanbul'da yaşarken bu kavuşma nasıl mümkün olabilir ki? Hem o panoyu yapanlar içinde neden ben?

Bu imkânsız bir buluşma öyküsü gibi görünüyor değil mi? Üzgünüm ama bu sefer yanıldınız!

Gerçekten bu olabildi! Gerçekten o panoyu yaptıktan 6 ay sonra, Oprah'a konuk oldum. Ben de iyice inandım ki, hayatta bazen gerçekten mucizeler mümkündür.

Hayat hiç beklemediğiniz bir anda gösterir mucizelerini

En başından başlayayım anlatmaya.

On yıl kadar önce yağmurlu bir günde, Nişantaşı sokaklarında yürüyorum. Yerde satılan ikinci el bir kitaba rastlamakla başladı her şey. Kitap Oprah Winfrey'in biyografisiydi.

Oprah hakkında bildiğim tek şey, onun TV sunucusu olduğuydu. Ancak kitabı okuduğum zaman sarsıldım. Başarı öyküsü beni çok etkilemişti.

Hikâyesi kısaca şöyleydi...

Küçük yaşta tacize uğrayan, zenci ve yoksul biriydi

Oprah, doğduktan sonra bir domuz çiftliğinde babaannesinin yanında büyümüştü. Ayrı olan anne babasını bu sürede çok az görebilmişti. 12 yaşına geldiğinde annesi onu yanına almıştı.

Bu evde küçük yaşta cinsel tacize uğradı, hamile kaldı. Çocuğu düşürdükten sonra devlet onu annesinin elinden aldı ve bir bakımevine yerleştirilmesine karar verildi. Ancak bakımevinde yer yoktu. Bunun üzerine babası kızına sahip çıktı ve onun okumasını sağladı.

Oprah'ın ilk işi bir mağazada çalışmaktı. Bu dönemde beyazlarla konuşmasına ve kasaya yaklaşmasına bile izin verilmiyordu.

Beyazlarla konuşmasın diye izole edilince, radyocu oldu!

Yıllar sonra o günleri anlatan Oprah şöyle diyecekti:

"İyi ki bana öyle davranmışlar. Kimseyle konuşamamak öyle acıydı ki, ondan sonra ilk işimi radyoda aradım."

Radyodaki işinden sonra, yerel bir TV kanalında haber sunmaya başlamıştı. Bir haberde, yangında çocuklarını kaybeden bir anne-

nin dramını sunarken ağlayınca, fazla duygusal olduğu gerekçesiyle işinden kovuldu.

Kovmakla yetinmeyip, ona "Çirkinsin, televizyona yakışmıyorsun, gözlerin birbirinden çok ayrık ve saçların çok kabarık" dediler!

Gözleri için yapabileceği bir şey yoktu ama saçlarını düzleştirmek isteyince, hepsi yandı ve bu yüzden bir süre kel kaldı!

Başı o kadar büyüktü ki kafasına göre peruk bulamamıştı. Tam bu sırada sevgilisi onu terk etti. İşsiz, saçsız ve yalnız kalmıştı!

Dibe vurmuştu: İşsiz, saçsız ve yalnızdı!

Henüz 36 yaşındaydı ve kendini başarısız görüyordu. İntihara karar verdi. Ama yapmadı; onu durduran, geleceğe dair merak duygusuydu:

"Acaba yarın neler getirecek?"

Kitap bu acılı geçmişin ardından gelen, büyüleyici başarı öyküsüyle devam ediyordu. Oprah bugün ABD'nin en etkili 100 kişisinden biri haline geldi. İlk zenci kadın, dolar milyarderi oldu.

Bugün programında söylediklerine göre, kişisel gelişime ve kitaplara verdiği değer onu bulunduğu yere getirmişti. Bu nedenle hem TV programlarında hem de dergisinde kişisel ve ruhsal gelişime katkıda bulunacak konulara geniş bir yer ayırdı.

Bir gün Martha Beck'e düş panosunu anlattırdı

Time dergisi tarafından ABD'nin en başarılı yaşam koçu seçilen Martha Beck de bunlardan biriydi. Martha Beck'in, Louise Hay ile

katıldığı programlardan birinde "Düş Panosu" yapmak konusu işleniyordu.

Buna göre hayallerinizi, yani "görmek istediğiniz geleceğinizi" temsil eden resimleri, sözcükleri kesip bir panoya yapıştırıyor, zamanı gelince hayallerinizin gerçekleşmesini izliyordunuz. Açıkçası başta şüpheyle yaklaştığımı söylemeliyim. Yine de denemeye karar verdim.

Bu bana biraz, yüzyıllardan beri bu topraklarda yaşattığımız Hıdırellez geleneğini hatırlattı. Yılda bir gün, dilekler bir kâğıda çizilip gül ağacına asılmıyor muydu? Bu da bizim düşler panomuzdu...

O gün izlemekle yetinmedim, dediklerini denemeye karar verdim

Düşler panosunun en büyük yararı, hayallerinizi "göz önünde" tutmayı sağlamasıydı. Belli ki biz Hıdırellez geleneğimizle görselleştirmenin gücünü zaten biliyorduk.

O gün programı seyrederken, içime doğmuşcasına, ben de "Düş Panosu"nu uygulayarak denemeye karar verdim. Bir pano aldım ve ilk iş olarak Oprah'ın dergilerden kestiğim iki fotoğrafını panoya yerleştirdim.

Tabii fotoğrafları kesip yapıştırmakla yetinmedim.

Aradan üç ay kadar zaman geçti. Bir temmuz günü Oprah'ın resmi internet sitesine bir mail attım. Binlerce kilometre uzakta onu izleyen ve ondan feyzalan biri olduğunu bilmesini istedim!

Günde binlerce mail aldıkları için mesajlar 3-4 satırla sınırlandırılmıştı. Bunun üzerine onlardan hikâyemi anlatacağım başka bir mail adresi vermelerini rica ettim.

Cevap geldi mi? Gelmedi!

Bir süre sonra kendimi eleştirmeye başladım. Ne bekliyordum ki? Binlerce mail içinde benim mailime cevap vermelerini mi? Zaten geniş mail okumak isteseler, mailleri birkaç satırla sınırlandırmazlardı!

Bir süre sonra bu maili attığımı da unuttum.

Aradan bir üç ay daha geçti.

Ve bir gün, hiç beklemediğim anda telefonum çaldı!

Bir ekim akşamı, otururken cep telefonum çaldı. Açtığımda karşımdaki İngilizce konuşan kişi şöyle dedi:

"Ben Oprah Winfrey'in programından arıyorum. Bize temmuz ayında bir mail atmışsınız. Hikâyenizi dinlemek isteriz!"

Hikâyemi anlattım ama biraz tereddüt içindeydim. İtiraf etmeliyim ki tipik Türk şüpheciliği içinde, o konuşmadan sonraki bir-iki saat boyunca kimin beni işlettiğini düşünüp durdum!

Yani başıma gelen şeye inanmıyordum. Söylediğim hiç kimse de inanmıyordu zaten!

Oprah'ın ekibiyle görüşmeye devam ettik. Farklı ülkelerdeki kadınların nasıl yaşadığıyla ilgili bir bölüm yapmak istediklerini belirterek bu konuda benden yardım istediler. Birkaç gün boyunca saatler süren mülakatlar yaptılar. Değişik yapımcılarla konuştum.

Onlara düş panomdan bahsedince, düşüm gerçek oldu...

Bir akşam, beni konferans odasına bağladılar. Oldukça kalabalık bir yapımcı ekibiyle telefonda tanıştım. Konuşmanın sonunda, "Biliyor musunuz?" dedim. "Benim bir düş panom var ve oraya Oprah'ın resimlerini yapıştırmıştım. Şu anda sizinle konuşmak bile bana bunun gerçekleşmiş bir hayal olduğu duygusunu veriyor."

Bu onlarda da bir heyecan yarattı. Konuştuğum yapımcı beni beş dakika sonra arayacağını söyleyerek telefonu kapattı. Tekrar aradığında şöyle dedi:

"Oprah seninle konuşmak istiyor."

"Telefonda mı?"

"Hayır, program sırasında, canlı yayında!"

Ertesi günü İstanbul'da, hem onlardan gelen sayfalarca soruya cevap verdim, hem de İstanbul'u tarihiyle, kültürüyle tanıtan uzun ve kapsamlı bir çekim gerçekleştirdik. Hem düş panomu görmek istemişlerdi hem de hikâyemi dinlemek.

Bunları sadece onlar izleyecekti.

Dünyada milyonlarca insan Türk bayraklarının sallanışını seyrediyordu...

Ön elemeyi de geçmiştim. Sonunda büyük gün geldi.

Oprah'ın programına canlı olarak bağlanacaktım.

22 Ekim günü ise Skype aracılığıyla yayına bağlandım.

Oprah bana dönüp gülümseyerek, "Merhaba" dediğinde stüdyodaki tüm izleyiciler ellerindeki Türk bayraklarını sallamaya baş-

ladılar. Türkiye'de kadın olmak ve kültürümüz üzerine sorular sordu, cevaplar verdim.

Oprah'la tanışmam ve programına katılmam işte böyle oldu.

Bir mucize böyle gerçekleşti.

Mucize öyküleri anlatıcısının yaşadığı bir mucizeydi yaşananlar

İlk kitabım olan "Kendi Kutup Yıldızını Bul"da kendi hayatında mucizeler yaratan insanların yaşadıklarından öyküler ve bilgelikler anlatmıştım. O kitap büyük ilgi görerek 15. baskıyı geçti. Kendi türünde, şaşırtıcı bir başarı elde etti.

İlk kitabın yayınlanmasından sonra okurlardan çok güzel tepkiler aldım. Bu sıcak tepkiler, beni daha iyisini yapmaya yüreklendirdi. Bu süreç içinde daha fazla okudum, düşündüm, büyüdüm ve geliştim.

Yukarıda anlattığım olaylar olurken, "Kendi Kutup Yıldızını Bul 2"yi hazırlamaya başlamıştım. Yaşadığım bu olay, bana farklı bir bakış açısı kazandırdı.

Artık gökyüzüne baktığımda sadece bulutları görmüyorum! Karanlık gecenin ardından, aydınlık sabahların geldiğini, yağmurlu günlerin sonunda mutlaka güneş açtığını görüyorum.

Mucizelere inanmak için görmeniz gerekmez ama görmeniz için inanmanız gerekir

İki kitap arasında geçen beş yılda yaşadığım deneyimler sonucunda artık inanıyorum ki:

- Mucizeler mümkündür.

- İnsanın istekle, çalışarak elde edemeyeceği hiçbir şey yoktur.

- Engeller kendi içimizde, duvarlar kendi zihnimizdedir. Onları yarattığımız gibi yıkabiliriz de.

Bu kitapta yer alan tüm cümleler, hayatta tüm iyiliklerin sizi beklediğine inanan biri tarafından seçildi.

Louise Hay'in dediği gibi:

"Her şey yolunda. Her şey sizin iyiliğiniz için. Yaşadığınız tüm deneyimlerden sadece iyilikler doğacak ve güvendesiniz."

Cheryl Richardson'tan da kısa bir hatırlatma ilave edeyim:

"Evren sizin iyiliğinize çalışıyor."

Mucizelerin mümkün olduğuna inanın.

Ve unutmayın:

İnanmak için görmeniz gerekmez, görmeniz için inanmanız gerekir.

Nüvide Gültunca Tulgar

İstanbul, 2010

Karakter kaderdir
Yunan Atasözü

KENDİ KUTUP YILDIZINI BUL

Her dengeli yaşamda, büyük bir amaç vardır. İnsan ruhunun tüm destekleyici güçleri bu amaca odaklanır, bu amaçla kendini ifade eder. Doğada enerji boşa harcanmaz, hiçbir şey şansa bırakılmamıştır. Yaratılışın ilk anından beri her yaprak, her kristal, her atom yaratılışın zirve noktasında insanı işaret eder.

Genç insanlara yüksek hedefler amaçlamalarını söyleriz. Ancak, vurabileceğimiz hedefe nişan almamız gerekir. Yaydan çıkan bir ok, vuracak bir şey arayarak etrafta dolaşmaz, doğruca hedefe gider. Pusulanın iğnesi, gökyüzünde en çok hoşuna giden ışığı göstermez.

Hepsi onu cezbetmeye çalışır. Güneş parıltısıyla göz kamaştırır, meteorlar onu çağırır, yıldızlar ona göz kırpar; ama pusulanın iğnesi içgüdüsüyle Kutup Yıldızı'nı göstermeye devam eder. Güneş ya da fırtına onu yanıltmaz.

Bizler de kalbimizde yaşattığımız amacımıza doğru ilerlerken, dikkatimizi çekecek parlak ışıklar olabilir. Ancak ödünç alınmış ışıkla parlayan ayların, gözünüzü kamaştırmaya çalışan meteorların cazibesine kapılmayın, aldatıcı ışıkların sizi gerçeğin ve görevin yolundan ayırmasına izin vermeyin. Yüreğinizin sesi ve umut, Kutup Yıldızı'nız olsun.

Orison Swett Marden,
"I Will Find a Way Or Make One, Pushing To The Front", 1894



Çukurun dibinde bile olsanız, yıldızlara bakmak gibi bir seçeneğiniz vardır.

Dr. Wayne Dyer

YOKSULLUK OKULU

Lion şehrinde, aşağı yukarı iki buçuk asır önce verilen bir ziyafette, bir tablonun Yunan mitolojisine veya tarihine mi ait olduğu tartışılıyordu. Münakaşa kızıştığından, ev sahibi uşaklarından birine dönerek, tablonun neyi gösterdiğini anlatmasını istedi. Davetlilerin büyük hayreti içinde uşak, resmin her kısmına ait o kadar açık, kısa, doğru ve inandırıcı bilgi verdi ki tartışma hemen sona erdi.

Misafirlerden biri, uşağa saygıyla, "Hangi okulda okudunuz bayım?" diye sordu.

Genç adam, "Ben birçok okulda okudum; fakat uzun süre kaldığım ve en çok faydalandığım, hayatı öğrendiğim okul, yoksulluk okuludur," diye cevap verdi.

Gerçekten de o, henüz bir uşak olduğu halde bir süre sonra eserleriyle Jean-Jacques Rousseau adı bütün Avrupa'da, ülkesinin ve zamanının en büyük dehası olarak anılmaya başlandı.

Orison Swett Marden (1850 - 1924), "Fırsatı Yakalayın",
Hayat Yayınları, İstanbul 2006

COŞKU MANTIĞIN TUTUŞMASIDIR

"Bu, benim içimde ve bir gün ortaya çıkacak."

Sheridan bu sözleri Parlamento'daki ilk konuşmasının ardından söyledi. Verdiği ilk konuşma başarısız olunca ona asla iyi bir hatip olamayacağını söylediler. Ama dediğini yaptı ve en tarihin en başarılı konuşmacılarından biri oldu.

Coşkuyla istemek, bir uyanıklık halidir. Yüreğin arzu ettiği işi yapmak, insanın her hücresini titreten bir coşku hali yaratır.

İnsanlara Memnon heykelini yaptıran, heyecandır. Bir gemiciyi pusula önünde günlerce tutan, Gütenberg'e ilk matbaayı bulduran heyecandır. Elde kılıçla zaferi kazanarak milletleri özgürlük ve bağımsızlığa kavuşturan heyecandır. Milton ve Shakespeare'e yüksek fikir ve şiirlerini kâğıtlara yazdıran heyecandır.

Notre-Dame isimli eserini yazarken, bitirmeden dışarıya çıkmaması için, Victor Hugo'ya bütün elbiselerini kilitlettiren heyecandır.

Heyecan denilen ahenkli ve akıcı ruh, deha eserlerinin önünde uçar.



Coşku mantığa aykırı değildir. Mantığın tutuşmasıdır.

Peter Marshall

YOL BULAMADIĞINDA

Eski bir Norman'ın tam anlamıyla Tötonlara özgü bir nutku vardır. Bu nutukta şöyle söyler:

"Ben ne putlara ne de şeytanlara inanırım. Bütün güvenimi vücudumun ve ruhumun gücüne bağlamış bulunuyorum."

Çok eski yıllara dayanan bir Norman hanedan armasında ise şöyle yazar:

"Ya bir yol bulacağım ya da bunu kendim yapacağım!"

Samuel Smiles, (1812 -1904) "Kendine Yardım", İngilizce Yüzüncü Baskısından Çeviren Süreyya S. Berkem, Yapı ve Kredi Bankası Kültür Yayınları No. 1, İstanbul 1961



Büyük İskender'e dünyayı nasıl fethettiğini sorduklarında, şu cevabı verdi: "Asla tereddüt etmeyerek."

ŞANSI VARMIŞ!

George Stephanson, tek bir odada sekiz çocuğu ile birlikte oturan fakir bir ailenin oğluydu. Küçüklüğünde bir komşusunun ineklerine bakıyordu. Boş zamanlarında kilden ve içi boş baldıran çubuklarından makineler yapıyordu.

On yedi yaşındayken, babasının ateşçisi olduğu bir makinenin idaresini ona verdiler. Henüz ne okumayı ne yazmayı biliyordu. Makine onun öğretmeni ve o da örnek bir öğrenci oldu.

Diğer arkadaşları izin günlerini sokaklarda, kahvelerde boş geçirirken, o makinesini temizler, söker, parçalarını inceler ve denemeler yapardı. Stephanson lokomotifi bularak şöhret kazandığında, izin zamanlarını eğlence ile geçiren arkadaşları, "Eh, ne yapalım onun şansı varmış!" dediler.

Orison Swett Marden (1850 - 1924), "Fırsatı Yakalayın", Hayat Yayınları, İstanbul 2006



Kararlı bir adamı, başarıdan uzak tutamazsınız. Yoluna engeller koyun, onları atlama taşı olarak kullanacak ve o engellerin üzerinde büyüklüğün zirvesine tırmanacaktır.

Orison Swett Marden (1850 - 1924),
"Fırsatı Yakalayın", Hayat Yayınları, İstanbul 2006

En iyi aletler ateşle sertleşenler, kenarları bileylenerek keskinleşenlerdir. Üstün karakterler de böyle şekillenirler. Bir elmas ne kadar sertse parıltısı o kadar güçlüdür. Sert olan elmasın parlaklığının ortaya çıkması için onu çok fazla yontmak gerekir.

Orison Swett Marden

Bir mermer blok için heykeltıraşlık neyse, insan ruhu için de eğitim odur.

Addison

Çok parlak olan gençlerin pek çoğu, ne kendileri ne de yaşadıkları dünya için hiçbir şey başarmadılar. Çünkü bir şeylere başlama cesaretini asla gösteremediler. Başla! Başla! Başla!
İnsanlar senin hakkında ne düşünürse düşünsünler, doğru olduğuna inandığın şeyi yap. Eleştiriye de övgüye de eşit şekilde aldırma.

Pisagor

SON KULLANMA TARİHİ

Hazır olun ya da olmayın, bir gün sona geleceksiniz.

O gün geldiğinde bir daha gündoğumları olmayacak, dakikalar, saatler, günler olmayacak. Biriktirdiğiniz her şey, sizin için değerli olan ya da unutulmuş olan her şey başkasına kalacak.

Zenginliğiniz, ününüz ve geçici gücünüz yanınızda olmayacak. Sahip olduğunuz maddi değerlerin ya da borçlarınızın hiçbir önemi kalmayacak.

Kıskançlıklarınız, hıncınız, kininiz, öfkeleriniz, hayal kırıklıklarınız sonunda yok olacak. Aynı şekilde, umutlarınızın, tutkularınızın, planlarınızın ve yapmak istediklerinizin son kullanma tarihi geçecek.

Bir zamanlar sizin için çok önemli olan kazançlarınız ve kayıplarınız hiçliğe karışacak.

Yolun sonuna vardığınızda, nereden geldiğinizin ya da hangi patikaları izlediğinizin hiçbir değeri kalmayacak.

Güzel ya da zeki olmanızın hiçbir önemi yok. Cinsiyetinizin ya da derinizin renginin de bir önemi olmayacak.

Öyleyse önemli olan nedir? Yaşadığımız günlerin değeri neyle ölçülür?

Önemli olan, ne satın aldığınız değil, ne inşa ettiğinizdir.

Önemli olan, ne aldığınız değil, ne verdiğinizdir.

Önemli olan, başarınız değil, taşıdığınız anlamdır.

Önemli olan, öğrendikleriniz değil, öğrettiklerinizdir.

Önemli olan, doğruluk, dürüstlük, merhamet, fedakârlık ve ce-

saretle atmış olduğunuz her adımla, başka yaşamları zenginleştirmiş olmanızdır

Önemli olan, diğer insanları yüreklendiren, onların sizi takip etmesini sağlayan örnek bir insan olmaktır.

Önemli olan, yetenekleriniz değil, karakterinizdir.

Önemli olan kaç kişi tanıdığınız değil, siz gittiğinizde ebedi bir yoksunluk hissedecek olan insanların sayısıdır.

Önemli olan, hatıralarınız değil, sizi sevenlerin kalbinde yaşayacak olan hatıralarınızdır.

Önemli olan, ne kadar uzun süre hatırlanacağınız değil, kimler tarafından ne şekilde hatırlanacağınızdır.

Önemli bir hayat yaşamak rastlantıyla olmaz.

Önemli olan, koşullar değil seçimlerinizdir.

Önemli bir hayat yaşamayı seçin.

"Michael Josephson", Josephson Etik Değerler Enstitüsü Kurucusu, Eğitmen, Yazar



Aldığınızla hayatınızı kazanırsınız.
Verdiğinizle hayatınızı kurarsınız.

Winston Churchill

Mezartaşında iki tane tarih yazacak. Seni tanıyanlar onları okuyacak, ama o iki tarih arasındaki o küçücük çizgi var ya. İşte senin için yalnızca o önemli olacak.

Kevin Welch, şarkı sözü yazarı

KÖR TALİH

Talih, çok zaman körlükle suçlanmıştır, fakat talih insanlar kadar kör değildir. Pratik hayatı inceleyenler görürler ki talih, rüzgârların ve dalgaların en iyi gemicilere yardım ettiği gibi, çoğu zaman çalışkanların yardımcısı olmuş ve olmaktadır.

Başarılı olmak için dâhi olmak gerekmez. Önemli olan sağduyu, dikkat, çalışkanlık ve kararlılıktır. En büyük dâhiler bile bu özellikleri kullanmışlardır. En büyük insanlar dehanın gücüne en az inananlar arasından çıkmıştır.

Dehadan "olağanüstü çalışmak" diye bahsedilirken, John Foster "bir insanın kendi ateşini kendisinin yakmasının" deha olduğuna inanmaktadır. Buffon da deha için "sabır"dır der.

Newton kuşkusuz en büyük zekâlardan biriydi, buna rağmen kendisine nasıl başarılı olduğu sorulduğunda şu mütevazı cevabı vermiştir:

"Daima onları düşünerek!"

Çalışma tarzıyla ilgili bir soruya da şu açıklamayı getirmiştir:

"Konuyu daima göz önünde tutarım. Ondan sonra da ilk şafağın yavaş yavaş iyice aydınlığa çevirmesini büyük bir sabırla beklerim."

De Maistre ise, "Beklemesini bilmek, başarının büyük sırrıdır," der. Biçmeden önce ekmeliyiz, çoğu zaman uzun süre beklemeliyiz. Bu sırada da ileriye sabırla ve ümitle bakmalıyız. Beklemeye en çok değen meyve, en yavaş olgunlaşandır.

Atasözünün dediği gibi :

"Zamanla ve sabırla dut yaprağı atlas olur."

Samuel Smiles, "Kendine Yardım", İngilizce Yüzüncü Baskısından Çeviren Süreyya S. Berkem, Yapı ve Kredi Bankası Kültür Yayınları No. 1, İstanbul 1961

AÇ KANATLARINI

Yıllar önce bir gün, Levent Kırca'nın yanına, genç bir adam geldi. Sanatçı, bu genci daha önce ne görmüş ne duymuştu. Hiç tanımıyordu. Genç adamın bir konuda yardıma ihtiyacı vardı. İtalya'da sinema okumak istiyordu ama okula kabul edilmesi için bir referans mektubuna ihtiyacı vardı. Hiç kimse ona referans mektubu vermeyi kabul etmemişti.

Levent Kırca tanımadığı bu gence istediği mektubu vererek ona yardımcı olmaya karar verdi ve ona şöyle dedi:

"Sen ne gerekiyorsa yaz, ben altına imzamı atarım."

Referans mektubunu alan genç adam İtalya'ya okumaya gitti. Sinemaya o kadar tutkundu ki bu camiadaki insanlarla tanışabilmek için kendini gazeteci olarak tanıtarak onlarla röportajlar yapmaya başladı. İlk iş bağlantılarını da bu şekilde kuracaktı.

O genç adamın adı Ferzan Özpetek'ti.



Dışarıda yardım etmek isteyen bir sürü mükemmel insan var. Birilerinin sizi kanatları altına almasını beklemek yerine, dışarı çıkın ve ihtiyacınız olan kanatları kendiniz bulun.

Dave Thomas

Wendy's Hamburger'in kurucusu

BENİM DE İÇİMDE OLAĞANÜSTÜ BİR ŞEY VAR MI?

11'inci sınıfta bir gün, bir arkadaşımı beklemek için sınıflardan birine girdim. Birden sınıfın öğretmeni Bay Washington geldi ve benden tahtaya kalkıp bir şey yazmamı istedi. Bunu yapamayacağımı söyleyince neden yapamayacağımı sordu.

"Çünkü ben sizin öğrencilerinizden biri değilim."

"Fark etmez. Yine de tahtaya kalkabilirsin."

"Kalkamam."

"Neden kalkamayasın?"

Bir an durdum. Utanmıştım.

"Çünkü ben zihinsel özürlüyüm," dedim.

Masasından kalktı, bana baktı ve, "Bunu bir daha söyleme. Bir başkasının hakkındaki görüşü, senin gerçeğin olmak zorunda değil," dedi.

Bu, benim için özgürleştirici bir andı. Bir yandan küçük düşmüştüm, çünkü diğer çocuklar bana gülmüşlerdi. Özel Eğitim Bölümü'nde olduğumu biliyorlardı. Öte yandan özgürleştiğimi duyumsamıştım, çünkü Bay Washington başka birinin hakkımdaki görüşü bağlamında yaşamak zorunda olmadığıma dikkatimi çekmişti.

Böylece Bay Washington benim akıl hocam oldu. Bu yaşantıdan önce iki kez sınıfta kalmıştım. Beşinci sınıftayken eğitilebilir zihinsel özürlü olduğum saptanmıştı ve dördüncü sınıfa konmuştum sekizinci sınıfta yeniden kaldım. İşte o zaman bu insan yaşamımda çok büyük bir değişiklik yaptı.

Onun her zaman Goethe bilinciyle hareket ettiğini söylerim. Goethe "Bir insana olduğu gibi bakarsanız, kötüleşir. Ama olabileceği haliyle bakarsanız, o zaman olması gerektiği gibi olur," dermiş. Calvin Lloyd gibi Bay Washington'un da inancı "Hiç kimse düşük beklentilerle yükselemez"di. Bu öğretmen, öğrencilerine her zaman onlardan yüksek beklentileri olduğunu hissettirirdi ve hepimiz bu beklentileri gerçekleştirmek için çaba harcardık.

Bir gün ben hâlâ alt sınıfta okurken, mezun olacak son sınıf öğrencilerine bir konuşma yatığını duydum. Şöyle diyordu:

"İçinizde olağanüstü bir şey var. Sizde çok özel bir şey var. Kendinizi, kim olduğunuzu, bu gezegene ne vereceğinizi, ne denli özel olduğunuzu daha geniş bir açıdan bir kez olsun görebilseniz, o zaman tarihi bağlamda dünya asla eskisi gibi olmaz. Ailelerinizi gururlandırabilirsiniz. Okulunuzu gururlandırabilirsiniz. Milyonlarca insanın yaşamını etkileyebilirsiniz." Bay Washington son sınıf öğrencileriyle konuşuyordu, ama bu konuşma bana yapılmış gibiydi.

Öğrencilerin onu ayakta alkışladıklarını anımsıyorum. Konuşmanın ardından park yerinde Bay Washington'u yakaladım ve ona, "Beni anımsadınız mı? Siz son sınıflara konuşma yaparken salondaydım," dedim.

"Orada ne arıyordun? Henüz son sınıf değilsin," dedi.

"Biliyorum ama kapının önünden geçerken sesinizi duydum. O konuşma benim için yapılıyor gibiydi efendim. Onlara içlerinde olağanüstü bir şey olduğunu söylediniz. Ben de o salondaydım. Benim de içimde olağanüstü bir şey var mı?"

"Evet var Bay Brown," diye cevap verdi.

"Peki ya İngilizce'den, matematikten ve tarihten kalmam ve yaz okuluna gitmek zorunda olmam? Bunlar ne anlama geliyor? Diğer çocuklardan daha yavaş öğreniyorum. Miami Üniversitesi'nde okuyan ablam ya da ağabeyim kadar akıllı değilim."

"Fark etmez. Bu, yalnızca daha çok çalışman gerektiği anlamına gelir. Notların kim olduğunu ya da yaşamında neler üretebileceğini belirlemez."

"Anneme bir ev satın almak istiyorum."

"Bu mümkün, Bay Brown. Bunu yapabilirsiniz," dedi ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Bay Washington?"

"Şimdi ne istiyorsun?"

"Şey, efendim. O benim. Beni anımsayacaksınız, adımı anımsayacaksınız. Sizi gururlandıracağım. O, ben olacağım."

Okul yaşamı benim için gerçek bir mücadele oldu. Kötü bir çocuk olmadığım için beni sınıfta bırakmadılar. İyi bir çocuktum; komiktim de. İnsanları güldürüyordum. Kibardım. Saygılıydım. Bu yüzden öğretmenlerim beni geçiriyorlardı, ama bunun bana faydası olmadı. Bay Washington'un benden talepleri oldu. O bana sorumluluk verdi. Aynı zamanda beni başarılı olabileceğime inandırdı.

Özel Eğitim Bölümü'nde olmama karşın, son yılımda Bay Washington öğretmenim oldu. Normal koşullarda Özel Eğitim Bölümü öğrencileri tiyatro ya da konuşma dersi almazlar ama Bay Washington'la olabilmem için bana bir ayrıcalık tanıdılar. Müdür, aramızda oluşan bağı ve onun üzerimdeki etkisini fark etmişti çünkü derslerim düzelmişti. Yaşamımda ilk kez onur listesine girdim.

Tiyatro bölümüyle şehir dışına gezmeye gitmek istiyordum ve bunun için onur listesine girmem gerekiyordu. Bu, benim için bir mucize oldu!

Bay Washington, kafamdaki kim olduğuma ilişkin resmi yeniden çizdi. Kendimi zihinsel koşullanmamın ve koşullarımın ötesinde farklı ve daha geniş bir açıdan görmemi sağladı.

Yıllar sonra ulusal televizyonda yayınlanan beş tane özel program yaptım. "Hak ediyorsunuz" adlı programım Miami'deki eğitim kanalında yayınlanacağı zaman arkadaşlarıma Bay Washington'u arattım. Beni aradığında, Detroit'te telefonun başında oturmuş bekliyordum.

"Bay Brown'la görüşebilir miyim?" diye sordu.

"Kim arıyor?"

"Kimin aradığını biliyorsun."

"Bay Washington."

"O, sendin değil mi?"

"Evet efendim; O bendim."

Les Brown

Les Brown, Amerika'da, 1945 yılında terk edilmiş bir binada doğdu. Annesi doğumundan sonra onu terk etmişti. Altı haftalıkken Mamie Brown adında bir kadın tarafından evlat edinildi. Bayan Brown'ın parası yoktu ama evlat edindiği oğluna verebileceği bolca sevgisi vardı.

İlkokul beşinci sınıfta Les Brown'a geri zekâlı tanısı kondu ve dördüncü sınıfı tekrarlanması istendi. Geri zekâlı etiketi özgüvenini

derinden yaralamıştı. Onu evlat edinen annesi ise oğluna hep inandı. Les Brown tüm yaşadıklarının üstesinden gelmeyi başardı. Bunu her zaman inandığı şu felsefeyle başardığını anlatacaktı:"Başarılı olmak için ne gerekiyorsa yap."

Les Brown'un öğrenme hırsı, kendi büyüklüğünü gerçekleştirme azmi, başkalarına ilham oldu. Fakirlikten bir battaniyesi bile olmadan yerlerde uyuyan Les Brown, bugün Amerika'nın en ünlü konuşmacılarından biri oldu. Çeşitli TV ve radyo programları yapıyor. Bir zamanlar geri zekâlı diye bir köşeye atılmaya çalışılan bu adam yazdığı "Live Your Dreams" (Hayallerini Yaşa), "It's not Over Until You Win", (Kazanıncaya Kadar Bitmez) adlı kitaplarıyla milyonlarca insana ilham olmaya devam ediyor.



Eğer sizde deha varsa çalışkanlık onu ortaya çıkartır, eğer yoksa çalışkanlık onun yerini doldurur.

Graham

Öğretmenler kendilerini köprü olarak kullanır, öğrencilerini üzerlerinden geçmeye çağırırlar; onların geçmesini kolaylaştırdıktan sonra neşe içinde yıkılır ve öğrencilerini kendileri birer köprü yapmaya yüreklendirirler.

Nikos Kazancakis

Sevmek, iyiliğin kaynağıdır. İnsanlın çektiği acının tek ilacıdır.

Samuel Smiles

HAYAT BİLMECESİ

Bir adamı aşağıya, diğerini yukarıya koyan şey kader ya da talih değildir. Eğer aşağıda olduğunuzu düşünüyorsanız bunu yapan yıldızınız değil sizsiniz. Yenildiğini kabul eden yenilmiştir. Aşağıda olduğunu düşünen kişi aşağıda kalır. Daha aşağı bir konumu gönüllü olarak kabul eder çünkü en iyi şeyleri başkalarının hak ettiğini düşünür.

Böyle düşünmek en büyük saçmalıktır. Dünya kendisini fethedene aittir. İyi şeyler; onları amacının gücü ve kararlılığın azmiyle alabilene aittir. İyi şeyleri, seçilmiş bir azınlığa ayıran ve size yalnızca değersiz şeyleri layık gören herhangi bir güç yoktur.

Zihnini; yükselten, cesaretlendiren, canlandıran iyimser düşüncelerle, mutluluk veren umut dolu fikirlerle donatma gücünü elde etmiş kişi, hayat bilmecesini çözmüş kişidir

Orison Swett Marden, "The Miracle of Right Though", 1910

BEKLEMEYİN, YAPIN

Olağanüstü fırsatları beklemeyin.

Yapın, aynı çoban Ferguson'un yıldızların arasındaki mesafeyi bir avuç cam bilye ve bir iple ölçtüğü gibi.

Yapın, aynı George Stephenson'un ilk buharlı lokomotifi, bir parça tebeşirle madendeki kömür vagonlarının üzerinde çalışarak yaptığı gibi.

Yapın, aynı Napoléon'un olanaksız yüzlerce durumu olanaklıya çevirdiği gibi.

Yapın, savaşta ve barışta bütün liderlerin yaptığı gibi. Unutmayın altın fırsatlar tembeller için hiçbir şeydir, ama gayret ve çaba en sıradan fırsatları altına çevirir.

Orison Swett Marden, Pushing To The Front, 1894



Olağanüstü fırsatları beklemeyin, sıradan fırsatları yakalayın ve onları büyük ve önemli hale getirin.

Orison Swett Marden

Bir kişi nasıl isteyeceğini biliyorsa hiçbir şey zor değildir; bir kişi bir şeyi çok istiyorsa hiçbir şey kolay değildir.

Alexandre Dumas

KÜÇÜK İŞLER

Michael Faraday, Humphry Davy'ye bir mektup yazarak Kraliyet Enstitüsü'nde bir iş istemişti. Davy bu konu üzerine bir arkadaşına fikir danıştı:

"Elimde Faraday adında genç bir adamdan gelen bir mektup var, daha önce derslerime katılmıştı şimdi de benden Kraliyet Enstitüsü'nde ona bir iş vermemi istiyor. Sence ne yapmalıyım?"

"Onu yanına al. Önce kirli şişeleri yıkayıp temizlemesini iste ondan. Eğer iyiyse hiç sorgulamadan doğrudan bu işi yapmaya koyulacaktır. Eğer şişeleri temizlemeyi reddederse, hiçbir iş için iyi olmayacaktır," diye cevapladı arkadaşı.

Faraday şişeleri temizlemeyi büyük bir zevkle kabul etti, hatta bu işi büyük bir fırsat olarak gördü. Michael Faraday 19. yüzyılın yetiştirdiği en büyük bilim adamlarından biri oldu.



Bir dağı yerinden oynatan adam, küçük taşları taşıyarak işe başlar.

William Faulkner

Yaşadıkça gördüm ki, Bir adamla diğeri arasındaki fark –zayıfla güçlü arasındaki, yüce ve anlamsız olan arasındaki fark– enerjiden, yenilmez kararlılıktan kaynaklanıyor. Bir kez amaç edinenlerin ilkesi şu: Ya Zafer Ya Ölüm

Fowell Buxton

SEYİR DEFTERİ

Kristof Kolomb, Batı'ya doğru ilk yolculuğuna 1492 yılında çıktı. Mürettebat oldukça tedirgindi. Bilinmeyen sulara açılmış, bilinmeyen bir hedefe yönelmişlerdi. Yolculuğun ne kadar süreceği de bilinmiyordu. Kolomb mürettebatın tedirginliğini çok iyi anlamıştı. Bu nedenle Kristof Kolomb sefer süresince iki ayrı seyir defteri tuttu.

Yazdığı seyir defterlerinden biri aslında sahteydi. Mürettebatın endişelerini gidermek ve gerçekleri onlardan gizlemek için yazıyordu. Bu sahte defterde, mesafeleri olduğundan kısa gösterdi, böylece adamlarının, evlerinin yakında olduklarını düşünmelerini sağladı. Asıl seyir defterini gizli tuttu çünkü burada gerçek mesafeler kaydedilmişti.

İronik olan ise şu: Daha sonra ortaya çıktı ki "sahte seyir defterine" kaydettiği hesaplar gerçeğine kaydettiklerinden daha doğruydu.



Büyük işler başarmak için, sadece harekete geçmek yetmez. Ne yapmak istediğinizin rüyasını da görmeniz gerekir; sadece rüyasını görmek yetmez, rüyanın gerçekleşeceğine de inanmak gerekir.

Anatole France,
1921 Nobel Edebiyat ödülü sahibi, Fransız yazar

BOŞ ZİHİNLER

İngiliz şair ve filozof Samuel Taylor Coleridge, bir gün kendisini hararetli bir tartışmanın ortasında buldu. Tartıştığı adam, çocuklara herhangi bir dini eğitim verilmesine şiddetle karşı çıkıyordu. Ona göre; böylece çocuklar belirli bir olgunluğa eriştiklerinde, dini inançlarını seçmekte özgür olabileceklerdi. Coleridge adamla aynı fikirde değildi.

Aradan bir süre geçtikten sonra adamı, ihmal edilmiş bahçesine davet etti.

"Siz buna bahçe mi diyorsunuz?" diye sordu ziyaretçisi. "Burada yabani otlardan başka bir şey yok ki!"

"Gördüğünüz gibi," diye yanıtladı Coleridge, "bahçemin özgürlük hakkını çiğnemek istemedim. Bahçeme kendini ifade etme ve istediği ürünü verme hakkını tanıyorum."

MUCİZEYE GEREKSİNİMİNİZ VAR MI?

Francisco Bucio'nun bir cerrah olmaktan daha fazla istediği bir şey yoktu. Yirmi yedi yaşına geldiğinde bu düşü gerçekleştirmede epey yol almıştı. Yeteneğiyle Mexico Şehir Hastanesi Plastik Cerrahi Bölümü'nde haklı bir yer edinmişti ve birkaç yıl içinde kendi özel muayenehanesini açabilecekti. Ancak 19 Eylül 1985'te San Francisco'nun dünyası başına yıkıldı.

8.1 şiddetinde ki tarihin en büyük depremlerinden biri 4200'den fazla insanın yaşamına mal oldu. Depremin insanların düşlerinde yol açtığı yıkımsa ölçülemezdi. Sarsıntılar başladığında Francisco 5. kattaki odasındaydı. Deprem sona erdiğinde ise zemin katta tonlarca yıkıntı altında kalmıştı.

Zifiri karanlık içinde oda arkadaşının can çekişme seslerini duyuyordu. Bu arada, ameliyatlar yaptığı sağ elinin büyük bir çelik direk altında kaldığının farkına vardı. Acı içinde, çılgıncasına elini kurtarmaya çalıştı. Bunu başaramayınca paniğe kapıldı. Kan dolaşımını sağlayamazsa elinin kangren olacağını ve kesilebileceğini bir doktor olarak biliyordu.

Bilinç ve bilinçsizlik arasında saatlerce gidip gelen Francisco, giderek zayıf düşüyordu. Ancak dışarıda Bucio alesinin olağanüstü bir gayreti vardı. Francisco'nun babası ve altı erkek kardeşi, el arabaları ve küreklerle molozu kaldırmak için deli gibi uğraşan gönüllülerin arasına karıştılar. Ailesi umudunu hiç yitirmedi. Dört gün sonra Francisco'ya erişebildiler.

Bölgedeki profesyonel kurtarma ekipleri Francisco'yu çıkarmak için elini kesmeleri gerektiğini söylediler. Francisco'nun cerrah olma

düşünü bilen ailesi, bunu kabul etmedi. Bu yüzden kurtarma ekibi Francisco'nun eline düşen direği kaldırmak için fazladan üç saatlerini harcadılar. Çıkardıkları gibi onu bir hastaneye yetiştirdiler.

İlk adım Francisco'nun ezilen elini kurtarmak için cerrahların yaptığı on sekiz saatlik ameliyat oldu. Ancak günler geçtikçe Francisco'nun umudu azalıyordu. Parmaklarındaki sinirler yenilenmeyince doktorlar başparmağı dışındaki dört parmağını kestiler. Artık Francisco kararını sağ elinin geride kalanını kurtarmak olarak değiştirmişti. Ertesi birkaç ay içinde beş ameliyat daha geçirdi. Ancak elini hâlâ kulanamıyordu. Sağ eli olmadan hastalarını nasıl ameliyat edebilirdi? Francisco bir mucize arayışına girdi.

Bu arayış onu San Francisco Davies Hastanesi'nde Mikrocerrahi Başkanı Dr. Harry Buncke'ye götürdü. Dr. Buncke eldeki kesik parmakların yerine ayak parmakları naklederek cerrahide yeni bir çığır açmıştı. Francisco, Dr. Buncke'nin kendisi için son umut olabileceğini anlamıştı. Ameliyat başarılı olursa işin geri kalanını halledeceğine kendi kendine söz verdi.

Dr. Buncke ameliyatla Francisco'nun iki ayak parmağını alıp yüzük ve serçeparmağı olarak eline monte etti. Bir süre sonra, Francisco sıkı çalışma sonucunda üç parmağıyla nesneleri tutabilir duruma geldi. Böylece düğmelerini iliklemek gibi kolay işleri becermeye başladı. Bu zorlu ameliyatın ağır etkisini üzerinden attıktan sonra, Francisco tüm gücünü yoğun bir terapi ve egzersiz programına verdi. İğne deliğinden iplik geçirebilmel için saatlece acı içinde uğraştı. Daha sonra adını okunaklı bir şekilde yazmaya çabaladı. Dr. Buncke, ona şöyle demişti:

"El kendini gereksinmelerine göre uyarlayan bir yapıdır. Gereksinim büyürse el becerisi de artar."

Elinin eskisi gibi iş görebilmesi için aylarca süren çalışmalardan sonra Francisco, Mexico City'ye geri döndü ve hastanede belirli vakalarla sınırlı olmak üzere doktorluğunu sürdürdü. Hâlâ olimpiyatlara hazırlanan bir atlet gibi çalışıyordu. Kondisyon sağlamak için yüzüyor, elini güçlendirmek için her gün binlerce düğüm atıp çözüyor, kumaşlar üzerinde dikiş çalışması yapıyor, yiyecekleri ufak parçalara doğruyor ve yeni parmakları arasında lastik toplar döndürüyordu.

Başlangıçta en kolay işler bile eline yakışmıyor ve yorucu geliyordu. Ancak Francisco her işi hakkını vererek yapana kadar inat ediyordu. İki elini de kullanabilen biri olmak için sol elini de çalıştırıyordu.

Ve Francisco'nun büyük bir sınav vermesi gereken gün geldi çattı.

Bir operatör doktor, Francisco'nun yaraları temizleme ve kapatmaktan ben almak gibi kolay ameliyatlara doğru gelişme gösterdiğini gözlemlemişti. Burnu kırılmış bir adamın ameliyatına Francisco'nun da katılmasını istedi. Ameliyat son derece hassasiyet istiyordu ve Francisco, yalnıza araç-gereci doktora verme görevini üstleneceğini sanıyordu. Ameliyatta doktor, hastanın burnunda kullanmak üzere kaburgasından kıkırdak almaya hazırlanıyordu ki Francisco'ya döndü ve kıkırdağı onun almasını istedi.

Francisco, bu olayın onun için bir dönüm noktası olduğunu biliyordu. Bu işi başarırsa cerrahlığa dönebilecekti. Herhangi bir

terslik ise onu yıkıma uğratacaktı. Cesaretini ellerinde toplayıp kırkırdağı özenle yerinden aldı. Başka bir cerrahın on dakikada yapabileceği bir işi Francisco bir saatte yapmıştı. Ama bu bir saat, tam bir zafer gösterisiydi.

Bugün Francisco Bucio yüksek saygınlığı olan bir plastik cerrah. Tijuana'da iki ayrı yerde görev yapıyor ve uzmanlık dalının içerdiği tüm ameliyatlara girebiliyor. Ayrıca yoksul ailelerin çocukları için ücretsiz ameliyatlar gerçekleştiriyor.

"Ben altı ameliyat geçirdim," diyor. "Kendimi onların yerine koyabiliyorum. Korkmanın ne demek olduğunu biliyorum."

Kimileri onu sevdiklerinden, ona "ayaklarıyla ameliyat yapan cerrah" diye takılıyor. Francisco, bunlara aldırmıyor. Yüzünde bir gülümseme ile şöyle yanıt veriyor:

"Elim güzel görünmeyebilir, ama gayet iyi çalışıyor. Bu mucize, en çok sevdiğim işi yapmamı sağladı. Şimdi, kendi mucizelerine gereksinimi olanlara bir şeyleri geri veriyorum."

Cynthia Kersey, "Engel Tanımayanlar", Beyaz Yayınları, İstanbul 2004



Hepimiz, yaşamımızda şu ya da bu biçimde engellerle karşılaşırız. Ancak derin bir tutkuyu motor gibi kullanırsanız yanlış geldiğiniz yoldan geri dönebilir ve düşlerinize giden yolda ilerleyebilirsiniz.

Dr. Francisco Bucio

KAYBOLMAKTAN KORKMAYIN

Yol bulunmayan yerde dolaşın.

"Kaybolmak" gibi güzel bir armağan olamaz. Bir yolun birçok ifade tarzı olduğunu fark edin; yaratıcılığı aramak, sezgiye teslim olmak, bir ilişkinin izini sürmek. Birini seçin ve bugün yolu olmayan yolda kaybolun.

Yoldan emin olabilmek için, gözlerinizi kapatın ve karanlıkta yürüyün. Gözünüzü ruhsal olarak kapatmanız, Cennet'in, sizin için yaşamınızdaki en muhteşen rehberliği ortaya koymasına neden olacaktır.

Şu duayı okuyun:

"Bugün benim için yeni bir yol aç", ve beklenmedik olanı bekleyin. Ortaya çıktığında armağanı kabul edin.

Caroline Myss ve Peter Occhiogrosso,
"Şifa Kartları", İstanbul 2005

AŞK

Aşk size kılavuzluk edince peşinden gidiniz,

Aşkın yolları dik ve sarp olsa da.

Aşkın kanatları sizi kucaklayınca, ona teslim olunuz,

Kanatlarının arasına gizlenen kılıç sizi yaralasa da.

Aşk size söz söyleyince inanınız,

Sesi, kuzey rüzgârlarının bahçeleri perişan etmesi gibi rüyalarınızı altüst etse de.

Çünkü aşk başınızı taçladığı gibi kellenizi de uçurur.

Aşk, sizi geliştirir, fakat budaya budaya ıstırap verir.

Aşk, tepenize kadar yükselir ve güneşin aydınlığında ürperen en ince dallarınızı okşar.

Fakat köklerinize kadar da iner ve onları toprak altında sarsar.

Aşk, buğday başağı gibi sizi kendi içinizde toplar.

Fakat buğdayları seçmek ve ayırmak için harmandan geçirir ve sizi çırılçıplak eder.

Kabuklarınızı atmak için kalburdan geçirir ve sizi beyazlaştırmak için değirmende öğütür.

Sizi yumuşatmak için yoğurur.

Sonra sizi kendi kutsal ateşine atar ve Tanrı'nın sofrasına yakışan bir kutsal ekmeğe dönüştürür.

Aşk bütün bunları başarır, ta ki kalbinizin sırlarını öğrenesiniz.

Ve bu bilgi sayesinde hayatın kalbinden bir parça olasınız.

Aşk, kendinden bir şey vermez ve kendinden başka bir şey almaz.

Aşkın malı mülkü yoktur. Fakat kimsenin de malı mülkü olmaz.

Çünkü aşk, aşk için yeter.

Halil Cibran, "Nebi", Pınar Yayınları, İstanbul 2009

ERKEK VE KRALİÇE

Kral V. George ve Kraliçe Mary, Cadbury imalathanelerini ziyarete gelmişlerdi. George Cadbury Kraliçe'ye eşlik ederek önden yürürken, eşi ve Kral da onları arkalarından yürüyerek takip ediyorlardı. Cadbury Kraliyet'e duyduğu saygıdan şapkasını çıkarmış elinde taşıyordu. Oldukça soğuk bir gündü. Kraliçe Mary yaşlı adamın soğuk almasından endişelenerek, "Bay Cadbury, lütfen şapkanızı takınız," dedi. Ancak yaşlı adam şapkasını takmak istemedi. Bunun üzerine Kraliçe, "Lütfen Bay Cadbury, şapkanızı takın, aksi halde Kral'dan size şapkanızı takmanızı emretmesini isteyeceğim." Ev sahibi hâlâ tereddüt ediyordu. O sırada arkadan Elizabeth Cadbury'nin sesi duyuldu:

"George, şapkanı tak!". Şapkasını taktı.

ODAKLANMANIN GÜCÜ

Einstein ve bir asistanı, evraklarını hazırlamayı bitirmişlerdi ancak ofiste bir türlü kâğıtları tutturacak bir ataş bulamıyorlardı. Sonunda bir tane buldular ama o da o kadar kötü eğrilmişti ki kâğıtları tutmuyordu. Onu düzeltmeye çalışırken, asistan çekmecelerden birinde bir kutu ataş buldu. Ancak Einstein eğri olan ataçı düzeltmeye çalışmaktan vazgeçmiyordu.

Asistanı merakla sordu:

"Bir kutu kullanabileceğimiz ataş varken neden hâlâ onu düzeltmeye çalışıyorsunuz?"

"Çünkü," diye cevap verdi Einstein "Bir amaca odaklandığım anda, artık bir bir şey beni o yoldan geri döndüremez."



Küçük planlar yapmayın, onlar insanın kanını kaynatan büyülü güce sahip değillerdir. Büyük planlar yapın. Beklentileriniz ve çalışmalarınızda yüksekleri hedefleyin.

Daniel H. Burnham

ÖNCELİKLERİ BELİRLEMEK

1948 yılında Pulitzer Ödülü'nü kazanmış olan yazar James Michener, döneminin Amerikan Başkanı Eisenhower tarafından Beyaz Saray'da akşam yemeğine davet edildi.

Michener, Başkan Eisenhower'ın yemek teklifini geri çevirdi. Ancak bir özür mektubu yollamayı da ihmal etmedi. Mektupta şunlar yazıyordu:

"Davetiyetiniz bana ulaşmadan üç gün önce, aynı akşam için başka bir söz vermiştim. Bana yazarlığı öğreten lise öğretmenimin onuruna düzenlenecek yemekte bir konuşma yapacağım. Yemeğinizde yokluğumu hissedeceğinizi biliyorum, ama o da kendi yemeğinde benim yokluğumu hissedecek. Bir adam hayatı boyunca on beş-on altı başkanın idaresi altında yaşayabilir. Ancak bir adamın hayatına böyle iyi bir öğretmen bir kere gelir."



Yaşıyor olmamı babama, iyi yaşıyor olmamı ise öğretmenime borçluyum.

Büyük İskender

DÜŞÜNÜYORUM, ÖYLEYSE VAR

İngiliz donanma komutanı Louis Mountbatten, henüz beş yaşında bir çocukken karanlıktan çok korkuyordu.

Bir akşam, yine karanlıktan korktuğu için yatağına yatmamak için ağlamaya başladı. Babası onu ikna etmeye çalıştı. Bunun üzerine küçük Louis şöyle dedi:

"Hayır, ben aslında karanlıktan korkmuyorum. Yukarıda kurtlar var, ben kurtlardan korkuyorum."

Babası gülümsedi ve ekledi:

"Bak oğlum, evimizde kesinlikle kurt yok!"

"Belki, ama ben olduğunu düşünüyorum!"



Çoğu insanın problemi; akıllarından çok ümitleriyle, korkularıyla ya da arzularıyla düşünmeleridir.

Will Durant

"İnsanlar nesnelerden değil, onları görme biçimlerinden korkarlar."

Epiktetus

HİÇ KİMSE

Kalabalık bir restorana, yanında arkadaşıyla giren ünlü aktör Gregory Peck, hiç boş masa olmadığını gördü.

"Onlara kim olduğunu söyle," diye fısıldadı arkadaşı.

Gregory Peck gülümseyerek cevap verdi:

"Eğer onlara kim olduğunu söylemek zorundaysan, hiç kimsesin demektir!"

AKILLI PATRON

Amerikalı İşadamı, John Wanamaker "perakandenin kralı" olarak anılıyordu. Bir gün Philadelphia'daki mağazasında gezerken yardım bekleyen bir müşteri gördü. Çalışanlarından hiçbiri müşteriyle ilgilenmiyordu. Biraz etrafına bakınca tezgâhtarların bir araya toplanmış, kendi aralarında konuştuklarını ve gülüştüklerini gördü.

Wanamaker, hiçbir şey söylemeden tezgâhın arkasına süzüldü ve müşteriye yardım etti. Satışı yaptıktan sonra, yine hiçbir şey söylemeden, ürünü paket yapmaları için çalışanlarına uzattı ve yürüdü gitti.

Kendisine neden hiç öfke göstermediğini soranlara ise şöyle dedi:

"İnsanları azarlamanın akılsızca bir davranış olduğunu otuz yıl önce öğrendim. Kendi sınırlarımı aşmakla öyle meşgulüm ki; Tanrı neden herkese eşit akıl dağıtmamış, diye üzülecek vaktim yok."

RUHUN ÇIĞLIKLARI

Bir soru sormak için kas gücü değil, cesaret gerekir.

Bir soruyu büyük yapan şeyi düşünelim. Bir Büyük Soru bir felsefe kitabından çıkmak veya Hayatın Büyük Meseleleri ile ilgili olmak zorunda değildir. Sizin için Büyük Soru "Tekrar üniversiteye gitmeye veya yeni bir alanda çalışmaya başlasam ne olur?", "Kaliforniya veya Çin'e gitmemi söyleyen şu küçük sesi dinlemeli miyim?" veya "Bir nötronun içinde olup biteni keşfetmek mümkün mü?" gibi bir soru olabilir. Bu sorulardan veya bunun gibi binlerce sorudan herhangi birini sormak hayatınızın yönünü değiştirebilir.

Öyleyse, bir kez daha, neden sormuyoruz onları? Birçok insan bela aramak yerine bilinenin güvenliğinde kalmayı tercih eder. Önlerine bir soru çıktığında bile büyük ihtimalle ondan kaçacak, kafalarını kuma gömecek ya da hemen başka bir işle meşgul ne olacaklardır.

Birçoğumuz için Büyük Sorular Sormak ciddi krizler gerektiriyor: hayatımızı tehdit eden bir hastalık, yakın birinin vefatı, bir işin veya evliliğin başarısız olması, tekrar edip duran veya bağımlı olduğunuz bir davranış kalıbı veya size katlanılmaz gelen yalnızlığın bir gün daha uzaması. Bu tür zamanlarda Büyük Sorular varlığımızın derinliklerindeki sıcak bir lav gibi fokur fokur yüzeye çıkar.

Bu sorular mantık egzersizleri değil, ruhun çığlıklarıdır. "Neden ben? Neden O? Ne hata yaptım? Bundan sonra hayat yaşamaya değer mi? Tanrı böyle bir şeye nasıl müsaade etti?

Böyle bir kriz olmaksızın ŞİMDİ, hayatımızla ilgili kendimize bir Büyük Soru soracak arzuyu duyabilsek, kim bilir neler olurdu?

William Arntz, Betsy Chasse, Mark Vincente,
"Ne Biliyoruz ki!?", İnkılap Yayınevi, 2008



Önemli olan sorular sormaktan vazgeçmemektir. Merak, kendi varoluş nedenine sahiptir. İnsan sonsuzluğu, hayatı, gerçeğin o harikulade yapısını düşündükçe dehşet içinde kalmadan edemez. Her gün bu büyük esrarın bir zerresini anlamaya çalışmak da yeter. Kutsal merakı asla kaybetmemek gerekir.

Albert Einstein

Anthony Robbins, "İçindeki Devi Uyandır",
İnkılap Yayınevi, İstanbul 2003

ASLA VAZGEÇMEYENLER

Eğer yapmak istediğiniz şey doğruysa ve ona inanıyorsanız gidin onu yapın! Hayallerinizi gerçekleştirin ve eğer geçici bir yenilgiyle karşılaşırsanız "onların" ne dediklerine aldırmayın, çünkü "onlar" belki de her yenilginin aynı düzeydeki başarı tohumlarını getirdiğini bilmiyorlardır.

Thomas Edison elektrikle çalışan bir ampulü hayal etti, on binlerce kez yaşadığı yenilgiye rağmen fiziksel gerçekliğe dönüştürene dek bu hayalin peşinden ayrılmadı. Pratik hayaciler asla vazgeçmez!

Lincoln siyahi kölelerin özgürlüğünü hayal etti, hayalini harekete geçirdi ve son nefesini birleşmiş Kuzey ve Güney'in hayalini neredeyse gerçeğe dönüştüğünü görerek verdi. Wright Kardeşler havada uçan bir makine hayal ettiler. Hayallerinin gerçek olduğunu dünyadaki herkes biliyor.

Marconi havadaki elle tutulmayan güçleri idare etmek için bir sistem hayal etti. Hayalinin boş olmadığı dünyadaki radyo ve televizyon sistemlerinde görülebilir. Kablo veya diğer fiziksel araçların yardımı olmaksızın hava yoluyla mesaj gönderme prensibini keşfettiğini söylediğinde, Marconi'nin "dostlarının" onu hapse attırıp akıl hastanesinde muayene ettirdiklerini bilmek sizin için ilginç olabilir. Bugünün hayalcileri daha şanslı.

Dünya geçmişin hayalcilerinin hiç bilmediği fırsat bolluğuyla dolu. Ateşleyici arzu hayalcinin başlangıç noktasını oluşturmalıdır. Hayaller ilgisizlikten, tembellikten veya yetersiz hırstan doğmaz.

Hayatta başarılı olanların kötü bir başlangıçtan yola çıktıklarını ve hedefe varmadan önce birçok kalp kırıcı mücadele geçirdiklerini unutmayın. Başarılı olanların hayatlarındaki dönüm noktası genellikle "diğer benlikleriyle" tanıştıkları bir kriz anıdır.

Napoleon Hill, "Düşün Ve Zengin Ol",
Altın Kitaplar, Mayıs 2008



Korkunu fethet, sana söz veriyorum dünyayı fethedeceksin.

Büyük İskender

KORKUYU FETHETMEK

Sizi 2006 yılında Torino'da yapılan kış olimpiyatlarına götürmek istiyorum. Buz pateninde kürsüde ilk üçü paylaşan çiftlerin hikâyesine birlikte göz atacağız. Ancak önce geçmişe gitmemiz gerekiyor. 1970'li yıllara, Çin'e...

1970'lerde Çin dışarıya tamamen kapalı yaşıyordu. Dış dünyadan herhangi bir TV yayını ya da gazeteye ulaşma imkânı yoktu. Ülke izole edilmişti. İşte o günlerde Çin, buz pateni dalında kış olimpiyatlarına katılmaya karar verdi. Sporculardan biri Yao Bin adında genç bir patenciydi.

Çinli yetkililer gençleri olimpiyatlara hazırlamaya başladılar ancak bir sorun vardı. Antrenörlerin yeterli bilgi ve deneyimleri yoktu. Öyle ki ellerinde ki tek bilgi kırıntısı birkaç gazete kupüründen ibaretti.

Yao Bin ve patendeki eşi olimpiyatlara, çiftler dalında yarışmak üzere gönderildiler. Ama antrenörlerin yurtdışına çıkacak paraları yoktu. Bu nedenle gençler tek başlarına ilk kez ülke dışına çıkmak zorunda kaldılar. Yanlarında kimse olmadığı gibi Çince'den başka bir dil de bilmiyorlardı. Performansları tam bir felaket olmuştu, o kadar çok düşmüşlerdi ki, pisti terk ederken tribünlerden kahkahalar duyuluyordu. Bu kahkalar, Yao Bin'e hüzün veriyordu, ama o bir karar vermişti.

Bu kararlılığı ile Yao Bin; Çin'in en başarılı buz pateni antrenörü oldu. 30 yıl boyunca pek çok patenci yetiştirdi. Öğrencilerinin çoğu dünya çapında yarışmalara katıldılar.

Shen Xue ve Zhao onun öğrencileriydi ve son birkaç yılını, bu iki genci 2006 kış olimpiyatlarına hazırlayarak geçirmişti. Olimpiyatlardan iki yıl önce erkek patenci, bir kaza geçirmiş ve aşil tendonu ikiye kesilmişti. Zhao Hongbo tendonundan ameliyat olurken, pek çok kişi onun yeniden buz pistlerine dönebileceğinden şüphe ediyordu. Ama o alçılı ayağıyla bile antrenmanlarına devam etti. Spor salonunda, ayağı alçıda otururken elleriyle Shen'i başının üzerinde taşıyordu. Çalışmayı bırakmıyordu.

Çok çalıştılar. Zhao için sakat ayak bileğini destekleyen paten yapıldı. 2006 kış olimpiyatlarına katıldılar ve üçüncü olarak bronz madalya kazandılar.

Aynı yarışta, Yao Bin'in başka öğrencileri de vardı. Zhang Hao ve Zhang Dan; çok iyi atlamalar yapabilen dinamik bir çift. Yarıştıkları gece o güne dek olimpiyatlarda hiç yapılmamış bir şeyi denemeye karar verdiler: dörtlü Salchow atlayışı. Atlayışı yaptılar ancak Zhang havada üç tur döndükten sonra sol dizinin üzerine yere düştü. Dizi öyle acımıştı ki kendini yan duvara sürükleyerek çekebildi. Antrenörü Yao Bin'in de yardımıyla pistten çıktı.

Çiftin kurallara göre iki dakika içinde programa kaldıkları yerden devam etmesi gerekiyordu. Pek çok patenci böyle acı veren bir düşüşten sonra geri dönmeye cesaret edemez, hatta bu durumdan utanç duyabilirlerdi. Zhang Hao, Zhang Danise ise geri döndüler ve performanslarına kaldığı yerden devam ettiler. İkinci olmuşlardı ve gümüş olimpiyat madalyasını gururla aldılar.

Bir çift daha vardı. Rus, Totmiyanina ve Marinin. 2006 olimpiyatlarından bir yıl önce feci bir kaza geçirmişlerdi. Marinin, eşi-

nin elleri üzerinde yükselmişken başının üzerine düşmüştü. Başını çarptığı anda yarış pistinde bayılan Marinin'in bilinci, kaldırıldığı hastanede birkaç gün kaldıktan sonra yerine gelmişti. Pek çok patenci kuşkusuz böyle bir kazadan sonra kendine güvenini kaybederdi. Onlar kaybetmedi ve en iyi performanslarından birini göstererek Olimpiyat Şampiyonu oldular.

2006 Kış Olimpiyatları, Buz Pateni Çiftler kategorisinde kürsüyü paylaşan sporcuların ortak bir özelliği vardı: Hepsi de başarısızlığı, fiziksel acıyı, güçlüğü yenmişlerdi.

Bir Çin atasözü der ki:

Güzel ve güçlü başarı ağacı, başarısızlık ve mücadele fidanlarından yetişir.

Amaçlarınıza ancak çok çalışarak ve kararlılıkla ulaşırsınız.



Başarıya ulaşamayanların yüzde doksanı yenilgiye uğramamıştır. Sadece pes etmişlerdir.

Paul J. Meyer

BİLGELİKLER

Başkalarının yanlışlarından öğrenmeliyiz. Hepsini kendimiz yapacak kadar çok zamanımız yok.

Groucho Marx

Zayıflar hiçbir zaman affedemez. Affedebilmek güçlülere özgüdür.

Mahatma Gandhi

Sözcükleri ağzınızdayken yutmak, onları daha sonra yemekten daha iyidir.

Franklin D. Roosevelt

İşimiz geçmişin sorumluluğunu değil, geleceğin rotasını belirlemektir.

John F. Kennedy

Bir münakaşadan kazançlı çıkmanın tek yolu ona hiç girişmemektir.

Dale Carnegie

Taş ve sopalar kemiklerimi kırabilir, ama sözler kalbimi kırar.

Robert Fulghum

Elbette bağırıyorum. Çünkü yanlışım!

Leslie Charles

Birinci sınıf bir zekânın göstergesi, iki karşıt görüşü aynı anda akılda tutabilme yeteneğidir.

F. Scott Fitzgerald

Şeyleri oldukları gibi görmeyiz, kendi olduğumuz gibi görürüz.

Anaïs Nin

Hayatımız düşüncelerimizin eseridir.

Marcus Aurelius

Teleskopun son bulduğu yerde mikroskop başlar. Hangisinin görüşü daha büyüktür?

Victor Hugo

Yaşamın en büyük mutluluğu, insanın sevdiği bir şeye inanabilmesidir.

Victor Hugo

Büyük hatalar, çok kez büyük, kalın halatlar gibi bir yığın ipten meydana gelir.

Victor Hugo

UMUT IŞIĞI

Fareler üzerinde yapılan bir deneyde, bir fare derin bir kabın içine yerleştirildi. Üstü açık boru şeklindeki kabın kenarları farenin dışarıya çıkmayacağı kadar yüksekti. Kabın içi suyla dolduruldu ve zifiri karanlık bir odaya yerleştirildi. Farenin yüzmesi bekleniyordu. Pes edinceye kadar geçecek zaman ölçülecekti. Fare üç dakikadan biraz daha fazla yüzdükten sonra pes etti.

Deneyin devamında bu kez aynı kaba başka bir fare kondu. Ancak deney ortamında bu kez bir farklılık vardı. Odayı aydınlatan ince bir ışık huzmesi verildi. Bu fare otuz altı saatten daha fazla bir süre suda yüzmeyi sürdürdü. Hiçbir ışık görmeyen fareden 700 kat daha fazla direndi.

Fark neydi? Işığı görmeyen farenin umudu yoktu. Etrafına baktığında karanlıktan başka bir şey görmüyordu. Yüzmeye devam etmesi için bir nedeni yoktu. Umudumuzu yitirdiğimizde bizim de yaptığımız gibi.

Oysa bir umut ışığı her zaman vardır. İnanmanız için görmeniz gerekmez, inadığınız için görürsünüz.

Joel Osteen, "Its, Your Time", Simon & Schuster UK, 2009



Umut, fitili yanan sabırdır.

Tertullianus

Ümit taşra yolu gibidir; asında ortada bir yol yoktur ama üstünden pek çok insan geçtikçe beliriverir.

Lin Yutang

KENDİNE YASLAN

İnsan haricin yardımlarını bir kenara atıp da, yapayalnız durduğu zaman kuvvetlidir. İnsanlardan bir şey beklemeyin. İş varacağına varınca, ancak siz, kendinizin etrafınızdakileri destekleyen sağlam sütun olmuş olduğunuzu görürsünüz.

Kendisinde kudret olduğunu bilen ve kendi dışında kuvvet ve yardım aradığı ve bulduğu kadar zayıfladığını anlayan, ve kendini tamamen kendine yaslayan, ve ancak kendi ayakları üzerinde dik durabilen adam kollarına ve bacaklarına hâkim olur; ve mucizeler yaratır.

Waldo Emerson, "Nefse İtimat", Türkçe'ye çeviren Halikarnas Balıkçısı, Tan Matbaası, İstanbul 1939



"Her güçlük, her başarısızlık, her kalp kırıklığı, kendisine eşdeğerde ya da kendisinden daha büyük bir faydanın tohumunu içinde barındırır."

Napoleon Hill

DÜN, BUGÜN, YARIN

"Üzerinde düşünürsen dünya üç gündür
Gitmiş olan ve ona ümit bulunmayan gün
seninle olan gün, onu ganimet saymalısın
onda diri olup olmayacağını bilmediğin,
belki de ondan önce ölmüş olacağın gün.
Dün, öğretici bir bilgin;
bugün, ayrılma durumunda bir dost.
Ancak kayboluşuyla seni üzen dün,
senin için bilgisini bıraktı.
Onu kaybettiysen de onun yerinde olan sana ulaştı.
Dün, senden uzun süreli bir yokluğa gitti.
Bugün ise senden hızlıca ayrılıyor ve elinde de yarının emeli var.
O halde amelle, çalışmayla ebediliği al.
Diri oldukça arzularla aldanmayı bırak.
Sakın yarının ve ondan sonrasının korkusunu bugüne taşıma."

Hasan El Basri'nin, Ömer bin Abdülaziz'e yazdığı mektuptan
Prof. Karaismailoğlu çevirisi
Mehmet Y. Yılmaz, Hürriyet gazetesi

KİTAP

Televizyon yayını aniden kesildi. Bu birkaç saniye seyircilere bir hayli uzun gelmişti. Herkesin sabrının tükendiği, merak ve kuşkunun en üst düzeye çıktığı bir sırada, ekranda güler yüzlü spikerin şu sözleri duyuldu:

"Sayın seyirciler, biraz önceki sessizlik, Sacramento Kent Kütüphanesi'nin bir reklam yayınıydı."

HER ŞEY OLDUĞUNU ZANNETTİĞİN ŞEYDİR

- Her şey sadece olduğunu zannettiğin şeydir.
- Kişinin hayatı düşünün rengine boyanmıştır.
- Dalgaların gelip çarptıkları bir kaya kadar sağlam olmaya çalış. Onlar gibi sağlam bir biçimde çevrende fokurdayan suların sakinleşmesini bekle.
- Her yaptığın doğru olmayabilir. Böyle durumlarda canını sıkıp üzülme, gücünü de kaybetme. Eğer hata yaptıysan baştan başla. En azından yaptıklarından çoğunun iyi olmasına çalış.
- Beden savaşmaya devam ederken, ruhun savaşmayı bırakması büyük bir utanç kaynağıdır.
- Bedenime dışarıdan bir zarar gelsin. Tüm organlarım durumdan şikâyet etsinler. Fakat ben yaşadıklarımın bir kötülük olduğunu düşünmezsem bundan zarar görmem.
- İnsanlar birbirleri için var olduklarına göre ya onları eğitmeliyiz ya da onlara sabretmeliyiz.
- Ok da akıl da bir yere giderler. Ok doğruca hedefine ulaşır ancak akıl sadece ilgilendiği sorunu sıkı bir biçimde incelerse hedefine ulaşabilir.
- Ruhunun yapmak istediği şeyleri yapmadığın için acı çektin.
- Önyargılarından kurtul. Bunu yapmanı kim engelliyor?
- Dışınızdaki şeyler size acı veriyorsa, sizi rahatsız eden o şeylerin kendileri değil, onlarla ilgili yargılarınızdır. O yargıyı silip atmak sizin elinizdedir.

- Eğer bir dış etken sizi üzerse, duyduğunuz acı o şeyin kendisinden değil, sizin ona verdiğiniz değerden geliyordur, onu da her an ortadan kaldırma gücünüz vardır.
- Büyük hayaller kurun; çünkü sadece büyük hayaller insanların ruhlarını harekete geçirecek güce sahip olurlar.

Marcus Aurelius, Kendime Düşünceler "Ta Eis Euton", Eski Yunanca aslından çeviren Furkan Akderin, Alfa Yayınevi, İst. 2006

BAŞARININ KISA YOLU!

Ben normalden bir yıl önce kıdem kazandım. Bu, diğer genç fakülte üyelerini etkilemişti.

"Vay be, erken kıdem kazandın!" diyorlardı. "Sırrın ne?"

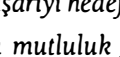
"Çok basit," diyordum. "Cuma geceleri saat 22.00'de beni ofisimden arayın, size sırrımı söyleyeceğim."

Çoğu insan, başarıya kısa yoldan ulaşmak ister. Ben en kısa yolu, iki kelimeden oluşan uzun bir yol olduğunu fark ettim: Çok çalış.

Eğer, bir başkasından daha uzun saatler çalışıyorsanız, bu saatler içinde işinizle ilgili daha çok şey öğreniyorsunuz, bu sizi daha verimli, daha yetkili, hatta daha mutlu yapar. Çok çalışmak, yatırım yapmak gibidir. Ödüllerini çabuk topluyorsunuz.

Bu, iş dışındaki yaşamınız için de geçerlidir. Tüm yetişkinlik yaşamımda, uzun zamandır evli olan çiftlere, bir arada kalmayı nasıl başardıklarını sorardım. Hepsi aynı yanıtı verdi: "Üzerinde çok çalıştık."

Randy Pausch, "Son Konuşma" Butik Yayınlar, İstanbul, 2008



"Başarıyı hedeflemeyin. Başarıyı hedeflediğiniz ve hedef seçtiğiniz ölçüde ıskalarsınız. Çünkü mutluluk gibi başarının da peşinden gidilmez, o başka şeylerin peşinden gelir... tıpkı kişinin kendinden büyük bir amaca kendini adamasının hiç de akılda olmayan bir yan etkisi gibi."

Viktor Frankl

Prof. Dr. Mihaly Csikczentmihalyi, "AKIŞ, MUTLULUK BİLİMİ", HYB Yayıncılık, Ankara 2005

KESİN OLARAK BİLDİĞİM BİR ŞEY VARSA O DA...

1. Yaptığınız her şey, her zaman size geri döner. (Temel ilkem budur.)
2. Kendi hayatınızı kendiniz belirleyin. Başkalarının sizin senaryonuzu yazmasına izin vermeyin
3. Başkalarının size geçmişte yaptığı şeyler, bugününüzü etkileyecek güce sahip değildir. Güç yalnızca sizden gelir.
4. İnsanlar size kim olduklarını gösterdiklerinde, onlara ilk seferinde inanın.
5. Endişelenmek, boşuna zaman harcamaktır. Aynı enerjiyi, sizi endişelendiren konular hakkında bir şeyler yapmak için kullanın.
6. İnançlarınızın gücü, hayallerinizin, dileklerinizin ve ümitlerinizin gücünden fazladır. Neye inanırsanız o olursunuz.
7. Bildiğiniz tek dua şükretmekse, merak etmeyin, yeterli olacaktır.
8. Hissettiğin mutluluk, verdiğiniz sevgiyle doğru orantılıdır.
9. Başarısızlık, başka yöne gitmeniz gerektiğini işaret eden yol tabelasıdır.
10. Herkesin düşüncelerini aşan bir seçim yaptığınızda, merak etmeyin, dünyanın sonu gelmeyecektir. .
11. Sezgilerinize güvenin. İçgüdüler yalan söylemez.
12. Kendinizi sevin ve bu sevgiyi karşılaştığınız herkesi içine alacak şekilde genişletin.

13. İşinizi, tutkularınızın idare etmesine izin verin.

14. Neyi en çok severek yapıyorsanız, onu yaparken para kazanmanın bir yolunu bulun. Böylece her ödeme çeki sizin için bir ikramiye olacaktır.

15. Sevgi acıtmaz. Gerçekten çok iyi hissettirir.

16. Her yeni gün, baştan başlamak için yeni bir şanstır.

17. Dünyanın en zor işi anneliktir. Kadınlar her yerde bunu dile getirmelidirler.

18. Şüphe; "Yapma!" demektir. Şüphe ediyorsan; hareket etme, cevap verme, acele etme.

19. Ne yapacağını bilmiyorsan, dur! Cevabın gelmesini bekle.

20. Dertler sonsuza kadar sürmez, bu da geçecektir.

Oprah Winfrey

HAYATI ISKALAMAYA LÜKSÜN YOK SENİN...

"Bir aşk için yapabileceğin her şeyi yaptığına inanıyorsan ve buna rağmen hâlâ yalnızsan, için rahat olsun. Giden zaten gitmeyi kafasına koymuştur ve yaptıkların onun dudağında hafif bir gülümseme yaratmaktan başka hiçbir işe yaramayacaktır. Sen kendini paralarken o her zaman bahaneler bulmaya hazırdır. Hani ağzınla kuş tutsan 'Bu kuşun kanadı neden beyaz değil?' diye bir soruyla bile karşılaşabilirsin.

İki ucu keskin bıçaktır bu işin. Yaptıklarınla değil yapmadıklarınla yargılanırsın hep. Bu mahkemede hafifletici sebepler yoktur. İyi halin cezanda indirim sağlamaz.

Sen, 'Ama senin için şunu yaptım,' derken o, 'Şunu yapmadın,' diye cevap verecektir. Ve ne söylesen karşılığında mutlaka başka bir iddiayla karşılaşacaksındır.
Üzülme, sen aşkı yaşanması gerektiği gibi yaşadın.

Özledin, içtin, ağladın, güldün, şarkılar söyledin, düşündün, şiirler yazdın. 'Peki o ne yaptı?' deme. Herkes kendinden sorumludur aşkta. Sen aşkını doya doya yaşarken o kendine engeller koyuyorsa bu onun sorunu. Bir insan eksik yaşıyorsa ve bu eksikliği bildiği halde tamamlamak için uğraşmıyorsa sen ne yapabilirsin ki onun için?

Hayatı ıskalama lüksün yok senin. Onun varsa, bırak o lüksü sonuna kadar yaşasın. Her zamanki gibi yaşayacaksın sen. 'Acılara tutunarak' yaşamayı öğreneli çok oldu. Hem ne olmuş yani, yalnızlık o kadar da kötü bir şey değil. Sen mutluluğu hiçbir zaman bir tek kişiye bağlamadın ki....

Epeydir eline almadığın kitaplar seni bekliyor. Kitap okurken de mutlu oluyorsun unuttun mu? Kentin hiç görmediğin sokaklarında gezip yeni yaşamlara tanık olmak da keyif verecek sana.

Yine içeceksin rakını balığın yanında. Üstelik dilediğin kadar sarhoş olma özgürlüğü de cabası... Sen yüreğinin sesini dinleyenlerdensin ve biliyorsun asıl olan yürektir. Yürek sesi ne bilmeyenler, ya da bilip de duymayanlar acıtsa da içini unutma; yaşadığın sürece o yürek var olacak seninle birlikte. Sen yeter ki koru yüreğini ve yüreğinde taşıdığın sevda duygusunu.

Elbet bitecek güneşe hasret günler. Ve o zaman kutuplarda yetişen cılız ve minik bitkiler değil, güneşin çiçekleri dolduracak yüreğini...

Unutma;

Hayatı ıskalamaya lüksün yok senin...."

Nâzım Hikmet

UFAK ŞEYLER

En büyük adamlar "ufak tefek şeylerle geçen günlerden nefret edenler" değil, o "ufak tefek şeyleri" geliştirmek için büyük bir dikkatle çalışanlardır.

Michelangelo atölyesinde bir ziyaretçiye, son ziyaretinden beri bir heykel üzerinde neler yaptığını açıklıyordu. Bunu yaparken, "Bu tarafı biraz rötuşladım, şu tarafı parlattım, yüzünü azıcık yumuşattım, buradaki kasları biraz daha belirginleştirdim, dudağa biraz ifade kattım, şu parçaya da biraz enerji ekledim," gibi ayrıntılardan bahsediyordu.

Ziyaretçi, "Fakat bunlar ufak tefek şeyler," dedi.

Heykeltıraş şu cevabı verdi:

"Olabilir. Fakat unutmayın ki mükemmeli yapan da ufak tefek şeylerdir. Mükemmelik ise sanırım ufak tefek bir şey değildir!"

SİZİN DE KANATLARINIZ VAR, KULLANIN ONLARI

Yavru kartal ağaç dallarından yapılma yuvasının kenarında durmuştu. Neden yüzünü rüzgâra çevirmekten hoşlandığı konusunda kesin bir fikri yoktu ama orada durmak ve aşağıda uzanan kayalık yarlara, ormana ve nehirlere bakmak, bedeninde dolaşan tanımı zor bir duygu veriyordu kendisine. Orada öylece olmayı seviyordu, altında uzanan dünyanın kralı gibi. Yaşam güzeldi. Anne babası ona her gün yemek getiriyordu ve yağmurlar evi temizliyordu. Böylesi yüksek bir yaşam sürebildiği için kendisini her zaman diğerlerinden daha şanslı hissediyordu.

Ama bugün farklıydı. Kesinlikle yanlış olan bir şey vardı. Bunu hissedebiliyordu ve endişelenmişti. Endişesi tek başına olması değildi. Aslında birkaç günden beri tek başınaydı. Kesinlikte açtı ve belki de biraz yalnızlık hissediyordu ama o an aklında olan daha önce hiç görmediği kadar büyük bir şeyin uzaklardan, sarp çıkıntıları aşarak kendi yuvasına doğru adım adım yaklaştığı idi.

İçgüdüsel olarak bu dört ayaklı yaratığın, dişlerini onu selamlamak için göstermediğini biliyordu. Çıkartabildiği kadar en iyi ikaz çığlığı ile saldırganı savuşturmaya karar verdi. İşe yaramadı. Onun ikazı peşine düşmüş avcının heyecanının artırdı sadece. Şimdi sadece bir-iki metre uzağındaydı.

Yavru kartal, avcı ile arasına mesafe koymak amacıyla dallardan örülü yuvasının öte tarafına sıçradı. Belki bir işe yarardı bu ama tam öte taraftaki kayanın üstünde, yeni yerinin üç metre ilerisin-

de bir dakika önce uzaklaşmaya çalıştığı yaratık gibi sivri dişli bir yaratık daha vardı. Bu da onu istiyordu. Çok fazla seçenek yoktu. Yavru kartal yuvasına çekildi.

Aklının içinde sorular yarışıyordu. Annesi ve babası neredeydi? bunun olması gerekli miydi? Ona şu anda kim ve nasıl yardım edebilirdi? Her şey kasvet vericiydi. Döndü ve altında uzanan açıklığa baktı. Hiçbir tercihi kalmamıştı. En iyisi atlamalı ve şimdi birkaç santim ötesinde bekleyen yaratıklarla yüz yüze gelmektense, düşme riskini almalıydı.

"Gidilecek ne yol ama!" diye düşündü kendi kendine.

Küçük kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken, gözlerini kapatıp büyük hiçliğe atladı. Başka hiçbir yol yoktu işte.

Bundan sonra olacakları hayal bile edemezdi. Altındaki kayalık yüzey onunla buluşmak için adeta yarışırken, içinin derinliklerinden gelen bir emre uyarak, yavru kartal kendini yakalamak için kanatlarını açtı. Ancak hiç affetmeyecekmiş gibi görünen kayalar yerine, kanatları rüzgârı yakaladı. Kaçınılmaz sandığı kaderinden yukarılara ve uzaklara doğru süzülüyordu. O anda kanatlarının bulmuştu. Artık yalnızlık ve korku yoktu. Şimdi gerçek yuvası gökyüzü olmuştu.

Bu hikâyede üzerinde durmanız gereken en önemli nokta, sizin de kanatlarınız olduğudur; henüz size ait olduğunu bilmediğiniz o gizli ve özel parçanız. Sahte benliğin, yenilginin yolu önünde verdiği talimat altında yaşarken, gerçek bağımsızlığa ulaşmanın tek yolunun, yani gerçek güvenliğe ulaşmanın, başka birisinin bizi oraya götüreceğini sanmaktır.

Sizin kendiniz için yapmanız gereken bir şeyi, sizin adınıza yapma kudreti bir başkasının elinde olamaz. Asla da olmamıştır. Ne zaman bir kişi, iki kişi için uçmaya kalkarsa, akıbeti her zaman yere çarpmak olur.

Başkalarında görmeyi ümit ettiğiniz şeye bakmaktan vazgeçin ve sizi özgür bırakmak için neye ihtiyaç duyduğunuzu görmeye başlayın. Vizyonunuz netleştikçe, yuvadan ait olduğunuz havanın içine atlamak için itileceksiniz. Hakiki doğanız zaten tamamen bağımsız ve özgürce uçuyor. Akışa teslim olun.

Guy Finley, "Akışa Teslim Olmanın Sırrı", Gün Yayıncılık, İstanbul, 2008

HAYAL KURAN HÜCRELER

Bir tırtılın oluşan yeni hücreleri (kozayı yaptıktan sonra) "hayal eden, tasarlayan hücreler" olarak adlandırılır. Bu hücreler farklı bir frekansta titreşirler. Tırtılın hücrelerinden o kadar farklıdırlar ki, onun bağışıklık sistemi (yani kurtçuğun bağışıklık sistemi) bu yeni hücrelerin düşman olduğunu düşünür. Bu yeni tasarlayıcı hücreleri yok etmek için ona saldırır.

Yine de bu farklı hücreler her yerde belirmeye ve çoğalmaya devam ederler. Bir süre sonra tırtılın bağışıklık sistemi bu yeni hücrelerle baş edemez hale gelir. Bu tasarlayıcı hücreler çoğalarak varlıklarını sürdürmeye devam ederler.

Sonra birdenbire harika bir şey olur. Küçük, yalnız hayalci hücreler bir araya gelerek küçük kümeler oluşturmaya başlarlar. Hepsi birlikte aynı frekansta titreşirken, sahip oldukları bilgiyi birbirleriyle paylaşmaya başlarlar. Derken bir süre daha geçer ve harika bir şey daha olur. Bu hayalci hücre kümeleri, birbirlerine tutunarak uzun demetler oluşturmaya başlarlar. Krizalitin içinde, hepsi birlikte aynı frekansta titreşirken, sahip oldukları bilgiyi birbirleriyle paylaşmaya devam ederler.

Bir an gelir, hayalci hücre demeti birlikte "bir şey" olduklarını fark ederler. Tırtıldan tamamen farklı bir şey. Yeni bir şey! Muhteşem bir şey! Bu farkındalık aslında kelebeğin doğuşunun haykırışıdır.

Kelebeğin her hücresi başka bir işi üstlenir. Herkes için yapacak bir şeyler vardır ve her bir hücre ayrı önem taşır. Böylece her bir

hücre kendi için en cazip görünen işi yapmayı üstlenir. Bütün hücreler birbirlerini görev almaları için cesaretlendirirler. Bu kelebeğin oluşması için gereken yoldur.

Norie Huddle



Birbirimizle akraba olduğumuzu, tek bir bedenin üyeleri olduğumuzu ne zaman öğreneceğiz?

Helen Keller

Biz Ruhani deneyimler yaşayan insanlar değiliz. Biz, insani deneyimler yaşayan ruhani varlıklarız.

Teilhard de Chardin

İnsanoğlunun tümü için büyük ilerlemeler, ancak insanların düşünce biçimlerinin temel yapısında büyük bir değişim gerçekleştikten sonra mümkün olabilir.

J. S. MİLL

Sam Horn, "Tongue Fu", Boyner Yayınları, İstanbul 2005

ÇARESİZLİĞİ YENMEK

Yale Üniversitesi araştırmacıları Ellen Langer ile Judy Rodin'in yaptıkları bir araştırma çaresizlik duygusunun nelere yol açabileceğini, çok açık bir biçimde gösterdi.

Langler ile Rodin, bir huzurevindeki yaşlılarla çalışmış, yaşlı insanların yaşamlarındaki günlük olaylar üzerindeki denetimleriyle oynamışlardı.

Huzurevini katlara bölmüşlerdi. Birinci katta kalanlara yaşamlarında fazla denetim ve fazladan seçenekler verildi. Huzurevinin müdürü buranın sakinlerine bir konuşma yaptı:

"Burada, Shady Grove'da, kendiniz için yapabileceğiniz her şey konusunda bilgi sahibi olmanızı istiyorum. Sabah kahvaltısında omlet ve yağda yumurta var, ama hangisini yiyeceğinizi bir gece öncesinden seçmelisiniz. Çarşamba ya da perşembe geceleri film izleyebilirsiniz. Ancak önce imza atmanız gerek. Burada bitkiler var. Birini alıp odanıza götürün, ancak bitkinizi kendiniz sulamalısınız."

Müdür ikinci kattakilere ise şunları söyledi:

"Burada, Shady Grove'da, sizin için yaptığımız iyi şeylerin hepsi hakkında bilgi sahibi olmanızı istiyorum. Sabah kahvaltısında omlet ve yağda yumurta var. Pazartesi, çarşamba ve cumaları omlet, diğer günler yağda yumurta yapıyoruz. Çarşamba ve perşembe geceleri film izlettiriyoruz. Sol koridordakilerin film günü çarşamba, sağ koridordakilerin film günü ise perşembe. Burada sizin için birtakım bitkilerimiz var. Hemşire sizin için bir tane seçecek ve onunla ilgilenecek."

Dolayısıyla birinci kattakilere sunulan ekstra iyi şeyler kendi deneyimleri altındaydı. İkinci kattakilere de aynı hoşluklar sunuldu, ancak yaptıkları hiçbir şey bu hoşlukları etkilemiyordu.

Langer ile Rodin on sekiz ay sonra huzurevine geri döndüler. Seçenek ve denetim sahibi olan grubun, çeşitli ölçülere göre, daha etkin ve mutlu olduğunu buldular. Ayrıca bu grupta ölenlerin sayısı, diğer gruptakinden azdı.

Bu şaşırtıcı gerçek, seçenekler ve denetimin yaşam kurtarabileceğini ve belki de çaresizliğin insanı öldürebileceğini güçlü bir biçimde gösterdi.

Dr. Martin E.P. Saligman,
"Öğrenilmiş İyimserlik", HYB Basım Yayın, Ankara 2007

ZİYARETÇİ OLMAK

Geçtiğimiz yüzyılda, Amerikalı bir turist ünlü Polonyalı haham Hafez Hayyim'i ziyaret etti. Hahamın evinin, kitaplarla dolu küçük bir odadan başka bir şey olmadığını gören adam çok şaşırdı. Odada bir masa ve bir banktan başka mobilya yoktu.

"Mobilyalarınız nerede?" diye sordu turist

"Seninkiler nerede?" diye cevapladı, Hafez.

"Benim mi? Ama ben burada sadece bir ziyaretçiyim."

"Ben de oğlum, ben de. "

Anthony De Mello, S.J.

YIKILMAYANLAR

Bir zürafanın dünyaya gelişini belli kurallar izler. Bebek zürafa annesinin karnından çıktığı ilk anda, üç metre yükseklikten yere düşer. Bu düşüşün sonunda genellikle kendisini yerde, sırtüstü yatarken bulur. Saniyeler içinde yüzüstü döner ve bacaklarını karnının altında toplar. Ardından başını hızla iki yana doğru silkelemek ve yüzünde birikmiş doğum sıvılarından kurtulmak zorundadır. Daha sonra içine doğduğu dünyaya ilk kez bakar. Bu anne zürafanın, yavrusuna hayatın gerçeklerini öğretmek zamanı geldi demektir.

"A View from the Zoo" adlı kitabında, Gary Richmond yenidoğan zürafanın ilk dersini nasıl öğrendiğini anlatır:

Anne zürafa başını hafifçe öne eğer ve yavrusuna kısa bir bakış fırlatır. Daha sonra ona doğru gövdesini döndürür ve bir dakika kadar bekler ve sonra birdenbire en umulmadık şeyi yapar. Uzun bacağıyla yavrusuna sıkı bir tekme atar. Eğer yavru ayağa kalkmazsa bir tekme daha atar, sonra bir tekme daha, bir daha... Eğer yavru ayağa kalkmazsa, tekmeler biraz daha sertleşmeye başlar. Her tekme bir öncekinden daha serttir. Anne zürafa, yavrusu titreyen bacakları üzerinde doğrulana dek onu tekmelemeyi sürdürür.

Yavru ayağa kalkar ve anne zürafadan yeniden tekme yer. Neden? Nasıl ayağa kalktığını unutmaması için. Vahşi doğada, bebek zürafalar sürüde kalabilmek için hemen ayağa kalkmak zorundadırlar. Çünkü ancak sürü onları koruyabilir. Aslanlar, leoparlar, sırtlanlar için yavru zürafalar lezzetli bir avdır. Eğer anne zürafa,

yavrusuna tekmeleye tekmeleye ayağa kalkmayı öğretmezse, yavrusu yırtıcalara yem olur.

Yazar Irving Stone da zürafalarla başarılı insanlar arasında benzerlik olduğunu görmüştür.

Stone hayatını büyük insanların yaşamlarını inceleyerek ve biyografik romanlarını yazarak geçirdi. Biyografilerini yazdığı kişiler arasında Michelangelo, Vincent van Gogh, Sigmund Freud ve Charles Darwin gibi isimler bulunuyor.

Stone'a hayat hikâyesini yazdığı bu olağanüstü kişiler arasında bir ortak nokta olup olmadığı sorulduğunda şöyle cevap verdi:

"Hikâyelerini yazdığım kişiler, büyük işler başaracaklarına dair hayaller kurmuşlar veya bir önseziyle buna inanarak işe koyulmuşlar. Büyük darebeler almışlar, yere devrilmişler, iftiraya uğramışlar, uzun yıllar hiçbir yere varamadan ilerlemeye devam etmişler. Ancak her düşürüldükleri zamanda yeniden ayağa kalkmayı başarmışlar. Eninde sonunda yapmak istediklerini başarmışlar. Böyle insanlar asla yıkılmazlar.

Craig B. Larson

Adapted from "Illustrations for Preaching & Teaching" from Leadership Journal, Baker Books

ÖYLEYSE YAPIN

Roman yazarı Sinclair Lewis, yazar olmayı hedefleyen bir grup üniversite öğrencisine konferans verecekti. Konuşmasının bir saat kadar sürmesi bekleniyordu. Lewis konuşmasını şu soru ile açtı:

"Kaçınız gerçekten yazar olmak istiyorsunuz?"

Bütün eller havaya kalktı.

"O halde," dedi Lewis, "benim tavsiyem evinize gidin ve hemen yazmaya başlayın."

Bu sözden sonra, kürsüden ayrıldı.

Bits & Pieces - June 1995

YAZMAK İÇİN

Ünlü Fransız edebiyatçı Alexandre Dumas gençken çok ateşli ve daha 17-18 yaşlarındayken, büyük tarihi romanlar yazmak hevesinde idi. Bir gün seyrettiği bir tiyatro piyesinin yazarı ile tanıştı ve bu yaşlı zata isteklerini söyleyerek ondan akıl sordu. Üstadın cevabı şu oldu:

"Genç adam, önce dol ki, sonra rahatça taşabilesin!"

Nüvit Osmay, "İnsan Mühendisliği",
Alfa Basım Yayım, İstanbul 2009

SEN ANAHTAR KİŞİSİN

Her ne kadar daktxlom çok eskx bxr model de olsa, oldukça xyx çalışıyor - bxr tek tuşu harxç. Dxğer tüm tuşlar xyx çalıştığı xçxn, bxr tek tuşun yanlış basmasının fark edxlmeyeceğxnx düşünebxlxrsxn. Ancak görülen o kx bxr tek tuş yanlış olduğunda, harcanan tüm emek ve yapılan xş mahvoluyor.

Kendxne şöyle dxyor olabxlxrsxn. Ben bxr kxşxyxm. Xşxmx en xyx şekxlde yapmazsam, kxmse fark etmez. Oysa çok şey fark eder. Çünkü etkxn bxr organxzasyon, her bxr bxreyxn, xşlerxnx en xyx şekxlde yaparak aktxf katılımlarıyla gerçekleşxr.

Bu yüzden, önemsxz olduğunu düşündüğün gelecek sefer; benxm eski model daktxlomu hatırla. Sen anahtar kxşxsxn.

Pasadena Weekly Journal Of Business

İNSAN OL

Düşmanlarına karşı anlayışlı ol.
Dostlarına sadık ol.
Dünyayla her gün yüzleşebilmek için güçlü ol.
Her şeyi yalnız yapamayacağını bilecek kadar zayıf ol.
Yardımına ihtiyacı olan kişilere karşı cömert ol.
Kendi ihtiyaçlarınla ilgili kanaatkâr ol.
Her şeyi bilmediğini bilecek kadar bilge ol.
Mucizelere inanacak kadar sersem ol.
Neşeni paylaşmaya istekli ol.
Başkalarının kederini paylaşmaya istekli ol.
Başkalarının yolu kaybettiğini gördüğünde, lider ol.
Belirsizlik bir sis gibi etrafını sardığında, takipçi ol.
Rakibinin başarısını ilk kutlayan sen ol.
Başarısızlığa uğrayan meslektaşını son eleştiren sen ol.
Bir sonra atacağından adımdan emin ol ki, düşmeyesin.
Hedefinden emin ol ki, yolunu kaybetmeyesin.
Seni sevenlere karşı, sevgi dolu ol.
Seni sevmeyenlere karşı sevgi dolu ol, değişebilirler.
Ve hepsinden önemlisi
Kendin ol.

Yazarı bilinmiyor

SEN "BİR"SİN

Bir şarkı, yaşanan anı ateşleyebilir.
Bir ağaç bir ormanın başlangıcı olabilir.
Bir kuş, baharın müjdecisi olabilir.

Bir gülümseme bir dostluğu başlatabilir.
Bir tokalaşma moralinizi yükseltebilir.
Bir yıldız, denizde bir gemiye yön gösterebilir.
Bir tek kelime, büyük bir ideali anlatabilir.

Bir oy, ülkenin kaderini değiştirebilir.
Bir huzme güneş ışığı, bir odayı aydınlatabilir.
Bir mum, karanlığı yırtabilir.
Bir gülüş, hüznü fethedebilir.

Bir adım, uzun bir yolculuğu başlatabilir.
Bir dua, bir kelimeyle başlar.
Bir umut ışığı, ruhumuzu besleyebilir.
Bir dokunuş, ne kadar önemsendiğinizi hissettirebilir.
Bir ses, bilgelikle konuşabilir.
Bir yürek, gerçek olanı anlayabilir.
Bir yaşam çok şeyi değiştirebilir.

Görüyorsun ya...
Her şey sana bağlı!
Ne kadar önemli olduğunuzu asla unutmayın.

Margo Daniel

ÖNEMLİ OLANI BİLMEK

Gençler;

Güçlükleriniz bakımından, başarıya erişenlerle başlangıçta aynı hizada olduğunuzu söylememe izin verin. Sözlerimi iyi aklınızda tutun. Milyonerlerin, hatiplerin, şairlerin, ünlü tüccarların, yurdumuzun büyük adamlarının hemen hemen çoğu başlangıçta sizinle aynı sevideydiler ve aynı zor şartlar altında mücadeleye atılmışlardır.

Gençler, hayata atılmak için bir sermayeye sahip değil misiniz? Bir kitapçı dükkânına girin, birkaç kitap satın alın ve okuyun. Göreceksiniz ki Tanrı size elayak, göz ve kulak vermekle ne büyük bir sermaye vermiştir. O zaman bir daha, sizin iş yapabilmeniz için hiçbir sermayeniz olmadığı küfrünü savurmazsınız.

Genç adam, ne kadar fakir olursan ol, Tanrı'nın bütün evreni senin başarılı olman için yaratmış olduğunu unutma!

Dr. Talmage



Enerji ve bilgi ile fırsatı yakalamasını bilen her genç, ekmek ve başarıya ulaşabilir. Onun kulübe veya sarayda doğmuş olmasının önemi yoktur. Yeter ki, bir gaye takip etsin ve kendi kendini yetiştirebilsin. O zaman hiçbir insan, hatta hiçbir şeytan onu yere seremez.

İstediği her şeyi öğrenebilmesi için insana, alfabenin 29 harfini bilmesi yeterlidir.

Orison Swett Marden (1850 - 1924), "Fırsatı Yakalayın", Hayat Yayınları, İstanbul 2006

MARCUS AURELİUS'DAN EVRENE DAİR

- Evrenin nasıl bir parçası olduğunun, hangi varlıklardan oluştuğunun, sana ödünç verilen zamanın ne kadar sınırlı olduğunun, zamanı aklındaki karışıklıkları yok etmek için kullanmadığın sürece zamanın ve senin ne büyük bir hızla yok olup gideceğinin ve geçip giden zamanın bir daha geri gelmeyeceğinin farkına varmanın zamanı geldi.
- Evrenin ve benim yapımın ne olduğunu, bunların birbirleriyle ilişkisini, hangi parçanın bütündeki hangi parçaya denk geldiğini aklımdan çıkarmamalıyım. Herhangi bir insan yaptıklarımın ve konuştuklarımın evrenle uyum içinde olmasını engelleyemez.
- Evren yumuşak ve uysaldır. Evreni yöneten aklın bir kötülük yapmasına yol açacak bir şey de yoktur. Çünkü içinde kötülük yoktur, hiçbir kötülük yapamaz, ondan hiçbir şeye zarar gelmez, her bir şey onun isteğine göre şekillendirilir.
- Evreni yöneten akıl kendi yapısını, nelerden oluştuğunu ve ne yaptığını iyi bilir.
- Her şey düşüncelerine bağlı, düşüncelerinse sana. Bu nedenle istediğin zaman düşünceyi at kafandan. O zaman kendini sakin bir denizde, dalga olmayan bir koyda bulursun.

Marcus Aurelius, Kendime Düşünceler "Ta Eis Euton",
Eski Yunanca aslından çeviren Furkan Akderin,
Alfa Yayınevi, İst. 2006

EVRENE TELGRAF

Zihinler arasında iletişim meydana geliyor ve bu iletişim, fikirlerin ve mesajların karşılıklı olarak aktarılabilmesini sağlıyor. Mark Twain, bu zihinsel işlevin meydana gelmesini beklemenin yanı sıra bunu bilinçli olarak uygulamamızın mümkün olup olmadığını tespit etmeye çok istekliydi.

Twain'in arşivindeki örnek bir olay, büyük bir Avrupa turuna çıkmış olan ve yazdığı onca mektuba rağmen aylardır cevap alamadığı San Francisco'daki oğlunun durumu konusunda endişe duyan bir Amerikalıyla ilgiliydi. Mark Twain adama telgraf göndermesini önerdi. Bu en basit biçimde, bildiğimiz telgraf olarak anlaşılabilir ama bu önerinin bu kadar basit olmayan bir anlamı daha vardı. Twain endişeli babaya telgrafı nereye gönderdiğinin bir önemi olmadığını söyledi:

"İstersen Pekin'e yolla."

Tek önemli olan, bir telgraf çekerek evrene bir sinyal göndermesiydi. Twain, eğer bunu yaparsa oğlundan hemen haber alacağına adamı ikna etti.

Baba telgrafı gönderdi ve ertesi günü oğlundan bir mektup aldı. Oğlu mektupta aylar önce San Francisco'dan çok yavaş ilerleyen bir gemiyle ayrılmış olduğunu söylüyordu. Mektubun yazılmasına neden olan şey bu telgraf değildi çünkü mektup çok daha önce yazılmıştı ama iki iletişim aracı, Twain'in söz verdiği gibi, bir şekilde rastlaşmıştı.

Mark Twain eğer birinden haber almak isterse o kişiye bir mektup yazar, sonra da mektubu yırtardı. İddiasına göre şaşmaz bir şekilde bir süre sonra o kişiden mektup alırdı.

Robert Moss, "Rüyalar, Tesadüfler, Hayaller", Kuraldışı Yayıncılık, İstanbul, Temmuz 2009



Şans, ona hazır olan zihinleri seçer.

Louis Pasteur

Alçakgönüllü olun, çünkü dünyadaki en kötü şey sizinle aynı malzemeden; kendinize güvenin çünkü yıldızlar da sizinle aynı malzemeden.

Nicholai Velimirovich

James J. Mapes, "Kuantum Düşünce Yöntemi"

Başarının, çalışmaktan önce geldiği tek yer sözlüktür.

Vidal Sassoon

Başarıya giden asansör devre dışı. Merdivenleri kullanman gerekiyor. Her seferinde tek basamak.

Joe Girard

Mantık sizi A'dan B'ye götürür. Hayal gücü ise her yere...

Dâhilik ile aptallık arasında tek fark vardır. Deha sınırlıdır.

Üçüncü Dünya Savaşı'nda hangi silahların kullanılacağını bilmiyorum ama Dördüncü Dünya Savaşı'nın taş ve sopalarla yapılacağı kesin.

Albert Einstein

Yaşam hissedenler için bir trajedi, düşünenler için ise bir komedidir.

Horace Walpole

OKULUN TELEFON REHBERİ

"İyi günler. Okulunuzun otomatik santralına ulaştınız. Lütfen aradığınız numarayı tuşlayınız. Numarayı bilmiyorsanız

-Çocuğunuzun okula neden gelmediğiyle ilgili yalan söylemek için -1'e

-Çocuğunuzun ödevini neden yapmadığıyla ilgili bahaneler uydurmak için -2'ye

-Yaptıklarımızla ilgili şikâyette bulunmak için -3'e

-Okul personeline hakaret etmek için -4'e

-Size çoktan; akademik bülten veya yazılı bilgi olarak gönderdiğimiz konularla ilgili size neden bilgi verilmediğini sormak için -5'e

-Çocuğunuzu yetiştirmemizi istiyorsanız -6'ya

-Birini tokatlamak veya birine vurmak istiyorsanız -7'ye

-Bu yıl içinde üçüncü kez öğretmen değiştirmek istiyorsanız -8'e

-Okul servisleriyle ilgili şikâyette bulunmak için -9'a

-Okul yemekleriyle ilgili şikâyette bulunmak için -0'a basın.

Eğer içinde yaşadığımızın gerçek dünya olduğunu ve bu gerçek dünyada çocuğunuzun; davranışlarından, ders içi tutumlarından ve ev ödevlerinden sorumlu olmasını gerektiğini, eğer çocuğunuz çaba harcamıyorsa bunun öğretmenlerinin suçu olmadığını fark etmiyorsanız: Telefonunuzu kapatın. İyi günler!"

HAYATIN OĞULLARI VE KIZLARI

Çocuklarınız sizin çocuklarınız değildir.

Bunlar kendini özleyen hayatın oğulları ve kızlarıdır.

Siz bunların dünyaya gelmelerine vasıta oldunuz, fakat bunlar sizin değildir.

Gerçi onlar sizinle beraberdir fakat sizin malınız olamazlar.

Onlara sevginizi verebilirsiniz, fakat düşüncelerinizi asla! Çünkü onların kendilerine has düşünceleri vardır.

Siz onların gövdelerini barındırabilirsiniz, fakat ruhlarını barındıramazsınız. Çünkü ruhları yarının sarayındadır. Size orasını rüyanızda bile göremezsiniz.

Siz onlara benzemek için uğraşabilirsiniz, fakat onları kendinize benzetmek için uğraşmayınız.

Çünkü hayat, geriye adım atmaz ve "dün"le ilgilenmez.

Siz o yaylarsınız ki, çocuklarınızı, birer canlı ok gibi fırlatırsınız.

Oku atan kimse, sonsuzluk içinde aldığı nişan yerini görür ve okunu süratle uzağa vardırmak için yayını ne kadar bükme mümkünse o kadar büker

Oku atanın elinde büküldüğünüz zaman, seve seve bükülünüz.

Çünkü oku atan kimse, uçan oku sevdiği gibi sağlam yayı da sever.

Halil Cibran, "Nebi", Pınar Yayınları, İstanbul 2009

YAŞAM BİR TUVALDİR

"Ya gerçekte var olmayan zincirlerle bağlandığımıza inanıyorsak? Ve çevremizdeki dünya inandıklarımızı yansıtan bir aynaysa?"

...

"Tıpkı o zindanın varlığına inandığım gibi, şu anda bir motel odasına, alçıpan duvarlar arasına, kilitli bir kapının gerisine, etten yapılma bir bedenin içine sıkı sıkıya kapanıp kalmış olduğuma inanıyorum.

İnandığım şeyleri hiç sorgulamadım! Çok uzun zaman önce kendimi inandırdım ve bir daha asla sorular sormadım: Soluyacak havaya muhtaç mıyım; barınağa, suya, yiyeceğe, anlamak için gözle görmeye, kulakla duymaya, parmakla dokunmaya ihtiyacım var mı? İnandığım zaman görürüm. İnanç yoksa görüntü de yok.

Ama dinleyin: Basit bir "fikrimi değiştirdim, gidiyorum" türü inanç değil bu; oyunun tek gerçek olduğuna yönelik derin, tüm yaşamın her dakikasına yayılmış bir ikna oluş.

İnançlarımıza sadece yaşamak için ihtiyacımız yok; onlara oyuna dahil olmak için ihtiyacımız var! Buz ve sopa olmadan hokey oynayamazsınız, tahta ve taşlar olmadan satranç oynayamazsınız, aslında olduğumuzdan çok daha sınırlı tutulduğumuza inanmadan yeryüzünde yaşayamazsınız.

...

Ressam tuvale bakar.

Fırçasını boyaya batırır.

Boyayla ıslanmış fırçayı tuval bezinin üstünde dolaştırır.

Fırçasını boyaya batırır.

Fırçayı tuval bezinin üstünde dolaştırır.

Ressam tuvale bakar.

Her seferde tek bir fırça darbesi. Yaşamımızın her günü.

Böyle oluyor işte.

İşte senin boya kovan, Jamie; içinde önermeler yüzüyor döne döne. İşte fırçan; daldırıp gerçeklik olarak neyi kabul edeceksen kovadan al.

İşte tuvalin: yaşam.

Şimdi bir resim yapmayı dene, tamam mı?

Richard Bach, "Hipnozcu", April Yayıncılık, İstanbul 2009

KENDİNİZE İNANIN

"Bütün gününü spor salonunda çalışarak geçirmeyi daha ne kadar sürdüreceksin? Bulutların üzerinde yaşıyorsun."

Arnold Schwarzenegger'in ailesi, onun "Bay Kâinat" olma arzusunu anlamayarak "saygın" bir iş bulması için onu azarlıyorlar.

"Piyano çalmayı beceremiyorsun ve Tanrı tanıktır ki şarkı söyleyemiyorsun. Hiç olmazsa sandalye yapmayı öğren de dünyada bir yerin olsun."

Ray Charles'ın öğretmenlerinin yorumu

"Sesin güzel ama bu sıradan bir özellik."

Lisede okurken hazırlanmakta olan bir müzikalde rol almak isteyen Diana Ross'u geri çeviren öğretmeni

"Vogue Dergisi'ne hiçbir zaman kapak olamazsın çünkü sarışın ve mavi gözlü değilsin."

Fotoğrafçı Richard Avedon'un Cher'e yaptığı uyarı. Cher'i kapak yaptığı ay, Vogue her zamankinden fazla sattı.

-"Gelecek vaat eden iyi bir editörsün. Tüm bunları bir yana bırakıp yazar olmayı neden istiyorsun? Kitabını okudum, açıkcası o kadar da iyi değildi."

James Michener'in ilk kitabına bir New Yorklu yayıncının yorumu. "Tales of the South Pacific" adlı kitap Pulitzer Ödülü'nü kazandı.

"Coca-Cola içenlerin ülkesinde, köpüren su satmaya kalkışman çok aptalca."

Perrier'i ABD'ye sokma planlarını kuran Gustav Leven'e danışmanlık yapan bazı firmaların uyarısı

"Kayıt yapamayan bir kasetçaları almak isteyen çıkmaz."

Sony firmasının piyasa araştırma görevlileri, "walkman" düşüncesini ortaya ilk kez atan Başkan Akio Morita'ya böyle bir yanıt vermişlerdi.

"Kişisel bilgisayarlara ilgi, meraklıların geçici hevesinden ibaret."

IBM, Intel, Hewlett-Peckard, Atari ve diğer birçok elektronik firmasının tahmini

"Dünya çapında, günde yirmi dört saat haber yayını yapan bir kablolu TV kanalı iş yapmaz."

Ted Turner'ın CNN'i kurma planına kablolu TV idarecilerinin tepkisi

Böyle bir hizmete gereksinim yok. Olsaydı, bütün havayolu şirketleri bu hizmeti zaten veriyor olurdu. Güven duyulacak kuryeler bulmak çok zor.

Federal Express firması kurmak isteyen Fred Smith'e danışmanların yanıtı

Engel tanımaz olmanın uzman görüşleriyle, geçmişte kalan olaylarla, sanayi tarihiyle, yüksek zekâ düzeyiyle çok fazla ilgisi yoktur. Sizi düşlerinizi gerçekleştirmeye iten zekâ ya da mantık değildir; sezgi, düş gücü ve inançtır. İnanç öyle bir cesaret sağlar ki eleştirmen ve uzmanlar, sonuçları ağzı açık izlerler.

Kendinize inanın.

Diğerlerinin size inanmaktan başka çare bulamayacağı günler kendiliğinden gelecektir.

Cynthia Kersey, "Engel Tanımayanlar", Beyaz Yayınları, İstanbul 2004

ÜÇ TUTKU - BERTRAND RUSSELL

- Filozof olmak isteyen saçmalıklardan korkmamalı.
- Bilim felsefenin başarılarından, felsefe de bilimin başarısızlıklarından örülmüştür.
- Bilim bildiklerimiz, felsefe ise bilmediklerimizdir.
- Serbest rekabete ticarette değil, fikirlerde gerek vardır.
- Eğer gerçek düşünce özgürlüğü var olacaksa, değişik görüşler arasında fırsat eşitliğinin olması da zorunludur.
- Akılsızca bir şeyi, milyonlarca kişi söylese de o şey yine akılsızcadır.
- Tüm uzmanların aynı görüşte olmaları, hepsinin yanılmaları anlamına da gelebilir.
- Düşünce özgürlüğü lehindeki temel sav, bütün inançlarımızın kuşku götürür olmasıdır.
- Gerçek bilgiye en yakın şeylerin yalnız bilim alanında bulunabilmesine rağmen, bilimcinin tutumu kuşku doludur ve zamanla değişebilir.
- Kendi kuşkuculuğumuz hakkında bile kuşkucu olmalıyız.
- Gazeteler bir defasında benim öldüğümü yazmıştı ama kanıtları yakından inceledikten sonra bu açıklamanın yanlış olduğu sonucuna vardım.
- Günümüzde dünyadaki temel sorun, aptalların kendilerinden son derece emin, akıllıların ise devamlı şüphe içinde olmalarıdır.
- Pek çok kişi, kafalarındaki önyargıları başka bir şekilde düzenlerken, düşündüklerini zannetmektedir.

- Kişilerin duyguları bildikleriyle ters orantılıdır. Ne kadar az bilirsen, o kadar çok kızarsın.
- Ateşli bir şekilde savunulan görüşler, asla iyi bir temele dayanmayan görüşlerdir. Şiddetli duygusallık, görüş sahibinin rasyonel kanıtlardan yoksun olduğunun bir göstergesidir.
- Kendi refahımızı, herkesin refahının güvence altına alınmasının dışında bir yolla güvence altına alamayız. Kendinizin mutlu olmasını diliyorsanız, başkalarının da mutlu olmasına rıza göstermek zorundasınız.
- İnsanlığın iki tür ahlakı vardır: biri, sözünü edip uygulamadığımız, diğeri de uygulayıp sözünü etmediğimiz.
- Aşk, ancak özgür ve kendiliğinden olduğu zaman yeşerir, görev gibi düşünülmeye başlanınca öldü demektir.
- İyi bir evliliğin özü, eşlerin birbirinin kişiliğine saygı göstermeleridir.
- İstediğimiz bazı şeylere sahip olamamak, mutluluğun bir parçasıdır.
- Ne yazık ki çoğu insan daha önce mutlu olduğunu, ancak mutsuzluğa düştüğü zaman anlıyor.
- Bir uçurumun kenarında yürürken düşme riskiniz, korktuğunuz oranda artar.
- Korku batıl inançların temel kaynağıdır. Korku, fethetmek, bilgeliğin başlangıcıdır.
- Üç tutku hayatımı önemli derecede etkilemiştir: sevgiye olan özlemim, bilgiyi araştırma merakım ve insanlığın çektiği acı ve ıstırap için duyduğum merhamet.

ANNE ELİNİN DOKUNUŞU

Şükran Günü çok yakındı ve öğretmen sınıfındaki öğrencilerinden müteşekkir oldukları bir şeyin resmini çizmelerini istemişti. Çoktan büyümüş ve yuvadan uçmuş çocuklarına müteşekkir bir anneydi kendisi de. Onları kucağında taşıdığı günleri özlüyordu.

Öğrencilerine bakarken kendi kendine düşündü: Bu küçük şehrin çocukları ne kadar da yoksul. Bu zavallı çocukların müteşekkir olacakları ne kadar az şeyleri var. Bu yoksul, iyi beslenemeyen, yırtık pırtık giysili çocuklar neyin resmini çizecekler acaba?

Boyd, zayıf, ihmal edildiği her halinden belli, ne sınıfta herhangi bir etkinliğe ne de teneffüslerde herhangi bir oyuna katılan utangaç bir çocuktu. Öğretmen bahçe nöbetindeyken Boyd bir gölge gibi öğretmenini izler, sanki korunmak ister gibi onun yanından ayrılmazdı. Öğretmen, Boyd gibi bir çocuğun ne gibi bir şeye müteşekkir olduğunu merak ediyordu.

Çocuklar resimlerini bitirdiler ve öğretmen tek tek her bir resmi kaldırıp sınıfa gösterdi.

Resimlerden birinde bir oyuncak bebek, birinde bir kutu çikolata, bir diğerinde bir kardeş, bir başkasındaysa ağabeyinden kalan bir bisiklet vardı. İlginç olan resimlerden birinde ise bir baba vardı. Bu resmi çizen minik kız, arkadaşlarının babaları yokken babası olduğu için müteşekkir olduğunu dile getirdi.

Boyd bir el resmi çizmişti. Öğretmen resmi sınıfa göstermek için havaya kaldırdığında çocuklardan değişik tepkiler geldi. Çocuklardan biri, "Bu Tanrı'nın eli. O bize her şeyi verir," dedi. Bir

başkası, "Bu el, bize uzanan yardım ellerinden biri," dedi. Boyd'un çizdiği resim diğer resimlerden daha çok yoruma neden olmuştu, ama Boyd'dan hiç ses çıkmıyordu.

O gün dersler bitip çocuklar sınıftan çıkarlarken, öğretmen Boyd'un yanına gitti, her zamanki gibi elini öğrencisinin omzuna koydu ve ona, "Şükran duyduğun el kimin eli?" diye sordu.

Boyd gülümseyerek öğretmenine baktı ve yalnızca, "Sizin," dedi.

Öğretmenin gözü yaşlarla doldu. Boyd'un kendisini yanındayken nasıl güvende hissettiğini ve zaman zaman küçük çocuğun elini tutup ona güven verdiğini anımsadı. Boyd'un annesi yoktu ve yalnızca bir annenin verebileceği o çok özel dokunuşa ne kadar da özlem duyuyordu.Öğretmen hiç farkında olmadan, elinin yumuşacık, sevgi dolu, şefkatli ve güven veren dokunuşuyla, küçük çocuğa gereksinin duyduğu çok özel bir şey vermişti.

Öğretmen o gün bir öğretmenle "yaşam değiştiren" birinin arasındaki farkın ne olduğunu öğrendi ve çok ünlü bir şiiri anımsadı. Boyd'un çizdiği resmin konusu, "Bir Anne Elinin Dokunuşu"ydu.

Dan Clark, "Satılık Köpek Yavruları",
HYB Yayıncılık, Ankara 2001



Yüz yıl sonra, banka hesabımın ne kadar olduğunun, ne tip bir evde oturduğumun ya da ne çeşit bir araba kullandığımın bir önemi kalmayacak... ama, bir çocuğun hayatında önemli olduğum için dünya farklı olabilir.

Simone Weil

KOCA BİR FENER OL

Yanına beş günlük yiyecek, iki hazinesi olan İncil ve "Göçmenin İlerleyişi" kitapları, kendini korumak için ufak bir balta ve bir de battaniye alan Legson Kayira, gözleri parlayarak yaşamının yolculuğuna çıktı. Nvasaland'daki kabilesinin köyünden yola çıkıp vahşi Doğu Afrika topraklarını kuzeye doğru aşarak Kahire'ye varacaktı. Buradan bir gemiye binip yükseköğrenim görmek için Amerika'ya gidecekti.

Bu olaylar Ekim 1958'de oldu. Annesi tam olarak bilmiyor ama Legson o zaman on altı-on yedi yaşındaydı. Annesi ve babası okuma yazma bilmiyorlardı, Amerika'nın nerede ve ne kadar uzakta olduğundan haberleri yoktu. Ama oğullarının yolculuğuna içlerinden gelmese de razı oldular.

Örnek aldığı büyük insanlar gibi Legson da insanlık için çalışmak ve dünyada bir şeyleri değiştirmek istiyordu. Bu amacı gerçekleştirmesi için birinci bir eğitim görmesi gerekiyordu. Bunu yapabileceği en uygun yerin ABD olduğunu düşünüyordu.

Legson'un kendine ait beş kuruşu yoktu, gemi yolculuğu için bileti yoktu ama bunu bir kenara koyun.

Ne tür bir üniversiteye gideceğini ve kabul edilip edilmeyeceğini bilmiyordu ama bunun da önemi yok.

Kahire, Legson'un köyünden 5 bin km uzaktaydı ve yol boyunca Legson'ın bilmediği en az elli değişik dil konuşan yüzlerce kabile vardı. Bu da çok önemli değil.

Tüm bunları düşünmeyin, Legson da öyle yaptı, yapmak zorundaydı. Tüm bunları bir yana bıraktı ve kendi alınyazısını şekillendirmek için ABD'ye varma amacına odaklandı.

Beş gün boyunca Afrika'nın zorlu zemininde yürürdükten sonra yalnızca 40 km yol alabilmişti. Daha şimdiden yiyeceği ve suyu tükenmişti ve parası yoktu. Geri kalan 4960 km'yi yürümek olanaksız gibi görünüyordu. Bir yandan da geri dönmesi, pes etmek ve kendini yoksulluk ve bilgisizliğin kollarına atmak olacaktı.

Amerika'ya varana veya bunun için çabalarken ölene kadar vazgeçmeyeceğine dair kendine söz verdi. Daha sonra yola koyuldu.

Bazen yabancılarla birlikte, çoğu zamansa tek başına yürüyordu. Yolunun üzerindeki köylere girerken dost veya düşman olduklarını bilmediği için dikkatli davranıyordu. Kimi zaman iş ve barınacak yer bulabiliyor, ama çoğu zaman yıldızların altında uyuyordu. Yol kenarından yabani meyve ve yemişleri topluyordu. Giderek zayıflamakta ve güçten düşmekteydi.

Bir gün çok hastalandı ve ateş nöbeti geldi. Birkaç iyi yabancı ona baktılar, bitkisel ilaçlarla onu iyileştirdiler. Kendine gelmesi ve dinlenmesi için yatacak yer verdiler. Yorulan ve morali bozulan Legson geri dönmeyi düşündü. Çılgınca görünen bu yolculuğu sürdürüp yaşamını tehlikeye atmaktansa eve dönmeyi daha mantıklı buldu.

Ama bunu uygulayacağı yerde o iki kitabına başvurdu. Kendisine ve amacına olan inancını tazeleyen o tanıdık tümceleri yeniden okudu. Yola devam etti. Köyünden ayrılmasından on beş ay sonra, 19 Ocak 1960' ta Uganda'nın başkenti Kampala'ya doğru hemen hemen 1600 km yol almıştı. Artık bedensel olarak gitgide güçleniyor ve vahşi doğada yaşama becerisini artırıyordu. Kampala'da

altı ay kaldı. Çeşitli işlerde çalıştı ve tüm boş zamanını kitaplıkta doymaksızın okuyarak geçirdi.

Bu kitaplıkta resimli Amerikan üniversiteleri kataloğuyla karşılaştı. Bir resim özellikle dikkatini çekti. Bu resim, fıskiyeler ve çim sahalar ile bezeli, memleketi Nyasaland gibi ulu dağlarla çevrili, heybetli görünen ama sevimli bir yapıya aitti.

Washington Mount Vernon'daki Skagit Üniversitesi, Legson'ın düşsel seferindeki ilk somut imge oldu. Hemen okulun dekanına durumunu açıkladığı ve burs istediği bir mektup yazdı. Kabul edilmeyeceğinden endişe ediyordu, bu yüzden yetersiz bütçesinin elverdiği kadar çok üniversiteye başvuru mektubu yolladı.

Ancak diğer mektuplara gerek kalmadı. Skagit Üniversitesi dekanı onun kararlılığından o kadar etkilenmişti ki onu yalnızca okula kabul etmekle kalmadı, ayrıca barınma ve diğer masraflarını da karşılaması için ona burs bağladı, bir de iş buldu.

Legson'ın düşünün bir parçası gerçekleşmişti, ancak başka engeller hâlâ yolunu tıkamaktaydı. Legson'ın pasaport ve ABD vizesi çıkarması gerekliydi ama pasaport çıkarabilmesi için doğum tarihini belgelemesi gerekliydi. Dahası vize çıkarmak için Amerika'ya gidiş dönüş bilet ücreti tutarında parası olmalıydı. Yine kalem kâğıda sarıldı ve çocukluğundan beri ona eğitim veren memleketindeki misyonerlere durumu anlattı. Misyonerler hükümet kanalıyla pasaportun çıkarılmasını sağladılar. Fakat Legson ABD vizesi için gerekli gidiş dönüş uçak bileti parasını hâlâ bir araya getirememişti.

Legson bir şekilde parayı bulabileceğini düşündü ve yılmayarak Kahire'ye yolculuğunu sürdürdü. Para bulacağından o kadar emin-

di ki, Skagit Üniversitesi'nin kapısından yalınayak girmemek için son parasıyla bir çift ayakkabı satın aldı.

Aylar geçti ve Legson'ın yürek isteyen yolculuğunun öyküsü dilden dile dolaşmaya başladı. Sudan'ın başkenti Hartum'a beş kuruşsuz ve bitkin vardığında Legson Kayira efsanesi okyanusu aşıp Afrika Kıtası'ndan Washington Mount Vernon'a ulaşmıştı. Legson'ın Amerika'ya ulaşım masrafını karşılamak üzere Skagit Valley Üniversitesi öğrencileri ve kasabadaki vatandaşlar aralarında para toplayıp ona 650 dolar gönderdiler.

Onların bu eliaçıklığını öğrendiği zaman Legson şaşkınlık, sevinç ve minnettarlıkla dizlerinin üzerine düştü. Yola çıkışının üzerinden 2 yıldan fazla zaman geçmişti ve aralık 1960'ta Legson Kayira, Skagit Üniversitesi'ne vardı. Elinde iki değerli kitabı ile üniversitenin koca kapısından gururla içeri girdi.

Legson Kayira mezun olduktan sonra da durmadı. Akademik yolculuğunu sürdürerek İngiltere'deki Cambridge Üniversitesi'nde siyasal bilimler profesörü ve saygın bir yazar oldu.

Kahramanları Abraham Lincoln ve Booker T. Washington gibi Legson Kayira da ufak başlangıçları temel yapıp yükseldi ve kendi alınyazısını kendi çizdi. Dünyada bir değişim ve onu izleyecek diğerlerine yol göstermek için koca bir fener oldu.

Cynthia Kersey, "Engel Tanımayanlar", Beyaz Yayınları, İstanbul 2004



Kendini tepeden aşağı bırak, kanatların sen düşerken çıkacak.

Ray Bradbury

IŞIK OL

Sen Tanrı'nın çocuklarından birisin. Küçük hesaplar peşinde koşman dünyaya bir yarar sağlamaz. Çevrendeki insanların huzurunu bozmamak için kabuğuna çekilmek, aydınlanmak değildir. İçimizdeki Tanrı'nın görkemini ortaya koymak için dünyaya geldik. Tanrı, yalnızca bir grup insanın içinde değil, her bir insanın içinde.

Biz ışığımızla çevremizi aydınlattıkça, fark etmesek de bu diğer insanlara da aynısını yapma olanağını veriyor. Kendi korkumuzu yendiğimiz an, varlığımız diğerlerinin de kendiliklerinden özgürleşmesini sağlıyor.

Nelson Mandela

BİR KÖPEK NELER ÖĞRETİR?

Sevdiklerin eve geldiğinde onları sevgiyle karşılayarak selamla.

Eğlenebileceğin hiçbir şansı kaçırma.

Başkaları yerini almaya kalktığında tepki göster.

Şekerleme yaptıktan sonra gerin.

İlgi çekmede başarılı ol, insanların sana dokunmalarına izin ver.

Basit bir hırlamanın yeterli olacağı durumda ısırmaktan kaçın.

Yakıcı güneşte çimenlerin üzerine yatma, çok su iç ve bir gölgeye uzan.

Sadık ol.

Mutlu olduğunda dans et ve mutluluğunu tüm bedeninle paylaş.

Azarlandığında somurtma, suçluluk duyma, geri dön ve dost edin.

Uzun, basit yürüyüşlerden keyif al.

Olmadığın gibi görünmeye çalışma.

Eğer istediğin şey çok derinlerdeyse buluncaya dek kazmaktan vazgeçme.

Birisi kötü bir gün geçiriyorsa sessiz ol, yakınında otur ve usulca sokul.

Bütün Dünya Dergisi, Ekim 2009

William James



Olmamız gerekenin ancak yarısı kadar uyanığız. Fiziksel ve zihinsel becerilerimizin ancak küçük bir bölümünü kullanıyoruz. Bunu açıkça ifade edersek, bir bireyin yaşayabileceği sınırlardan çok uzakta kaldığı söylenebilir. Herkes kullanmamayı alışkanlık haline getirdiği çok çeşitli güçlere sahiptir.

Tanrı bile insanı son gününe kadar yargılamaz. Öyleyse biz neden yargılayalım?

Dale Carnegie

Dale Carnegie, "Dost Kazanma ve İnsanları Etkileme Sanatı", Epsilon Yayıncılık, İstanbul 2004

LAHANALARA KIZIYOR MUSUNUZ?

Lahana ektiğinizde, eğer lahanalar istediğiniz gibi yetişmezse lahanaları suçlamazsınız. Neden iyi sonuç alamadığınızın nedenlerini araştırırsınız. Gübre mi lazımdı, daha fazla mı su koymalıydım, daha az güneş ışığı mı gerekirdi, diye düşünmeye başlarsınız. Asla lahanaları suçlamazsınız

Oysa arkadaşlarımızla, ailemizle bir sorun yaşadığımızda, karşımızdaki kişiyi suçlarız. Oysa onlara nasıl iyi bakacağımızı bilsek, onlar da iyi yetişirler. Aynı lahanalar gibi.

Suçlamaktan olumlu bir sonuç çıkmaz. Aynı; tartışma ve neden bulmaya çalışarak birini ikna etmeye çalışmanın da olumlu bir sonucu olmayacağı gibi. Kendi deneyimlerim bana bunu öğretti. Suçlama yok, ikna etmeye çalışmak yok, tartışmak yok; anlamaya çalışmak var. Eğer anlayışlı olursanız ve anladığınızı ifade ederseniz, sevebilirseniz her şeyi değiştirebilirsiniz.

Thich Nhat Hanh, Vietnamlı Zen ustası ve ruhsal önder



Ben bilmediğimi bildiğim için, öteki insanlardan akıllıyım.

Sokrates

İYİ FİKİR

Makedonya Kralı Filip, bir gün oğlu İskender'in öğretmeni olan Aristoteles'e kızar. Ve onu aşağılamak için; "Ne olacak sanki; senin yerine bir köle tutar, onun oğlumla ilgilenmesini sağlarım," der.

Bu sözler üzerine düşünür kendinden emin bir şekilde krala, "Evet majeste iyi fikir, o zaman çok geçmeden iki köleniz olur," diye karşılık verir.

Alev Aksakal, "Antik Yunan Düşünürleriyle Bilgeliğe Yolculuk", Yakamoz Yayınları, İstanbul 2005

FIRSAT NEREDEN GELİR?

Bir gün Venedik'te, Signor Faliero adında zengin bir adamın evinde, büyük bir ziyafet veriliyordu. Yemek masalarının süslenmesine sıra gelince baş sofracı, sofrayı süslemek için gereken pastanın eksik olduğunu gördü. Aşçı yamağı olarak evde bulunan bir delikanlı, "Eğer bana izin verirseniz, sanırım hemen bu iş için iyi bir şey yapabilirim," dedi.

Sofracıbaşı hayretle sordu:

"Sen mi? Sen de kimsin?"

"Canova'yım."

"Ne yapabilirsin?"

"Eğer müsaade ederseniz sofrayı süslemek için bir şeyler yapabilirim."

İşini bitirmek üzere olan sofracıbaşı bu teklifi kabul etti. Çocuk bir miktar tereyağı istedi ve onunla yatar vaziyette duran bir aslan heykeli yaptı. Baş sofracı bu güzel heykele hayran kalarak onu sofranın ortasına yerleştirdi.

Yemek vakti gelince Venedik'in zengin tüccarı, prensler ve asilzadeler sofraya geldiler. İçlerinde değerli sanat eleştirmenleri de vardı. Gerçek bir sanat dehasını saklayan bu tereyağından yapılmış aslanı görünce, takdirleri o kadar büyük oldu ki, yemeği unutarak hayranlıkla onu seyre daldılar. Aslana dikkatle bakan Signor Faliero'ya: "Böylesine değerli bir sanat eserini, bir günde yok olacak bir maddeden yapmaya hangi büyük sanatçı karar verebilmiştir?" diye sordular. Faliero cevap veremediğinden baş sofracıya sordu.

İşin aslını öğrenince Antonio'yu getirterek arkadaşlarına takdim etti.

Bu seçkin misafirler, aslanın bir aşçı çırağı tarafından yapıldığını öğrenince, ziyafeti onun şerefine düzenlenen bir bayrama çevirdiler. Faliero, genç delikanlının en iyi üstatların yanında çalışabilmesi için gerekli bütün masrafları ödeyeceğini söyledi ve sözünü tuttu. Antonio bu iyi talih karşısında şımarmayıp temiz kalpli biri olarak kaldı. Pisano'nun atölyesinde bulunduğu zamanlar, ciddiyet ve sadakat içinde çalıştı.

Birçok kimse Antonio Canova'nın karşısına çıkan fırsattan nasıl yararlandığını bilmez ama onun dünyanın en büyük heykeltıraşı olduğunu bugün birçokları bilir.

Zayıf iradeli insanlar fırsat bekler; güçlüler ise onu yakalar. Başarılı insanlar talih bekleyenler değil, onu önlerine katarak hükmeden ve arzularına göre onu kullananlardır.

"Fırsat bulamamak" sözü kararsız ve iradesi zayıf kimselerin daimi mazeretleridir.

Fırsatlar!

Hayat onlarla doludur. Bir iş yapmak için hiç boş zamanı bulunmadığından ve kendilerine hiç fırsat çıkmadığından şikâyet edenler, çok işi olan kimseler değil, tembellerdir.

Bazı gençler, diğerlerinin ihmal ettiği her fırsattan faydalanmasını bilir ve az zamanda diğerlerinin bütün hayatı boyunca yapamadıkları işleri yaparlar. Onlar arılar gibi her çiçekten bal alır, her tesadüf ettiklerinden günün her fırsatında bilgi edinir veya güçlerine her gün yeni bir şey katarlar.

Bir din adamı, "Hayatında bir defa olsun fırsatın kendisini ziyaret etmediği kimse yoktur; fakat kapıdan girdiği zaman onu karşılayan kimse bulamadığı için pencereden çıkar gider," diyor.



Biz renklerini beslendikleri bitkilerden alan böceklere benzeriz; çünkü er geç zekâmızı beslediğimiz ve zihnimizi meşgul ettiğimiz şeye benzeriz. Hayatımızın her hareketi, her konuşmamız hayat dokumuza atkısını bırakır.

Orison Swett Marden (1850 - 1924), "Fırsatı Yakalayın", Hayat Yayınları, İstanbul 2006

UMUTSUZLUĞA DÜŞTÜĞÜNDE

New York şehrinde bir adam, East River kıyısında son derece depresif bir halde yürüyordu. Aslında depresif olmaktan öte, intihara eğilimliydi ve ciddi olarak, yolu nehirden ayıran parmaklıklara tırmanıp aşağıya atlamayı düşünüyordu. Hayat boş, anlamsız görünüyordu. Kendisini yıllardır adadığı yazı işinin gerçek değeri olmadığını ve fazla bir şeyi simgelemediğini hissediyordu. Hayatta gerçekten neyi başarabilmişti?

Ayakta durmuş karanlığı, akan suyu seyrederken, bu eylem için cesaretini toplamaya çalıştığında, heyecanlı bir ses onu düşüncelerinden uyandırdı.

"Özür dilerim," dedi genç bir kadın, "sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, fakat siz yazar Christopher D'Antonio değil misiniz?" Adam kayıtsızca bunu onayladı. "Umarım size yaklaşmamdan rahatsız olmuorsunuz, fakat kitaplarınızın hayatımı nasıl değiştirdiğini size söylemeliyim! Bana inanılmaz bir derecede yardım etti ve size sadece teşekkür etmek istiyordum."

"Hayır tatlım, benim size teşekür etmem gerekiyor!" dedi D'Antonio ve nehir kenarından ayrılarak evine döndü.

Yitta Halberstam, Judith Leventhal, "Küçük Mucizeler", Meta Yayım, İstanbul, Mayıs 2001

Acılar en iyi eğitmenlerimizdir. Gözyaşı teleskoptan daha net gösterir.

Lord Byron

Yaşamın sona erecek diye korkma, hiç başlamazsa diye kork.

Grace Hansen

Hayallerinin peşine düştüğünde hiçbir yürek acı çekmemiştir.

Paulo Coelho

Hayatın amacı, amacı olan bir hayattır.

Deepak Chopra

Başka her insanın elinden gelen, benim elimden de gelir.

Maya Angelou

Kader bir şans sorunu değil, seçim sorunudur. Beklenecek değil, elde edilecek bir şeydir.

William Jennings Bryan,
Siyasetçi, Amerikan tarihinin en etkili konuşmacılarından

Helen Exley, "Bilgelik ve Zenginlik", Net Yayıncılık 2004

YANLIŞLIK OLDU

İsveçli kimyacı Alfred Nobel, dinamiti keşfedip formülünün lisansını hükümetlere satarak servet yaptı. Kardeşi Ludwig öldüğünde, önde gelen bir gazete yanlışlıkla Alfred'in ölüm haberini yayımladı. Haberde Nobel'in servetini, bütün dünyadaki ordulara ölüm ve yıkım konusunda daha etkili olmalarına yardım ederek yaptığı söyleniyordu.

Görünürdeki mirasından dehşete düşüp iğrenen Nobel, servetini insani amaçlara adamaya karar verdi. Bilim ve sanat dallarında verilecek Nobel Ödülü'nü kurdu.

Mark Albion, "Hayatını Kur, Hayatını Yaşa", Boyner Yayınları, İstanbul Ocak 2001



Başarıyı, insanlığa hizmetimizin ve insanlıkla ilişkimizin niteliği yerine, otomobilimizin ve maaşımızın büyüklüğüyle ölçmeye eğilimliyiz.

Dr. Martin Luther King

Gelecek, şimdiyle aynı malzemeden yapılmıştır.

Simone Weil

Başınıza sadece harika şeyler gelmişse, cesur olamazsınız.

Mark Tyler Moore

Başkalarını bilmek bilgeliktir. Kendini bilmek aydınlanmadır.

Lao-Tzu (M.Ö. 6 yy.)

Dünyada iyi olan hiçbir şey, tutkusuz başarılmamıştır.

Georg Wilhelm Hegel

HAYATI YAŞAMAK

Çoğumuzu bir farklılık yaratmaktan alıkoyan nedir? Olmak istediğimiz insanlar olmaktan? Yaşamak istediğimiz hayatı, hizmet ve tatmin dolu bir hayat sürmekten? Mark Twain'in gözlemlediği gibi: "İnsanların kalplerindeki iyi işler başarmak eğilimi, iyi amaca hizmet eden kişilerin, Bir Numara değil, İki Numara uğruna olduğu yolundaki yanılsamanın ortadan kaldırılmasıyla bile yok edilemez."

Mark Albion



Sizi kontrol eden arzu kadar küçük, en büyük özleminiz kadar büyük olacaksınız.

James Allen

Bu dünyaya ne yapmaya geldiğimi sorarsanız cevabım şu olacak: Hayatımı yüksek sesle yaşamak için buradayım.

Emile Zola

YÜREĞİNİN SESİNİ DİNLE

Bob Eilers:

O gün benim için sıradan bir gündü. Son 15 yıldır her sabah yaptığım gibi, uyanmış, kahvemi yapmış, duşumu almış, giyinmiş ve tren istasyonuna gitmek için sabah 7.35'te evden çıkmıştım. Her gün saat 8.30'da işte oluyordum.

Trene bindiğimde, her zaman kalabalıktan en uzak yeri seçerdim. Böylece huzur içinde gazetemi okuyabiliyordum. İşyerinde bütün gün o kadar yoruluyordum ki; sürekli çalan telefonlar, toplantılar, sorular... Bu nedenle en son istediğim şey trende konuşkan birinin yanıma oturmasıydı.

Neden bilmiyorum ama o sabah tren hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Son yıllarda hiç böyle bir kalabalık görmemiştim. Tek boş koltuğa tereddütle oturdum, yanımda orta yaşlı bir adam oturuyordu. Başını önüne eğilmiş, düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Yanına oturmama aldırmamış olmasına sevinmiştim. Başını hiç kaldırmadan, gözleri yere sabitlenmiş, öylece oturmaya devam etti.

Bu şekilde aradan yarım saat geçtikten sonra merak etmeye başladım. Onun için bu kadar önemli olan şey neydi ki yanına oturduğumu bile fark etmemişti? Onu unutmaya çalışarak dikkatimi elimdeki gazeteye verdim. Fakat garip bir şekilde, ne kadar istesem de dikkatimi gazeteye vermekte zorlanıyordum İçimde, bu adamla konuşmamı söyleyen bir ses vardı. İç sesimi duymamaya çalıştım ama ısrarla içimden gelen ses beni bu adamla konuşmaya zorluyordu.

Özür dileyerek ona bir soru sormak istediğimi söyledim. Bir konuşma başlatmaya hazırlanıyordum. Sesimi duyunca başını bana doğru çevirdi. Gözlerimizin buluştuğunda ağlamaktan kızarmış gözlerinde hâlâ yaşlar olduğunu fark ettim. Gözyaşlarını hafifçe silmeye çalışsa da akmalarına engel olamıyordu. Bu kadar acı çeken birini görmenin beni ne kadar üzdüğünü tahmin edemezsiniz.

Yirmi dakika boyunca konuştuk. Bu süre sonunda biraz rahatlamış görünüyordu. Trenden inerken "Onu dinleyen bir melek" olduğumu söyleyerek bana defalarca teşekkür etti. Yüreğine bu kadar ağırlık yapan derdinin ne olduğunu öğrenememiştim aslında ama yine de onunla konuşmamı söyleyen iç sesimi dinlediğim için memnundum.

Aradan haftalardan geçti. Bir gün öğle yemeğinden sonra işyerime döndüğümde çalışma masamın üzerinde bir zarf buldum. Üzerinde bir isim ya da adres yoktu. Zarfın üzerinde tek bir kelime yazıyordu: "Melek".

Resepsiyondaki görevli zarfın yanına bir de not bırakmıştı. Notta bir beyefendinin bu zarfı getirdiğini, ama isim bilmediği için bir tarifte bulunduğunu anlatıyordu. Zarfı getiren kişi isim veremese de çok iyi bir tarif vermişti ve görevli bahsedilen kişinin ben olduğu anlayıp zarfı masama bırakmıştı. Zarfın içindeki notu okuduğumda o kadar etkilendim ki, duygularımı kontrol etmekte zorlandım. Not trende konuştuğum adamdan geliyordu. O gün onunla konuştuğum ve hayatını kurtardığım için bana tekrar teşekkür ediyordu.

Belli ki onu çok üzen kişisel sorunları olmuştu ve bunlarla baş edemeyeceğini düşünerek intihar etmeye karar vermişti. Mektubunda o gün hissettiklerini şöyle anlatıyordu:

"Dindar bir insanım. O gün umutsuzluk içinde Tanrı'ya yalvardım, adeta haykırdım. Eğer gerçekten bana değer veriyorsa, kendi canımı almamı engelleyecek birisini yollamasını istedim Tanrı'dan."

Onun gözünde o birisi bendim, ben Tanrı tarafından gönderilen melek oluyordum. Ben çok dindar biri değildim. O gün içimden gelen o sesin nereden geldiğini bilmiyordum ama dinlediğim için mutluydum. Bir insanın hayatında bir fark yaratmıştım.

Lütfen eğer bir gün, yüreğinizde hiç tanımadığınız biriyle ya da arkadaşınızla, akrabanızla, komşunuzla konuşmanızı söyleyen bir ses duyarsanız dinleyin. Benim hikâyemi hatırlayın.

Sadece yüreğinizin sesini dinleyerek bir başkasının hayatını değiştirebilirsiniz.

Bob Eilers, eşi ve iki kızıyla Kanada'da yaşıyor.



Biz hepimiz tek kanatlı melekleriz. Ancak birbirimize sarılırsak uçabiliriz.

Anonim

Kalbinizin sesini dinlemekten korkmayın, varlığını bile bilmediğiniz kapılar açılacaktır.

Joseph Campell

Hep birisi olmayı istemişimdir, ama daha kesin konuşmalıymışım.

Lily Tomlin, Aktris

DEVLER VE BÖCEKLER

Colorado'daki Long's Peak'in eteğinde dev bir ağaç gövdesi vardır. Doğabilimcileri bunun 400 yıldır orada olduğunu söylerler. Ağaç yaşadığı uzun yıllar boyunca on dört kez yıldırımdan zarar görmüş, sayısız kasırga ve fırtınaya tanık olmuştu. Bunların hepsinden kurtulmayı başarmıştı.

Sonunda bir böcek ordusu ağaca saldırdı ve onu yere devirdi. Böcekler ağacın kabuğunu yediler ve ısırıklarıyla ağacın tüm direncini yıktılar. Yıldırımların, kasırgaların ve fırtınaların yıkamadığı bu dev, bir insanın iki parmağının arasında ezebileceği küçücük böceklerin önünde yıkıldı kaldı.

Biz de bu orman devine benziyoruz değil mi? Hayatta pek çok yıldırım ve fırtına atlatıyoruz, ama iki parmağımızın arasında ezebileceğimiz böceklere benzeyen üzüntülerin bizi yiyip bitirmesine izin veriyoruz.

Dale Carnegie, "Üzüntüyü Bırak Yaşamaya Bak", Epsilon Yayınevi, İstanbul 2003



Uzun bir yaşam sürdüm ve pek çok sıkıntı çektim. Aslına bakılırsa bu sıkıntıların çoğu hiçbir zaman gerçekleşmedi.

Mark Twain

Jack Canfield, Mark Victor Hansen, "Düşlerinizi Gerçekleştirebilirsiniz", HYB Yayıncılık, Ankara 2005

İnsan ruhu felç olamaz. Nefes alıyorsanız hayal kurabilirsiniz.

Mike Brown

Düşüncelerinizin ya esiri ya da efendisi olursunuz.

Denis Waitley

Kalkın artık baylar, küçük şeylerin üzerinde yeterince oturduk.

Perikles (M.Ö. 5 yy.)

FISILTILARI DİNLE

Yıllar içerisinde fark ettim ki evren bizimle fısıltılarla konuşur. Eğer fısıltılara aldırmazsak, küçük çakıl taşları atar üzerimize. Eğer hâlâ evrene kulak vermezsek, tuğlalar gibi problemlerle karşılaşmaya başlarız. Eğer hâlâ evreni duyamayacak kadar kalın kafalıysak, o tuğladan örülü duvar üzerimize yıkılıverir, altında kalırız.

Hayatın her alanında bu durumu o kadar çok gözlemledim ki, eğer çakıl taşlarına aldırmazsanız, her an karşınıza problemlerle örülü bir duvar çıkabilir demektir.

Hayatlarımızla ilgili gerçekten neyin önemli olduğunu düşünmeliyiz. Bazen insanlara onları neyin mutlu ettiğini sorarım. Çoğu hemen cevap vermekte zorlanırlar. Aileleri ve arkadaşlarıyla ilgili bir şey söylerler. Oysa kendi hayatları çok daha farklı bir şeydir.

Hayatta her şeyin bir anlamı vardır.

Çöküş ne kadar büyükse, alınacak ders de o kadar büyük olur.

Oprah Winfrey, "The Oprah Magazine", Aralık 2008



Sihir yok. Sadece sihirbazlar var.

Hannibal

Gerçek başarı; başkalarına muhtaç olmadan, tek başına ayaklarının üstüne basarak ve kendine güvenerek "Ben bu işi yapabilirim!" diyenindir.

Ralph Waldo Emerson

ISTIRAP VEREN KIŞLAR

Kalbiniz, gündelik hayatınızın harikaları karşısında hayran kalabilseydi, ıstıraplarınız sevinçleriniz gibi karşılardınız.

Tarlalarınızda geçen mevsimleri tanıyıp kabul ettiğiniz gibi kalbinizin mevsimlerini de tanır ve kabul eder ve kalbinizin ıstırap veren kışlarını sükûnetle karşılardınız.

Istıraplarınızın çoğu kendi eserinizdir.

Ve o içinizdeki hekimin, hasta benliğinizi tedavi için verdiği acı ilaçtır.

Onun için hekime güveniniz ve onun verdiği ilacı sükûn ve ihtimam içinde içiniz.

Çünkü onun eli gerçi sert ve ağırdır, fakat görünmeyen varlığın yumuşak eli ona kılavuzluk eder.

Onun sunduğu kadeh, gerçi dudakları yakar, fakat çömlekçinin kutsal gözyaşlarıyla yumuşatmış olduğu çamurdan yapılmıştır.

Halil Cibran, "Nebi", Pınar Yayınları, İstanbul 2009



Ününüzle değil karakterinizle ilgilenin. Karakteriniz gerçekten kim olduğunuzdur, ün ise sadece insanların kim olduğunuzla ilgili düşünceleridir.

John Wooden, Amerikalı efsanevi basketbol koçu

ANNE KALBİ

Öğretmen Debbie Monn'un birinci sınıf öğrencileri bir aile resmi üzerinde tartışıyorlardı. Resimdeki erkek çocuğun saç rengi diğerlerinden farklıydı.

Çocuklardan biri onun evlat edinilmiş olabileceğini söyledi. Jocelynn adlı küçük kız, "Ben bunun anlamını biliyorum, çünkü ben de evlat edinilmişim," dedi.

Bir başka çocuk, "Evlat edinilmek ne demek?" diye sordu.

Jocelynn yanıt verdi:

"Annenin karnında değil, kalbinde büyümek demek."

George Dolan

Jack Canfield, Mark Victor Hansen; "3'üncü Porsiyon Tavuk Suyuna Çorba", HYB Yayıncılık, Ankara 2000.

DÜŞÜNDÜĞÜNDEN DAHA YAKINSIN

Colorado'da tatildeydim. Bir sabah, uzun bir tırmanma yürüyüşü yapmak için erken kalktım. Yaklaşık dört kilometrelik bir parkurdu ve Beaver Creek Dağı'nın zirvesine doğru çıkıyordu. Parkurun başlangıç noktasında, zirveye ulaşmanın üç saat süreceğine dair bir uyarı vardı.

Gözlerimi kaldırıp varmak istediğim hedefe baktığımda, gözüm korktu. İzleyeceğim yol, oldukça sarp ve zorlu bir patikaydı. Zaten başlangıç noktası deniz yüzeyinden 2.500 metre yüksekteyken, Zirve 3.350 metreye uzanıyordu.

Daha ilk adımlardayken, normalden daha sık nefes almaya başladım. Kendi kendime "Sakin ol, acele etme!" diyordum. Houston'daki evimdeyken haftada birkaç gün, kilometrelerce koşuyor ve pek çok kez basketbol oynuyordum. Ama orada rakım yalnızca 15 metreydi. Colorado dağlarının ince havası, zirveye varıp varamayacağım konusunda beni endişelendiriyordu.

Yanımda yalnızca cep telefonum ve su vardı. Kararlı bir şekilde uygun adımlarla yürümeye devam ettim. İlk on beş dakika nispeten kolay sayılırdı. İkinci on beş dakikada giderek artan bir şekilde zorlanmaya başladım. Adeta üzerimde yük taşıyordum. Sık sık durup nefesim düzelene kadar beklemem gerekti.

Yürüyüşümün kırk beşinci dakikasında, patika aşırı dikleşmişti. Artık yürümüyor, adeta tırmanıyordum. Kavak ve çam ağaçlarıyla kaplı yamaçta, patika önümde bir gökdelen gibi yükseliyordu. Manzara güzel olduğu kadar yıldırıcıydı da. Fiziksel olarak formda olmama rağmen, bacaklarım yanıyor ve kalbim şiddetle atıyordu.

Yüksek bir bölümü aştıktan sonra, nefes alabilmek için durmam gerekti. Her yanımdan ter fışkırıyordu. O anda şöyle düşündüm:

"Eğer bunun gibi iki saat daha varsa, yapabileceğimden emin değilim."

Bulunduğum noktaya kadar, başka hiç kimseyle karşılaşmamıştım. Ancak birdenbire patikanın yukarısından aşağıya inmekte olan yaşlı bir adam belirdi. Üzerinde şort, tişort, yürüyüş ayakkabılarından başka bir şey yoktu ve elinde bir baston taşıyordu. Son derece soğukkanlı ve sakin görünüyordu. Bana baktı ve içinde bulunduğum durumu anladı.

Tam yanımdan geçerken, tüm bakış açımı değiştiren şu cümleyi söyledi:

"Düşündüğünden daha yakınsın."

Bu kelimeleri duyduğumda yenilendiğimi hissettim. Sanki ciğerlerime yeni bir hayat üflenmişti. Enerji tüm bedenime yayıldı. Bacaklarım güçlendi. Yeni bir rüzgâr yakaladım. O noktadan yukarıya doğru, her zorlandığımda bu cesaret verici kelimeleri tekrar ettim:

"Başaracağım. Düşündüğümden daha yakınım."

Tırmanışın zor olmasına rağmen, kaslarımın ve ciğerlerimin yanmasına rağmen, hiç durmadan şöyle söylüyordum:

"Neredeyse zirvedeyim. Yapabileceğimi biliyorum." Gerçekten de 10 dakika sonra büyük kaya parçalarını aşar aşmaz kendimi muhteşem bir manzarada buldum. Zirvedeydim!

Başlangıç noktasındaki tabelada, üç saatlik bir yürüyüş olacağı yazıyordu. Bense bir saatin altında bir sürede tırmanışı tamamla-

mıştım. Yaşlı adamla karşılaştığım noktada, zirveye düşündüğümden çok daha yakındım. Yine de onun cesaretlendirici sözleri olmasaydı, büyük olasılıkla geri dönmüş olacaktım. Daha iki saatim olduğunu ve asla başaramayacağımı düşünecektim.

Yaşlı adamla karşılaşıncaya kadar bakış açım dolayısıyla düşüncelerim de çok sınırlıydı. Başlangıç levhasında yazanlar sahip olduğum tek bilgiydi. O ise hedefimdsen yalnızca 10 dakika uzaklıkta olduğumu biliyordu ve bana daha yakın olduğumu söylediğinde, bana farklı bir bakış açısı kazandırmış oldu. Yolun önümdeki göremediğim bölümünü o görüyordu, aynı Tanrı'nın sizin yolunuzun ilerisinde olanları görmesi gibi.

Nereye doğru gittiğinizi, hedeflerinizi, hayallerinizin neler olduğunu, hangi engelleri aşmak zorunda olduğunuzu bilmiyorum. Ama bu kelimeleri ruhunuzda hissederek, devam edemeyeceğinizi düşündüğünüz her anda kendinize tekrarlamanızı diliyorum:

Düşündüğünden daha yakınsın.

Joel Osteen, "Its, Your Time", Simon & Schuster UK, 2009



Öngörülerinizin ve hayallerinizin üzerine titreyin; çünkü onlar ruhunuzun çocukları, sonuçta elde edeceğiniz başarıların planlarıdır.

Napoleon Hill

YAŞAMA DAİR İPUÇLARI

- Savaş kazanmak için muharebe kaybetmeye razı olun.
- Asansörde iş konuşmayın. Sizi kimin dinlediğini bilemezsiniz.
- İnsanları yüreklerinin büyüklüğüyle ölçün, banka hesaplarının büyüklüğü ile değil.
- Maaş çekinizi imzalayan kişiyi eleştirmeyin. İşinizde mutlu değilseniz bırakın.
- Bir insanın en büyük duygusal ihtiyacının, takdir edilmek olduğunu unutmayın.
- Tabakta son kalan kurabiyeyi siz yemeyin.
- Biri sizi kucakladığında ilk ayrılan siz olmayın.
- Bir gecede gelen başarının ardında; aslında en az 15 yıl bulunduğunu unutmayın.
- Köprüleri yakıp atmayın. Aynı nehirden kaç kere geçmek zorunda kalacağınızı bilseniz, şaşırırdınız.
- Unutmayın; kazananlar, kaybedenlerin yapmak istemediği şeyleri yapanlardır.
- Fırsatların peşinde koşun, güvenli limanların değil. Unutmayın, limandaki bir gemi güvendedir ama zaman içerisinde gövdesi çürümeye başlar.
- Cesur ve cüretkâr olun. Hayatta, geriye dönüp baktığınızda, yaptıklarınız için değil yapmadıklarınız için pişmanlık duyacaksınız.
- Sahip olduklarınızın, sahibiniz olmasına izin vermeyin.

- Önceliklerinizi çok iyi belirleyin. Hiç kimse, ölüm döşeğinde "Keşke ofisimde daha çok zaman geçirseydim!" demedi.
- Zamanınızı ve sözlerinizi dikkatsiz harcamayın. Her ikisi de geri alınamaz.
- "Pes ediyorum!" dediğiniz her anda, aynı durumla karşılaşan başka birinin "Hey, ne büyük fırsat!" dediğini unutmayın.
- İnsanları bulundukları yerde değerlendirin, kendi bulunduğunuz yerden değil.
- Hayalinizden, çok uzun zaman sonra gerçekleşebileceğini düşündüğünüz için vazgeçmeyin, zaman çok hızlı geçiyor.
- Sevdiğiniz birine hemen bir çiçek gönderin. Daha sonra bir sebep düşünürsünüz.

H. Jackson Brown Jr.

H. Jackson Brown Jr., "Life Little Instruction Book", Nashville Tenn.: Rutledge Hill Press, c1991-c1995.

HAYATI ISKALAMAYIN

Bir adam, Washington DC metro istasyonunda oturdu ve keman çalmaya başladı. Soğuk bir ocak ayı sabahıydı. Kırk beş dakika boyunca, altı adet Bach parçası çaldı. İşe gidişlerin en yoğun olduğu o saatte, binlerce kişinin oradan geçtiği ölçüldü.

Müzisyeni ilk fark eden kişi orta yaşlı bir adamdı. O adam kemancıyı fark edene kadar, herkesin kayıtsız kaldığı üç dakika geçmişti. Adam kemancıya doğru yaklaşırken adımlarını yavaşlattı. Birkaç saniye kadar önünde duraksadı, daha sonra hızlı adımlarla yoluna devam etti.

Bundan bir dakika sonra, kemancı ilk bahşişini aldı. Bir kadın, önündeki kutuya bir dolar attı ve hiç duraksamadan yürümeye devam etti. Birkaç dakika sonra bir adam, yandaki duvara yaslanarak müzisyeni birkaç saniyeliğine dinledi ama saatine baktıktan sonra hızla oradan ayrıldı. Belli ki işine geç kalmıştı.

Kemancıya en çok ilgi gösteren 3 yaşında bir çocuk oldu. Annesi aceleyle çocuğun ardından koşturuyordu. Çocuk kemancıya bakarak durdu. Annesi oğlunu hızla çekti ve yürümeye devam ettiler. Annesinin elinden tutarak peşinden sürüklediği üç yaşındaki bu küçük çocuk gözden kaybolunca kadar başını arkaya çevirip müzisyene baktı. Benzer olay diğer çocuklarla da tekrarlandı. Her seferinde istisnasız, ebeveynler çocuklarını yürümeye zorladılar.

Kemancının çaldığı kırk beş dakika boyunca sadece altı kişi durdu ve kısa süreliğine onu dinledi. Yirmi kadar kişi para verdiler ama durmadan geçtiler. Kemancı 32 dolar topladı. Çalmayı bırakıp

sessizlik hâkim olduğunda bunu hiç kimse fark etmedi. Hiç kimse alkışlamadı. Hiç kimse onu tanımadı.

Hiç kimse kemancının, dünyanın en iyi müzisyenlerinden Joshua Bell olduğunu bilmedi. 3.5 milyon dolar değerindeki kemanıyla, o güne dek keman için bestelenmiş en zor parçaları çaldığını bilmedikleri gibi.

Aslında, o gün metroda çalmadan iki gün önce, Joshua Bell Boston'da kapalı gişe bir konser vermiş ve biletler ortalama 100 dolara satılmıştı.

Bu gerçek bir hikâyedir. Joshua Bell'in metro istasyonunda çalması, *Washington Post* tarafından yapılan bir sosyal deneyin parçasıydı. Deneyin insanların, algıları, beğenileri ve önceliklerini belirlemek için yapıldı. Cevabı aranan sorular şunlardı:

Güzel olanı algılıyor muyuz? Güzel olan karşısında durup takdir ediyor muyuz? Beklenmedik bir şekilde karşımıza çıktığında yeteneği ayırt edebiliyor muyuz?

Ya siz, siz güzel olanı algılıyor musunuz? Yoksa hayatta hiçbir yere hızla koşarken, güzel olan her şeyin önünden hızla geçip gidiyor musunuz?

BENİM ZAMANIM

O, büyük bir reklam şirketinin başıydı, ben ise çok genç bir idari danışman. Benim çalışmamı gören ve işlerine yarayabileceğimi düşünen bir elemanı beni ona tavsiye etmişti. Heyecanlıydım. Meslek hayatımın o döneminde bir şirketin başkanıyla konuşmak sık yakaladığım bir fırsat değildi.

Randevumuz saat 10.00'daydı ve bir saatimiz vardı. Randevu yerine erkenden gittim. Saat 10.00'da parlak sarı renk mobilyalarla döşenmiş, geniş, havadar bir odaya alındım.

Şirketin başkanı, gömleğinin kollarını sıvamış oturuyordu ve yüzünde keyifsiz olduğunu gösteren bir ifade vardı.

"Sadece 20 dakikan var!" dedi bağırırcasına.

Tek söz etmeden oturdum.

"Sadece 20 dakikan olduğunu söyledim," dedi tekrar.

Ben yine sesimi çıkarmadım.

"Zamanın doluyor. Neden bir şey söylemiyorsun?" diye sordu.

"Bu benim 20 dakikam. Onu istediğim gibi kullanırım," yanıtını verdim.

Gülmeye başladı.

Sonra bir buçuk saatlik bir görüşme yaptık ve işi aldım.

Martin Rutte

Jack Canfield, Mark Victor Hansen,
"Tavuk Suyuna Çorba", Yüreğinizi Isıtacak İş Yaşamı Öyküleri,
HYB Yayıncılık, Ankara 2002

HATIRLA BUNU

Hatırla ki ne sana söven ne seni döven, ne de seni alçaltan vardır. Ama bu işleri yapanların seni alçalttıklarına inancın onları sana böyle göstermektedir. Öyleyse ne zaman biri seni kırar ya da kızdırırsa, bil ki seni kızdıran o adam değil senin inancındır.

Epiktetos

Burhan Toprak, "Epiktetos, Düşünceler ve Sohbetler",
İnkılap Yayınevi

UFKUNUZ NE KADAR GENİŞ

Yaklaşık elli yıl önce Kenge adındaki Pigme, Afrika'nın balta girmemiş tropikal ormanlarından çıkarak bir antropolog kafilesiyle birlikte ilk defa düzlük bir araziye çıktı. Uzakta bir manda sürüsü belirdi –ağaran gökyüzünün ön planında küçük siyah noktacılar– ve Pigme meraklı gözlerle onları inceledi. Sonunda antropologa döndü ve bunların ne tür bir böcek olduğunu sordu

Antropolog Kenge'ye böceklerin manda olduğunu söylediğinde, Pigme kahkahalarla güldü ve, "Bana yalan söyleme!" dedi.

Antropolog aptal değildi ve yalan söylememişti. Daha doğrusu Kenge, bütün hayatını ufuk görüşünün olmadığı sık bir ormanda geçirdiği için, birçoğumuzun doğal karşıladığı bir durumu öğrenememişti, yani uzaktaki nesnelerin farklı göründüğünü!

Ya siz, sizin ufkunuz nereye uzanıyor?

Daniel Gilbert, "Mutluluk Üzerine Çeşitlemeler", Optimist Yayımcılık, İstanbul 2008

KENDİNE İNAN

Disraeli çok çalışkan ve azimli bir insandı. İlk başarılarını edebiyata borçludur. Fakat bu başarılara başarısızlıklar yolundan ulaştı. Onun "Acayip Alroy Masalı" ve "Revolutionary Epic" adlı eserlerine herkes gülmüş ve bunları "edebi delilik" olarak vasıflandırmıştı. Fakat o bu kez çalışmalarını başka bir alana yönlendirdi, *Coningsby, Sybil ve Tancred* adlı eserleriyle gerçek benliğini ortaya koydu.

Disraeli'nin bir hatip olarak Avam Kamarası'ndaki ilk görünüşü de, ilk eserleri gibi bir başarısızlıktı. Söylediği cümleler, çok mükemmel düzenlenmiş olmasına rağmen, bütün milletvekillerini güldürdü. O kadar hazırlandığı konuşmasının kahkahalarla karşılanması üzerine, söylevini şu cümleyle bitirdi:

"Birçok kez birçok şeylere başladım ve sonunda başarılı oldum. Şimdi oturacağım. Fakat gün gelecek beni dinleyeceksiniz!"

Disraeli 1870-1880 yılları arasında o kürsüye defalarca Birleşik Krallık Başbakanı olarak çıktı ve tarihte en iyi konuşmacılardan biri olarak anıldı.

DÜŞÜNCE BİR ALETTİR, HAYATI YONTAR

Eski bir masal anlatırlar. Cahil bir adama, bir gemi miras kalmış. Denizden, denizcilikten, makineden bir şey anlamadığı halde, gemiyi kendi kumandası altında açık denize çıkarmaya karar heveslenmiş. Tayfalar sefer hazırlıklarını yaparlarken bu işlere aklı ermediği için karışmamış. Fakat engin denizlere açıldıktan sonra gemicilik ona çok kolay görünmeye başlamış. Ön güvertede dolaşırken bir adamın ağır bir tekerleği kâh bu yana, kâh öteki yana döndürmekte olduğunu görmüş.

"Bu adam burada ne yapıyor?" diye sormuş.

"Dümencidir, gemiye yön veriyor." cevabını vermişler.

"Ne budalalık! Önümüzde sudan başka bir şey yok, yelkenler gemiyi yürütüyorlar. Karaya yanaştığımız zaman veya başka bir geminin üzerimize doğru geldiğini görürsek dümen kullanırız. Bütün yelkenleri fora edin ve gemiyi serbest bırakın."

Emre itaat etmişler. Gemi batmış. Sağ kalanlar bir geminin kendi kendine alabildiğine gidebileceğini sanmış olan bu akılsız kaptanı uzun zamanlar hatırlarından çıkaramamışlar.

Bu bir masaldır diyeceksiniz, haklısınız. Bu kadar akılsız insan olur mu? Oysa böyle bir delilik insanların çoğunda vardır. Bir dakika düşünün. Bir gemiden binlerce defa daha değerli bir mala –kendi hayatınıza, kendi zekânıza– varis değil misiniz? Bu zekâya ne yön veriyorsunuz? Onu kendi haline bırakıyor musunuz? Geminizin gerçekten şefi misiniz? Geminizi barış, başarı ve mutluluğun

güvenli kıyılarına ulaştırma becerisine sahip misiniz? Aksi halde akıllı ve aydın bir kılavuza ihtiyacınız vardır. Kendi kendinizin kılavuzu olmak isterseniz, bunu yapabilirsiniz.

Acemi bir heykeltıraşın elinde kalem en güzel şeyi bozabilir. Bizim elimizde de bir düşünce aleti vardır ki tabiatlarımızı güzelleştirmek veya çirkinleştirmek, belki de tamamıyla harap etmek gücüne sahiptir. Bu alet aracılığıyla, güzellik ve ahenk, mutluluk ve başarı meydana getirmeye çalışmamak ne büyük deliliktir!

Heyketıraş çalışırken gözlerini mermerinin üzerinden ayırmaz. Varacağı sonucu önceden zihninde tasarlar, düşüncesinde çizdiği modele göre bu sonucu kaleminin her bir darbesiyle hazırlamaya çalışır.

Biz de karakterlerimizi, hayatlarımızı düşünce gücümüzle yontarak istediğimiz şekle sokabilmeliyiz. Ne istediğimizi bilmeliyiz, bunu elde edebileceğimize inanmalıyız ve ara vermeksizin cesaretle işe koyulmalıyız.

Her düşünce, hayatımızın bir parçasını yontan bir kalem darbesidir.

Orison Swett Marden, "Her İnsan Hükümdardır yahut Dimağın Zaferi", Tercüme eden Hikmet Hikay, Ahmet Halit Kitabevi, İstanbul 1949



Aklın vücudumuz üzerinde hayret verici bir gücü vardır. Şu halde düşüncemiz her zaman bize hâkim olsun.

Goethe

KENDİNİ FETHET

- Herhangi bir kişinin bugün bana rastladığı için mutlu olmasını istiyorum.
- Bedeninin ve düşüncelerinin ne durumda olduklarına dikkat et. Nasıl bir durum takınmak istiyorsan onu takın, insanlar ve olaylar ona uyacaklardır.
- Başarılı olmak için iyimser ve aktif olunmalıdır. Hayat şartlarından, ne kadar kötü olursa olsun yararlanılmalıdır. Başarıya inanmak ve onu beklemek gerekir.
- Kendi kendini fethetmeye giriştiğin andan itibaren, bu an, senin hayatında beslediğin idealin gerçek olmasını hazırlayacak yeni bir devrenin başlangıcı olacaktır.
- Daha şimdiden bakışının erişebildiği kadar uzağı görmelisin.
- İlerleyebilirsin ve ilerlemelisin.
- Vazgeçmemek şarttır. Başarılı olanlar, kararlı olanlardır.
- Bütün hareketlerin, bütün düşüncelerin, bütün duyguların hedefine uygun olmalıdır.
- Kuvvetle düşündüğün her şey gerçek olur.
- Düşünceler hareket olur. İyimser düşünceler ise, sağlık, başarı ve mutluluk getirir.
- Büyümek ve ilerlemek isteyen her insan önemlidir. Yalnız başkalarını da buna inandırmak istiyorsa, önce kendisi inanmalıdır.

Doktor Viktor Poşe, "Düşünceler ve Öğütler",
A. Halit Kitabevi, 1938

SENDEN BİLE

Ünlü boksör Muhammed Ali bir gün bir gençle karşılaştı. Genç adam hayatıyla ilgili ne yapmak istediği konusunda kararsızdı. Eğitimine devam etmeli miydi, yoksa hayata atılıp şansını mı denemeliydi? Bu konuda fikrini sorduğunda Muhammed Ali Şöyle dedi:

"Okulda kal ve eğitimine devam et."

Ardından gülümseyerek ekledi: "Küflü ekmekten penisilin yapabiliyorlarsa, senden kim bilir neler yaparlar!"

Clifton Fadiman, Andre Bernard,
"Bartlett's Book of Anecdotes."



Başarı, gelecekte atacağımız büyük bir adım değil, şimdi atacağınız küçük bir adımdır.

Jonathan Martensson

AKIL VE HIRS

Aklınız ve hırsınız deryalara düşen ruhunuzun dümeni ve yelkenleridir.

Dümeniniz kırılır veya yelkenleriniz parçalanırsa, ancak çırpınır ve çırpınır, yahut denizin ortasında duraklarsınız

Çünkü akıl tek başına hüküm sürerse, bağlayıcı kuvvet olur ve hırs, bakımsız kalırsa, kendini mahvedinceye kadar yanan bir aleve benzer.

Onun için ruhunuzu bırakınız, hırsınızın bütün hızıyla aklınızı şahikalara yükseltsin, o da orada şarkılar fısıldasın.

Ruhlarınız, hırslarınıza aklınızla yol göstersin ki onlar da her gün öldükten sonra dirilerek yaşasın ve bir Anka gibi kendi küllerinin üzerinden yükselsin

Halil Cibran, "Nebi", Pınar Yayınları, İstanbul 2009



Büyük adam mı olmak istiyorsunuz? O halde işe aşağıdan başlayın. İhtişamlı bir bina mı yapmak istiyorsunuz? Öyleyse temelin mütevazı olmasına dikkat edin. İnşaatınız yükseldikçe temel daha derine gömülmelidir. Sade bir tevazu, güzelliğin tacıdır.

St. Augustine

ZORLUKLARIN ERDEMİ

Daha yüksek karakter, çalışma azmi ve deha sahibi olmak için, güçlüklerle karşılaşmak, sıkıntı ve acı çekmek gerekebilir. Çaba ve sabır, enerji ve dayanıklılık, her insanın geleceğinde etkili olur. Zorluklara katlanmakta öyle bir erdem gizlidir ki, bu çoğu zaman başarının zaferinden daha büyüktür.

İnsanlar zorluklara katlanır, acı ve üzüntü yaşar, tahammül eder ama yine de ümidinden bir şey yitirmez. Zorlukları gülümsemeyle karşılar, en ağır yük altında bile dimdik ayakta durmak için gayret sarf eder.

Sabırla ve tahammülle acıya katlanmak, insanın en asil özelliklerinden biridir.

Milton'un şu sözü ünlüdür:

"En çok acı çeken, en iyisini yapar."

Pascal, Galileo Galilei'nin mahkûmiyeti üzerine Cizvitlere şöyle seslendi:

"Dünyanın döndüğünü iddia eden Galileo'yu bu düşüncesinden dolayı mahkûm ettirmeniz boşunadır. Kuşkusuz ki bu karar, dünyanın olduğu yerde durduğunu ispata hiçbir zaman yaramayacaktır. Dünyanın dönüşünü kanıtlayan gözlemlerimiz isabetliyse, bütün güçler bir araya gelse, ne onu ne de onunla birlikte kendilerini dönmekten alıkoyabilirler."

Gerçek uzun süre yeraltında gidebilir, ama sonunda gün ışığına çıkacağından kimsenin kuşkusu olmamalıdır. İnsan karşılaştığı

zorluklar ve mücadele süresi ne olursa olsun, mesafenin alınacağından ve zafere ulaşılacağından emin olmalıdır.

Samuel Smiles (1812-1904), Görevimiz Başarmak, Hayat Yayıncılık, İstanbul Mart 2004

SİZ HAKLISINIZ

Ünlü konuşmacı ve yazar Denis Waitley, kazanma güdümlü gol vurucusunun, gol vuruşu için topu çizgiye koyup kendi kendisine şunu söylediğini anlatır: "Ben eğer bu gol vuruşunu yaparsam, bu bizim Süper Kupa'yı almamız ve takımdaki herkesin otuz bin dolar kazanması anlamına gelir."

Kaybetme güdümlü olan ise çizgiye gelir ve şöyle der: "Ben eğer bu gol vuruşunu kaçırırsam, takım arkadaşlarımın her biri otuz bin dolar kaybeder." İşte aralarındaki fark budur. Dr. Waitley'e göre kazanma güdümlü olan kişiler elde etmek istediklerine yoğunlaşırlar, kaybetme güdümlü olanlar ise istemediklerine yoğunlaşırlar ve ellerine o geçer.

Şüphesiz yaşamınızdaki en yıkıcı güç hayal gücünüzü olumsuz şekilde kullanmamızdır. Eski bir deyişte söylendiği gibi: "İster yapabileceğinizi, ister yapamayacağınızı düşünün, yine siz haklısınız!"

Zig Zaglar, "Zirveye Çıkan Basamaklar",
Beyaz Yayınları, İstanbul, Kasım 2004

ENGELLER HANGİMİZDE?

Uğur Yumuk, iki bacağı sakat olarak dünyaya geldi. Sayısız ameliyat geçirdi ama bir sonuç alınamadı. Uğur'un bacakları yok ama o gösterdiği azim ve mücadele ile görenleri hayrete düşürüyor 15 yaşına kadar asosyal bir hayat geçiren genç, arkadaşlarının halı saha maçını izlemeye gittiğinde yüzme antrenörü ile karşılaşınca hayatı değişti Uğur Yumuk'un belki bacakları yok ama çalışma azmi ve inancı var. 2012 Paralimpik olimpiyatlarında Türkiye'ye altın madalya getirmek için çalışıyor. Onu reklamlarda antrenörü Akif Sözeri ile birlikte "Yüz Uğur Yüz" sloganı ile izledik.

Onun gizli kahramanı Osman Çullu da farklı bir antrenör. Emekli olduktan sonra kendini yaşadığı Kahramanmaraş'taki engelli çocuk ve gençlere adadı. Kahramanmaraş'ta Milli Eğitim Müdürlüğü'ne yazı yazarak okullardaki engellilerin tespitini istedi. Görme engelli çocuklara yüzmeyi öğretti ve haklı madalyalar kazanmalarını sağladı. Bunun için kapı kapı dolaşarak topladığı paralarla bu çocuklara tişörtler, eşofmanlar yaptırdı. Bu başarıları ortaya çıkınca Dünya Görme Engelliler (IBSA) Yüzme Teknik Kurulu üyeliğine seçildi.



Bir hedefe veya bir nedene yoğun bir şekilde inanç duymak, dünya üzerindeki en büyük güçlerden biridir. Karşılaştığınız sorunlar her ne olursa olsun, engeller ne kadar aşılamaz görünürse görünsün, inanç her zaman için ortaya bir çözüm koymaktadır. Başarıyı olağanüstü kararlılığı olan sıradan insanlar elde ederler.

Zig Zaglar.

TANRI'NIN YARDIMIYLA

Rahibe Teresa Kalküta'da bir düş gördü. Üstlerine "Üç penim var ve gördüğüm bir düşte Tanrı benden bir yetimhane kurmamı istedi," dedi.

Üstleri ona kızgınlıkla, ama kibarca "Üç peniyle bir yetimhane açamazsın. Üç peniyle hiçbir şey yapamazsın!" dediler.

Rahibe "Biliyorum," cevabını verdi. "Ama üç peni ve Tanrı ile her şeyi yapabilirim."



Neyi yapabiliyorsanız ya da yapabileceğinizi hayal ediyorsanız, ona başlayın. Cesaretin içinde zekâ, güç ve sihir vardır.

Goethe

Bir tomurcuğun içinde kapalı kalmanın riski, çiçek açmanın risklerinden daha fazla acı verdiğinde, zaman gelmiş demektir.

Anaïs Nin

O BİLİYOR

Bir büyükbaba, bir gece torununa bakıyordu. Küçük kızın odasının önünden geçerken onun tuhaf biçimde, adeta saygıyla alfabeyi tekrar ettiğini duydu. Torununa ne yaptığını sordu.

Küçük kız, "Dua ediyorum," dedi. "Ama bu gece tam olarak ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu nedenle sadece harfleri söylüyorum. Tanrı onları benim için sıraya dizecek, çünkü ne düşündüğümü biliyor."

TİRYAKİ SÖZLER

- Biraz araştırırsanız, elmas da kömürdür.
- Kafalar boş durdukça kalınlaşır.
- Altın törpü ile eyelenemeyecek pençe yoktur
- Çalışmak öyle bir bastondur ki her düşen ona dayanarak kalkabilir. "Düşenin dostu olmaz, hele bir yol düş de gör!" diyen, çalışmayı hatırlamamış olsa gerek.
- Çok arzusu olup hiç parası olmamaktan, çok parası olup hiç arzusu olmamak daha acıklıdır.
- Hakikati güneşe benzetirler, doğrudur. Gözlerimizi yaralar korkusuyla çoğuna bakamayız
- Balıklar şüphesiz, "Evren sıvıdır!" derler. Bizim bilgimiz de belki o kadar görecelidir.
- Kendi kendinize kalınca canınız sıkılıyor mu, o halde varlığınızın başkalarına sıkıntı vermesine hayret etmemelisiniz.
- Meşe gölgesinde filizlenen yosunlardan çoğu kendilerini meşe fidanı sanırlar.
- Kendi bilgisizliğini örtbas etmek için en etkili çare, başkalarının bilgisizliğinden yüksek sesle şikâyet etmektir.
- Hakiki büyük adam düştüğü yerde uzanınca daha büyük görünür.
- Kavak ağacını beğenen ve seven pek az kişi gördüm. Çünkü dosdoğrudur.
- Aşk, kalbimizin saygısız misafiridir: Bize sormadan gelir, bize sormadan gider.

- Altından kendini gözet. Zehri hiçbir zaman teneke kupa içinde sunmazlar.
- Akıl yaşta değil baştadır, fakat aklı başa yaş getirir.
- İnsan gerçekten yaratıkların en şereflisi olurdu, eğer kalp genç kalsa ve dimağ yaşlı doğsa...
- Çok kere başarımıza dostlarımız kadar düşmanlarımız da yardım eder, ancak ikisini de güzel seçmiş olmalıyız.
- Başarı en etkili leke sabunudur.
- Yüksek makamlar yüksek tepeler gibidir; koşarak çıkanlara nefes darlığı verir.
- Rütbe aldıkça kibirlenenler, yangın kulesine çıkınca dürbün oldum zannedenlerdir.
- Genellikle insan başkasına sürmek istediği çamura bulanır.
- Gözlerimizden akabilen yaşların acılığı değil, insanı ruhunda tutsak kalan yaşlar zehirler.
- Politikada yanlış yola sapanlar, daima hızlı yürürler.
- En verimli yağmur alınteridir.
- Çok yaşamak elimizde değil, fakat namımızı çok yaşatmak elimizdedir.
- Size, "Niçin fikir değiştiriyorsun?" diyenlere göğsünüzü gere gere şu cevabı verebilirsiniz: "Çünkü kendim değiştiriyorum."
- Talih, beceriksizlerin ustalığa verdikleri isimdir.
- Ölümsüz yalnız bir şair vardır: Tabiat... ve yalnız bir şair vardır ki tüm zamanların şairidir: Tabiatı Yaratan.

- Başkası düştü mü, "Çürük tahtaya basmasaydı," deriz. Kendimiz düşünce, bastığımız tahtanın çürük çıkmış olmasından şikâyet ederiz.
- İnsan hakikati hayal ile katık ederek yaşar; ayaklarımız yerde ise gözlerimiz semadadır.
- Lisan, ruhun vatanıdır.
- Hayat bir aynadır, sen ona gülersen o da sana güler.
- "Sakalım olsa sözüm dinlenir," deriz. "Kılıcım olsa sözüm dinlenir!" demek daha doğru olur.
- Güzel kelebek isteyen, çirkin tırtılı ezmemeli. Zira o, bundan çıkar.
- Yüksek makamlar ancak hafif başları döndürür.
- Körler memleketinde görmek bir hastalık sayılır.
- Sağlığın var, aklın var, paran var, bilgin var, makamın var: Ey insaf et, düşmanın olmasın mı?
- Zamanımızda gerçekten kalem sahibi olmak isteyen, her yazacağı satıra karşılık bir kitap okumalıdır.
- Güçlü dimağlar ölü fikirlerle düşünemez.
- Halkın dimağı kulağından giren sözlerle düşünür, içinden doğan fikirler ile değil.
- Kin hissi ancak boş ruhları doldurur.
- Hayat bize haykırıyor: "Ben terleyen kulların, çırpınan kanatların yahut gerçek uğruna didinen kafaların yardımcısıyım!"
- Dalkavuklar ne kadar yükselseler, kendilerini yükselten tepme izlerini kıçlarından silemezler.

- En hazin şey gözleri kuru olarak ağlamaktır.
- Benim bildiğim Allah, büyüklüğünü anlatmak için hiçbir vaizin tercümanlığına muhtaç değildir.
- Zekâyı hangi zindana tıksanız, kendine kenarından sıvışacak bir delik açar.
- Yanan kıvılcım, sönük volkandan kuvvetlidir.
- Çalışan avucun nasırı altından kıymetlidir.

Cenap Şehabettin, Tiryaki Sözleri, Tercüman 100 Temel Eser, İstanbul 1978

GENERAL MC ARTHUR'UN TANRI'YA MEKTUBU

Tanrının bana bir oğul nasip et ki;

Zayıf olduğu anı bilecek kadar kuvvetli,

korktuğu zaman kendini bulabilecek kadar cesur,

şerefli bir yenilgide gururlu ve eğilmeyen, lakin zaferde yumuşak ve alçakgönüllü olsun.

Bana bir oğul nasip et ki seni tanısın ve bilginin temel taşının kendini tanımak olduğunu kavrasın.

Onu kolaylık ve rahatlık yolunda değil, zorluklar ve güçlükler yolunda dene ki, fırtınada ayakta kalmayı öğrensin. Bunu başaramayanlara da şefkatli olsun.

Kalbi temiz bir oğul nasip et, gayesi yüksek olsun.

Başkalarını idare etmeden önce, kendini idare etmeyi öğrensin.

Gülmeyi bilsin, ama ağlamayı unutmasın.

Bu vasıflara sahip olduktan sonra da dua ederim; hayatın esprilerine karşı o kadar yeterli duygusu olsun ki, ciddi olmakla birlikte kendini fazla ciddiye almasın.

Ona tevazu ver ki daima büyüklüğün sadeliğini, açık fikirliliğin hikmeti, gerçek kuvvetin tevazuda olduğunu anlasın.

İşte o zaman ben "Boşuna yaşamamışım," diye söylemeye cesaret edebileyim.

Jack Canfield ve Mark Victor Hansen, "Alaaddin Faktörü"
HYB Yayıncılık, Ankara 2000



Başarı, doğal yanmanın bir sonucu değildir. Kendinizi ateşe atmanız gerekir.

Arnold Glascow

İHTİRAS VE SON

Bir bahçede, onlarca ağacın yanında, güzel bir sedir ağacı gelişiyordu. Her mevsim biraz daha büyüyor ve öteki ağaçlara tepeden bakıyordu.

Güzelliğiyle sürekli kibirlenen sedir ağacı, bir gün, "Bu cevizi yanımdan alın!" dedi. Ve ceviz ağacı kesildi.

"Bu inciri de sökün!" dedi sedir ağacı, "Canımı sıkıyor." Ve incir ağacı da yok edildi.

"Çevremdeki bu elma ağaçlarını kaldırın," dedi sedir ağacı harika tepesini dikleştirerek. Ve elma ağaçları da ortadan kaldırıldı.

Böylece sedir ağacı birer birer öteki bütün ağaçları kestirdi ve kocaman bahçenin tek hâkimi oldu.

Ama bir gün fırtına koptu. Güzeller güzeli sedir ağacı tüm gücüyle direndi, uzun kökleriyle toprağa sarıldı, ama yanında onu koruyan başka ağaçlar bulunmadığı için rüzgâr sediri devirdi, dallarını parçaladı ve sonunda sert bir esintiyle onu yere serdi.

Leonardo da Vinci, "Bilinmeyen Defter, Codex",
Marsık Kitap, 2009

KİBRE NE GEREK VAR?

Kartal bir gün, yüksekteki yuvasından aşağı bakarken bir baykuş gördü.

"Ne komik bir hayvan," dedi kendine. "Bir kuş olmadığına eminim."

Merakına yenilerek geniş kanatlarını açtı ve aşağı doğru süzülmeye başladı. Baykuşa yaklaşınca sordu:

"Kimsin sen, adın ne?"

Zavallı kuş, "Ben bir baykuşum," diye titreyerek yanıt verdi. Ve ağacın bir dalının arkasına saklanmaya çalıştı.

"Ha, ha! Ne kadar komiksin," diye güldü kartal, ağacın çevresinde dönerek. "Yalnızca göz ve tüyden ibaretsin."

"Bakalım yakından neye benziyorsun?" diye sözlerine devam etti kartal bir dala konarak, "Sesini duymak istiyorum. Eğer o da yüzün kadar güzelse kulaklarımı tıkamam gerek."

Kartal kanatlarından yararlanarak dalların arasından yol açıp baykuşa sokulmaya çalıştı. Ama çiftçi, ağacın dallarının arasına, zift sürülmüş ökseler yerleştirmiş ve çevresindeki diğer dalları da ziftlemişti.

Kartal birden kendini dala yapışmış buldu. Kurtulmak için çırpındıkça tüyleri daha çok zifte bulandı.

Baykuş dedi ki:

"Ey kartal, az sonra çiftçi gelecek ve seni yakalayıp kafese kapatacak. Sonra da yediğin kuzuların intikamını almak için seni öl-

dürecek. Sen yükseklerde her türlü tehlikeden uzak yaşıyordun, benimle alay etmek için aşağı inmeye ne gerek vardı?"

Leonardo da Vinci, "Bilinmeyen Defter, Codex",
Marsık Kitap, 2009

EN ETKİLİ İLAÇ

Adı mesleğinin isim babası oldu.

Galen bu işe gladyatörlerin yaralarını tedavi ederek başladı, İmparator Marcus Aurelius'un özel doktoru olarak bitirdi.

Deneyime inandı ve spekülasyondan hep uzak durdu:

"Uzun ve zahmetli yolu, kolay ve kısa patikaya tercih ederim."

Hastalarla çalıştığı yıllarda alışkanlığın ikinci bir doğa olduğunu ve hem sıhhatin hem de hastalığın yaşam biçiminden başka bir şey olmadığını gözlemledi. Hasta tabiatlı olan hastalarına, alışkanlıklarını değiştirmeyi öğütlüyordu.

Yüzlerce hastalığı ve onların tedavisini keşfetti ya da betimledi ve çeşitli çareleri denedikten sonra şunda karar kıldı:

"Kahkahadan daha iyi bir ilaç yoktur."

Eduardo Galeano, Aynalar,
Sel Yayıncılık, İstanbul, Aralık 2009



Ne kadar ilginçtir ki, yaşamın doğası değişim iken, insan doğası değişime direnç gösteriyor. Ve ne kadar ironiktir ki, bizi mahvedeceğinden korktuğumuz zor zamanlar, aslında bizi kırarak olmamız gereken şeye dönüştüren gerçek zamanlar oluyor.

Elizabeth Lesser

Anna Pardox (editor), Changes Of The Heart,
December 2009

YALNIZ FİLOZOF

İnsanlara boş yere bir şeyler anlatmaya çalıştı ve yalnızlık içinde öldü.

Simon Bolivar'a hocalık yapmış olan Simon Rodriguez, yarın asır boyunca katır sırtında Amerika'nın yollarında dolaşarak okullar kurdu ve hiç kimsenin duymak istemediği şeyleri anlattı.

Neredeyse bütün notları bir yangında kül oldu. Bize ancak bazı sözleri ulaşabildi. Eğitim üzerine ulaşabilen sözleri şunlar:

"Çocuklardan anlamadıkları bir şeyi ezbere tekrarlamalarını istemek, papağanlar yaratmaktır.

Akla itaat etmeye alışmaları için çocuklara sorgulayıcı olmayı öğretin.

Ne kıt zekâların otoritesine ne de ahmakların geleneklerine itaat etsinler.

Bilgisiz birini her önüne gelen kandırır.

Hiçbir şeyi olmayan insanı, her önüne gelen satın alır."

Eduardo Galeano, Aynalar,
Sel Yayıncılık, İstanbul, Aralık 2009

HERKES SANA GÜLERSE

Başarılı insanlar, tutunacak hayallerinden başa bir şeyleri olmasa da, kendilerinin değerini bilir ve buna inanırlar. Çünkü kendilerine verdikleri değer, başkalarının fikirlerine verdikleri değerden daha büyüktür.

Bir adam, bir üniversite profesörü; duyma sorunları olan kızkardeşine yardımcı olmak için bir alet icat etmeye çalışıyordu. Çalışmalarının sonucunda çok daha karmaşık bir icat geliştirdi. Yıllarca süren deneme ve hatalar sonucunda başardı. Ürünü üretime geçirmeye hazırdı.

Kalan yıllarında, New England'da kapı kapı dolaşarak, hayalini hayata geçirecek sermayeyi bulmak için çalıştı. İnsan sesini kablolar yardımıyla millerce öteye taşıyabileceğini söylediği herkes ona güldü.

Bugün Graham Bell'e hiç kimse gülmüyor. Alexander Graham Bell kendine her zaman inandı ve başardı.

Denis Waitley, "Seeds of Greatness", Pocket Books, 1983

SANCILARIN HAZZI

Herkes Renoir'a; resme yeteneği olmadığını ve resim yapmayı bırakması gerektiğini söylüyordu. Sadece Renoir değil, Degas, Pisarro, Monet ve Cezanne da yaptıkları resimlerle, çevrelerindekilerin alaylarına maruz kalıyorlardı. Ama bu büyük beş usta, kendilerine inandılar ve resim yapmaya devam ettiler.

Renoir hayatının son günlerinde, ciddi şekilde romatizmaya yakalanmıştı. Romatizmadan en çok etkilenen de elleriydi. Bir gün Matisse, yaşlı dostunu ziyaret etti. Renoir yine resim yapıyordu. Matisse onun ağrılar içinde olduğunu fark etti, her bir fırça darbesi ressama acı veriyordu. Sonunda Matisse dayanamayarak sordu:

"Neden hâlâ resim yapmaya devam ediyorsun? Neden kendine işkence ediyorsun?"

Renoir sakin bir sesle cevap verdi:

"Ağrılar geçicidir; ama haz ve güzelliğin yaratılışı kalıcıdır."

Denis Waitley, "Seeds of Greatness", Pocket Books, 1983

HAYAL Mİ, GERÇEK Mİ?

İnsanın en önemli özelliği, sürekli tekrarlanan görselliğin ve sözlerin, geleceğini şekillendiriyor olmasıdır. İnsan beyni gerçek deneyim ile, sürekli olarak tekrarlanan ve zihinde canlandırılan hayaller arasındaki farkı ayırt edemez.

Stanford Üniversitesi'nde yapılan bir araştırma "izlediklerimizin", hayallerimiz, öğrendiklerimiz ve davranışlarımızda ne kadar etkili olduğunu kanıtladı. Buna göre; izlediğimiz görüntüler önce hayallerimizi, sonra öğrenme modelimizi ve nihayetinde davranışlarımızı etkiliyor

Öyleyse neden televizyonunuzu kapatmıyorsunuz. Zihninizi sadece bir alıcı olarak değil verici olarak da kullanabilir, geleceğinize yayın yapabilirsiniz. Kendi senaryonuzu yazın, provalarınızı yapın ve kendi geleceğinizi yaratın.

Herkes Neil Armstrong'un, Ay'a ayak bastığında söylediği şu sözleri bilir:

"Benim için küçük ama insanlık için büyük bir adım."

Ancak bu cümlenin devamı da vardır ve bunu pek kimse bilmez.

"Çok güzel... Aynı planladığımız gibi, tıpkı tatbikatta olduğu gibi!"

Denis Waitley, "Seeds of Greatness", Pocket Books, 1983

AYNI DÜŞLERİMDE YAPTIĞIM GİBİ

Olimpiyatlara katıldığımı söylediğim zaman, herkes benim her zaman başarılı bir atlet olduğumu düşünür. Oysa bu doğru değildir. Ben ne en güçlü ne en hızlı ne de en çabuk öğrenen atlettim. Olimpiyatlara katılmam doğuştan bir atlet olmam sayesinde gelişmedi, yalnızca istediğim için katılabildim olimpiyatlara.

Münih'te düzenlenen 1972 Olimpiyatları'nda Amerikan pentatlon takımının üyelerinden biriydim. İsrailli sporcuların trajedisi ve bileğimin sakatlanması bu deneyimi çok tatsız bir hale getirmişti. Fakat yılmadım, antrenmanlarımı sürdürdüm ve sonunda yine 1976 Olimpiyatları'nda Amerikan takımında yer aldım. Bu kez yaşadığım deneyim çok hoştu ve on üçüncü olduğum zaman çok sevinmiştim. Ancak, daha iyisini başaracağıma inanıyordum.

1980 Olimpiyatları'ndan bir yıl önce üniversitedeki ücretsiz antrenörlük görevimden izin aldım. On iki ay boyunca günde "yirmi dört saat" çalışarak ülkeme bu kez altın madalya ile döneceğime inanıyordum. 1980 yılının Haziran ayında yapılacak olimpiyat seçmeleri için yoğun bir şekilde hazırlanmaya 1979 yılının yazında başladım. Kişinin kendisine bir hedef belirlediği ve hedefine odaklandığı zaman her şeyi başaracağına inanıyordum.

Ancak o yılın kasım ayında önüme aşamayacağım bir engel çıktı. Bir trafik kazası geçirdim ve sırtımın alt kısmından ciddi biçimde yaralandım. Doktorlar tanı koymakta zorlanıyorlardı, fakat çektiğim şiddetli acı nedeniyle çalışmalarıma ara vermek zorundaydım. Antrenmanları sürdüremezsem, olimpiyatlara katılmayı unutmam

gerektiği açık açık ortadaydı. Çevremdeki herkes durumuma üzülüyordu. Ya ben?

Tuhaf biçimde durumumun beni olimpiyatlara girmekten alıkoyacağına inanmıyordum. Doktorları ve fizyoterapistlerin beni iyileştireceklerine ve antrenmanlarıma dönebileceğime inanıyordum. Sürekli olarak her gün daha da iyileştiğimi ve seçmelerde ilk üçe gireceğimi düşünüyordum. Aklımdan geçen tek düşünce buydu.

Fakat çok yavaş biçimde iyileşiyordum. Üstelik doktorlar tedavim konusunda bir türlü fikir birliğine varamıyorlardı. Zaman geçiyor, ağrılarım sürüyor ve haretet edemiyordum hâlâ. Önümde yalnızca birkaç ay kalmıştı, bir şeyler yapmalıydım. Yoksa olimpiyatlara katılamayacaktım. O zaman yapabileceğim tek şeye başvurdum. Antremanlara başladım, ama yalnızca düşüncelerimde...

Pentatlonda beş etap ve bir de açık alan etkinlikleri vardır; 100 metre engelli koşusu, gülle atışı, yüksek atlama, uzun atlama ve 200 metre kısa mesafe koşusu. Bu beş alanda çekilmiş dünya rekorlarının bütün filmlerini satın aldım. Mutfaktaki sandalyeye oturup mutfak duvarına yansıttığım görüntüleri hiç durmaksızın peş peşe izledim. Filmleri zaman zaman yavaş çekimde izliyordum. Bazen de sıkılıyor, filmi tersinden izleyip biraz olsun eğleniyordum.

Bu filmlere konsantre olarak, üzerlerinde tek tek çalışarak yüzlerce saat izledim. Kimi zaman kanepeye uzanıp bir yarışmacının duygularını en ince ayrıntısına kadar gözümde canlandırıyordum. Çevremdeki insanların bazıları çıldırmış olduğumu düşünüyorlardı. Biliyorum ama henüz yılmam için daha çok erkendi. Elimden geldiğince sıkı bir şekilde hazırlandım, tek bir kasımı bile oynatmadan.

Sonunda doktorlar disklerimden birinde fıtık olduğu tanısını koydular. Artık hareket ettiğim zaman neden o kadar çok acı çektiğimi biliyordum, ama hâlâ antremanlara başlayamamıştım.

Yavaş yavaş yürümeye başladıktan sonra, antrenman yaptığım alana gidip etkinlikler için gerekli hazırlıkları yapmalarını istedim. Antrenman yapamasam da, yarış pistine çıkıp gözümde sıkı bir antreman yaptığımı canlandırıyordum. Kendimi yarışırken ve elemelerde seçilirken gözümde canlandırdım durdum aylar boyu.

Fakat bu yeterli olacak mıydı? Olimpiyat seçmelerinde ilk üçe girebilecek miydim? Tüm kalbimle inanıyordum buna.

Seçimlerin yapılacağı tarih geldiğinde yarışmalara katılacak duruma gelmiştim. Kaslarımı ve tendonlarımı sıcak tutmaya özen göstererek, beş etkinlikte de yarıştım, aynı düşlerimde yaptığım gibi. Tam sahadan ayrılırken hoparlörden adımın okunduğunu işittim.

O anı binlerce kez gözümde canlandırmama karşın, adımı işittiğimde soluğum kesildi. "1980 Olimpiyatları Pentatlon Yarışına İkincilikle Katılmaya Hak Kazanan Sporcu: Marilyn King."

Marilyn King Carol Kline'ın anlattığı şekilde
Jack Canfield, Mark Victor Hansen,
"Düşlerinizi Gerçekleştirebilirsiniz",
HYB Yayınvilik, Ankara 2005

HAYATININ SENARYOSUNU KENDİN YAZ

Önce başarıyı hak ettiğimize inanmalıyız. Ardından; kendi hayatımızın belgeselini yazan senaryo yazarı olduğumuzu düşünerek, o başarıyı görselleştirmeli ve sözel hale getirmeliyiz. Bugün kendimizle ilgili ne yazdığımız ne söylediğimiz yarınki hikâyenin konusunu belirleyecek. Ve yarından sonraki günün ve ondan sonraki günün...

İgor, Kiev'de doğmuştu, eğitimini annesinden almıştı. Jules Verne'nin kitaplarını okuyor ve Leonardo da Vinci'ye büyük hayranlık duyuyordu. 1900 yılında henüz küçük bir çocuktu ve zamanını model uçaklar yapmakla geçirmeyi seviyordu. Hatta 12 yaşındayken bir lastikle fırlattığı bir helikopter modeli yapmıştı.

İgor bir gece değişik bir rüya gördü. Rüyasında panellerle kaplı daracık ve küçük bir koridordaydı. Bu küçük geçit yumuşak mavi ışıklarla aydınlatılmıştı. Bulunduğu yer uçan bir gemiydi ve bu gemiyi o inşa etmişti.

Aradan 30 yıl geçti. Kendi uçan araçlarının birinde yardımcı pilot koltuğunda oturuyordu ve bu kez rüyada değildi. Yakın arkadaşı Charles Lindbergh kontrolü ele almıştı ve o da dar kokpitde gerilen bedenini rahatlatmak için arkaya, yolcu kabinine geçmeye karar verdi.

Tam arka bölüme geçerken bir anda yıllar önce gördüğü rüyayı hatırladı, panellerle kaplı dar bir koridordaydı ve geçit yumuşak mavi ışıklarla aydınlatılmıştı.

O, İgor Sikorsky idi.

Sikorsky helikopterleri bugün halen dünyanın bir numarası olmayı sürdürüyor.



Yapamazsın diyenler, yapanları durduramadı.

ELEŞTİRİLERE DAYANMAK

Geçerli olan, güçlü olanın tökezlemesine yol açan ya da bir işi yapanın, yaptığı işi nasıl daha iyi yapabileceğine dikkatleri çeken eleştirmenin görüşü değildir.

Kazançlı çıkan, gerçekten de arenaya çıkabilen, yüzü ter ve tozdan çamura dönüşen, yiğitçe dövüşen, hata yapmadan hiçbir yere ulaşamayacağını bildiği için hata yapıp tekrar ayağa kalkan, kendini yaptığı işe adayan, inandığı şeye başkoyan adamdır.

Kazançlı çıkan; sonuçta başarılı olursa yaşayacağı zafer duygusunun tadını, ama başarısızlığa uğrarsa yerinin, ne zaferin ne de yenilginin ne olduğunu bilmeyen korkaklardan farklı bir yer olduğunu bilen adamdır.

Theodore Roosevelt

Jack Canfield, Mark Victor Hansen, "Tavuk Suyuna Çorba", HYB Yayıncılık, Ankara 1999.

AÇIK OL

Bir üniversite profesörü Zen hakkında bir şeyler öğrenmek için Zen ustası Nan-in'i ziyaret eder. Fakat akademisyen ustayı dinlemek yerine durmaksızın kendi fikirlerinden söz eder.

Nan-in bir süre dinledikten sonra misafirine çay ikram eder. Misafirinin fincanını ağzına kadar dolduktan sonra da doldurmaya devam eder. Çay kaptan taşar, çay tabağını doldurur, adamın pantolonuna ve yere dökülür.

"Fincan doldu, görmüyor musun?" diye haykırır profesör dayanamayarak. "Daha fazla almaz."

"Doğrudur," diye yanıtlar Nan-in sakince, "ve tıpkı bu fincan gibi siz de kendi fikir ve görüşlerinizle dolusunuz. Kabınızı boşaltmadan, nasıl Zen öğretebilirim size?"

Kabı boşaltmak büyük sorulara yer açmak demektir. Açık olmak, kabul edebilmek için kendimizi yeniden şartlamak, bir süre için bilmemek demektir. Bu halden daha büyük bir bilme doğacaktır.



İnsanlar kendi kişiliklerinin suçunu hayat şartlarında buluyorlar. Ben şartlara inanmam. Bu dünyadan istediklerini alan insanlar, ayağa kalkıp istedikleri şartları arayan ve bulamadıklarında onları yaratanlardır.

George Bernard Shaw

Hayat kendinizi bulmaya dair değildir. Hayat kendinizi yaratmaya dairdir.

George Bernard Shaw

O "ÜÇ ÇİZGİ"

"Güzel yaşamak ve kazanmak istiyorsanız, mazeret ve bahaneleri bir kenara atmalısınız. 100 yıl önce de geçim zorluğu vardı, siz şu anda hangi tarihteyseniz sizden 100 yıl sonra da olacaktır. Her şey sizin isteyip istemediğinize ve coşkunuza bağlı. Size hitap eden kitaplar okumayı asla ihmal etmeyin."

Adolf Dassler 3 Kasım 1900'de Almanya'nın Bavyera eyaletinde doğdu. Babası ayakkabı fabrikasında sıradan bir işçiydi. Annesi, küçük yaşındayken ölmüştü. Ülkesinde geçim zorluğu had safhadaydı, adım başı dilenci vardı. Babası onu okula gönderemedi. Geçim zorluğu çektikleri için bir ayakkabı atölyesinde çırak oldu. Soğuk havalarda sıcağı ve sıcak yemeği ancak çalıştığı işyerinde gördü.

Evlerinde mum kullanıyorlardı. İçecek sularını üç kilometre uzaktaki bir kuyudan iki saat sırada bekleyerek alıyorlardı. Evleri izbe kupkuru bir yerdi.

Dışarı çıktığı zaman burnunu tutmak zorunda kalırdı. Etraftaki lağım suları o kadar pis, iğrenç kokardı ki sanki burnunun direği kırılacak gibi olurdu. Evleri kuruydu ama gönlü, ruhu, içi yemyeşildi bu gencin. İnsanlara selam vermeden geçmiyordu, coşkuluydu. "Ah keşke param olsa da şu zavallı çocukcağıza yardım edebilseydim," dediği günleri bir kenara yazdı, bu sözleri bir borç olarak kabul etti. Zamanı gelecek bu borçlarını fazlasıyla ödeyecekti.

Arkadaşları ona kısaca "Adi" derlerdi. O kadar yoksulluk çekiyorlardı ki bir gün yükselmek, zengin adam olmak istiyordu. Ayakkabı tamircisinde çalışırken işini iyi yapıyor, mesleği kavramaya

çalışıyordu. Ara verilip öğle yemeği yendikten sonra az ilerideki ağacın altına geçip tek başına oturuyordu. Düşünüyordu...

Yine bir gün işyerindeki öğle arası tatilinde yemeğini yedikten sonra her günkü ağacın altına tek başına çekilip oturdu. O sırada hemen karşısındaki tepenin patika yolunda yokuş aşağı keçiler ve inekler inmeye başladı. Keçi ve ineklerin ayakları dikkatini çekti.

"Keşke benim de böyle ayakkabıya ihtiyacım olmasaydı, böylesi daha iyi olurdu" diye aklından geçirdi. Arkalarından bakakaldı hayvanların. İşte ne olduysa her şey o anda oldu. Adımını ileriye atıp geri çekerken, ayaklarını hafifçe yukarı kaldıran hayvanların tabanlarını arkadan gördü.

İşte Adi Dass böyle hiç beklenilmeyen bir anda orijinal bir fikir yakaladı. İş çıkışı yaptığı ilk şey hayvanların otladığı alana gitmek oldu. Keçilerin ve ineklerin ayaklarının altına baktığında ön uçlarının geriye doğru sivrilip, tabanda doğal bir yükseklik meydana getirdiğini gördü. Hatta bu çıkıntı köpeklerde dahi vardı.

"Belki dedi, aslanlarda, leoparlarda, pumalarda da hep aynı model var." Belki de bu ayak tabanlarındaki çıkıntılı yükseklik hayvanların hızlı koşmalarını da sağlıyordu.

Adolf Dassler 28 yaşındaydı. Elinde biraz birikmişi vardı. Kardeşi Rudolf'la da konuştu. Rudolf, "Tamam!" dedi. Onlar için milat olacak bir karar vermişlerdi. Derhal faaliyete geçtiler. Projelerinden kimseye bahsetmediler. Evlerinin bir köşesine tamir malzemeleri aldılar. Çivi ve pençe de almayı unutmadılar.

Yıl 1928. Adidas ve Puma markaları işte böyle doğuyordu.

Ö. Faruk Reca, "Acılar İçinde Başarıyı Yakalayanlar", Akis Kitap, İstanbul, Ocak 2005



İnsanın şu dünyada yaptığı en yüce iş, bir şeyi görmek ve gördüğünü sade biçimde anlatmaktır. Konuşan yüzlerce kişiye karşılık, düşünen bir kişi vardır ve düşünebilen binlerce kişiye karşılık, görebilen yalnızca bir kişi vardır.

John Ruskin

İnsanın burnunun dibindeki şeyi görmesi fazla beceri gerektirmez. İşin önemli bir kısmı, görme organını hangi yöne çevirmek gerektiğini bilmekte yatar.

W.H. Auden

Sen ve Ben baktığımızı olduğu gibi görmüyoruz, olduğumuz gibi görüyoruz.

Herb Cohen

SINIRLARI GENİŞLETMEK

Karı koca üniversite profesörlerinden oluşan bir aile, bir erkek bebek evlat edinmişti. Küçük çocuk, iki yaşındayken birdenbire açıklanamayan nedenlerle büyümez oldu. Sağlığı da bozulmaya başladı. Doktorlar en çok altı ay daha yaşayacağını söylediler.

Derken, hayati tehlike taşıyan birkaç olaydan sonra, kendisinde Shwachman Sendromu bulunduğu yolunda doğru bir teşhis kondu. Seyrek görülen bu hastalık, aldığı besinlerdeki besleyici maddeleri sindirmesini engelleyen bir hastalıktı. Kendisine damardan vitamin ve diğer besin maddelerinin verilmesiyle gücünü yeniden kazandı, ama büyümesi kalıcı olarak engellendi.

Dokuz yaşına kadar hastanelerde çok uzun süreler geçiren bu çocuk, kendisiyle alay eden, arkasından "Yerfıstığı" diye seslenen diğer çocuklardan nasıl intikam alacağını sessizce planlamaktaydı. Yıllar sonra şöyle diyecekti:

"Bu durum bilinçaltı düzeyimde, atletizmin bir dalında büyük kazanma isteği duymama yol açtı."

Kız kardeşi Susan ara sıra mahallenin paten pistine kaymaya gider, o da onunla birlikte gidip seyrederdi. Pistin kenarında durup bakarken, incecik, güdük boylu bir çocuktu. Burnundan sokulan beslenme borusu midesine kadar iniyordu. Onu kullanmadığı zamanlarda, borunun ucu bükülüp kulağının arkasına yapıştırılmaktaydı.

Günün birinde kız kardeşinin kayışını seyrederken annesiyle babasına dönüp; "Biliyor musunuz, galiba ben de pateni denemek istiyorum," dedi.

Denedi. Çok sevdi. Büyük bir ihtirasla kendini o işe verdi. Eğlenceli bir şeydi ve kendisi bu dalda sivrilebilirdi. Boyunun, kilosunun bu dalda önemi yoktu.

Ertesi yıl girdiği sağlık muayenesinde, doktorlar onun yeniden büyümeye başladığını görünce şaşırıp kaldılar. Gerçi "normal" boya gelmesi için iş işten geçmişti artık... ama kendisinin de ailesinin de buna aldırdığı yoktu. Artık iyileşiyor ve başarı kazanıyordu ve kendisine bir amaç edinmişti.

Doktorlar o soğuk buz pistiyle çocuğun gösterdiği fiziksel faaliyetin birleşerek, adeta sihirli bir şekilde onun vücudunda biyokimyasal bir değişiklik meydana getirdiği kanısındaydılar. Kendisi de eski durumundan kayarak çıkıp yeni bir dünyaya adım attığına inanmaktaydı.

Bugün hiçbir çocuk onu alaya almamaktadır. Hepsi çığlıklar atıp alkışlamakta, ondan imza istemektedirler. Çünkü o artık Olimpiyat altın madalyası sahibi bir şampiyon.

Boyu bir altmış, kilosu 54, vücudu sırf güçlü kaslarla ve elektrikli enerjiyle dolu, buz pateni ustası Scott Hamilton da her şampiyon kadar büyük ve gururlu gözükmektedir. Boyu Scott'u sınırlamamıştır

Kuşkuların da sizi sınırlamasına izin vermeyin.



Başarının sırrı falan yok. Size başarısını anlatmayan, başarılı bir adam gördünüz mü hiç?

Frank 'Kın' Hubbard

Hayatta başarılı olmanın sırrı sadece başarısız olanlar tarafından bilinir.

John Churton Collins

Denis Waitley, "Kazanmanın Yeni Dinamiği",
İnkılap Kitabevi, İstanbul 1993

GÖRMEDEN İNANMAK

Rüyası henüz çocukken, televizyondaki olimpiyat oyunlarını seyrederken başladı. Bunlar gelecekteki güzel şeylerin ön gösterisi gibiydi. 1984'te fırsat eline geçti. Katıldığı dalda, yüzmede dünya birincisi oldu. Los Angeles'taki oyunlara kazanmak için geldi ve... ikinci bitirdi. O vizyon, o rüya... gerçekleşememişti.

Rüyasına geri döndü, kendi havuzuna kapandı, yeni bir vizyonla yeniden eğitimlere başladı. Vizyon, Kore'nin Seul kentinde yapılacak 1988 Olimpiyatları'nda altın madalya almaktı. Ama bu seferki rüya da Olimpiyat elemelerinde duman olup uçtu. Takıma bile alınmamıştı.

Çoğu insan gibi o da cesaretini kaybetti. Altınla ilgili rüyasını şimdilik bir kenara kaldırıp Cornell Üniversitesi'nde hukuk derslerine yazıldı. Üç yıl boyunca pek az yüzdü. Ama vizyon içinde alev alev yanıyordu. Bir türlü söndüremiyordu içindeki o alevi.

1992 Yaz Olimpiyatları'ndan kısa bir süre önce, son bir kere daha denemeye karar verdi. Gençler sporu diye bilinen bir dalda yaşlı sayılacak durumda olduğu için, yeldeğirmenlerine saldıran modern bir Don Kişot'a benziyordu. 100 metre kelebekte birinci gelmek gibi olanaksız bir rüya bile çoğu kimsenin gözüne saçma görünmekteydi.

Duygusal açıdan bu dönem çok hazin ve zor bir dönemdi. Annesi Bianca kanserden ölmek üzereydi. Zaferi paylaşmak için oyunlara gelmeyecekti ama Bianca yine de oğlunun kararlılığını ve adanmışlığını güçlendirmeye çalıştı.

Şaşılacak bir şey oldu, yüzücü yalnız ABD takımına girmekle kalmadı, eleme yarışını da kazandı. Dünya rekorundan bir saniye geri kalmıştı. Bu yarışta kendini kanıtlamak için bir mucize yaratması gerekiyordu.

Biraz daha vizyon, biraz daha amaç, biraz daha antrenman. Yarışı kafasında ayrıntılarıyla planladı. Zaten bir dakikadan kısa sürecekti ama o yine de her ayrıntıyı kafasında kristal kadar net görebiliyordu. Starttan finişe kadar her şeyi. Hızlı çıkış yapacak, bu hızın avantajını kullanacaktı. Rakiplerini yorup finişe onlardan önce varmayı umuyordu.

Sonunda, zihninde önceden gördüğü bu yarışa girip yüzdü. Onu izleyen saatlerde, podyuma çıkmış, boynunda altın madalyasıyla, karşıda ülkesinin bayrağının yükselişini seyreder, milli marşı dinlerken, Pablo Morales vizyondan çıkıp zafere ulaşmış durumdaydı. Rüyası gerçek olmuştu artık.

Gözleriniz açık olduğu zaman, kendi dışınızdaki dünyayı görebilirsiniz. İçinde bulunduğunuz odadaki eşyaları, insanları, pencereden görünen manzarayı görebilirsiniz. Gördüğünüz nesnelerin gerçek olduğunu, sizden ayrı bir şeyler olduğunu doğal kabul edersiniz.

Ama kazananlar, o kazanma eylemini önceden görürler. Capcanlı, çok boyutlu, somut dokulu bir biçimde. Şampiyonlar, "Ne görürsen o olur" sözünün doğruluğuna inanırlar.

Ama eğer siz de insanların çoğu gibiyseniz, "Gördüğüm şeye inanırım," görüşüyle büyütülmüşsünüz demektir. Başka bir ifadeyle, bir şeyin gerçek olduğuna inanmak için onu kendi gözünüzle görmüş olmanız gerekmektedir.

Yaşamlarını böyle sürdüren nice başarılı insan vardır.
Fakat yeni bir düşünce biçimi daha vardır. O da şöyle der:
"Görmeden önce inanman gerekir."

Denis Waitley, "Kazanmanın Yeni Dinamiği",
İnkılap Yayınevi, İstanbul 1993



Bizim inanç sistemimiz öylesine güçlüdür ki, düşünceler birtakım şeylerin fiziksel dünyada gerçekleşmesini bile sağlayabilir.

Dr. Wayne Dyer

ŞAMPİYONLUK ARENASI

Hayat yalnızca var olmak değildir. Olmak ve yaratmaktır.

Birkaç yıl sonra gözünüzde hiçbir değeri kalmayacak malları ve nitelikleri biriktirme peşinde koşmayın. Gerçek değerler, güzellik alanında, iyilik alanında, gerçeklerin alanında yarattıklarınızdan gelir.

Alexander Schindler'in dediği gibi;

"Bir eve sevgi kattığınız zaman, orası yuva olur.

Bir kente gurur kattığınız zaman, toplum olur.

Bir tuğla yığınına bilgi eklerseniz, okul olur.

En yoksul binaya dini katın, cennet olur.

İnsani çabalarla adaleti destekleyin, uygarlık olur."

Bunların hepsini bir araya eklerseniz, Olimpiyat meşalesinin parlak aleviyle aydınlanmış bir gelecek bulursunuz. O meşaleyi karşılaştığınız herkese verin. Onun içinde şampiyonun ruhu yatmaktadır.

Hayat bir hazinedir, hazine avı değildir.

Denis Waitley, "Kazanmanın Yeni Dinamiği",
İnkılap Yayınevi, İstanbul 1993

OLANAKSIZI İSTEMEK

Bir zamanlar dünya daha gençken aya sıçramayı hayal eden bir çekirge yaşarmış. Aşağıya bakıp dünyayı görmekten başka bir şey istemezmiş. Geceler boyu sıçrayabildiği kadar yükseğe sıçramış, arada sırada bir ağacın alt dalların ulaşmış, hatta bazen üst dallarına da ulaşmış. Ama asla aya yaklaşamamış.

Onunla aynı vadide yaşayan öteki çekirgeler onun budalaca fikriyle alay etmişler.

"Aya mı?" diye gülmüşler. "Gülünç, olanaksız."

Cesaretini asla yitirmeyen çekirge aya ulaşmak için sıçramaya devam etmiş. Zamanla, dizleri çok sayıda zor iniş yaptığı için zayıflamış. Artık ne sıçrayabiliyor ne de aşk şarkılarını söyleyebiliyormuş.

Öteki çekirgelerin hepsi onunla ilgi fıkralar anlatıyorlarmış. Yine de denemeye ve öldüğü güne kadar yavaş yavaş ağaçlara tırmanmaya devam etmiş.

O öldükten sonra fıkraları kalmış. Daha da uzamış ve hikâyelere dönüşmüşler. Nesilden nesile aktarılmış ve sonunda onların şarkıları haline gelmişler.

O günden sonra, bu çekirgenin maceraları anlatılır olmuş. Bir anne çekirge, "Bakın!" demiş yavrularına, "İşte orada! Yüzünü görebilirsiniz ayın gölgesinde; bizi seyrediyor."

Böylece yıllar sonra gerçekleşmiş çekirgenin hayali.

Joel Ben Izzy, "Dilenci Kral ve Mutluluğun Sırrı",
Koridor Yayıncılık, İstanbul 2010.

MUTLU İNSAN

Uzun zaman önce İtalya'da bir kral yaşarmış. Kralın her şeyi varmış, hatta çok sevdiği bir oğlu da varmış. Ancak, bir nedenden ötürü kralın oğlu mutlu değilmiş.

"Ne yapabilirim?" diye sormuş kral. "Eğer seni mutlu edecek bir şey varsa onu söylemen yeter, hemen yapılacaktır."

"Bilmiyorum," demiş oğlu.

"Evlenmek istediğin biri mi var? İster dünyanın en zengin prensesi olsun ister en fakir köylüsü olsun, onunla evlenebilirsin!"

Oğlunun tek söylediği şey, "Bilmiyorum baba," olmuş.

Kral; filozoflar, hekimler, öğretmenler ve rahiplere danışmış. Oğlunu mutlu edebilmek için ne yapılabileceğini sormuş. Uzun süren tartışmalardan sonra basit bir çözüm olduğunu iletmişler. kral tamamen ve gerçekten mutlu bir adam bulmalıymış.

"Onu bulduğunda," demişler, "onun gömleğiyle oğlunun gömleğini değiştireceksin ve bundan sonra oğlun mutlu olacak."

Biraz rahatlayan kral gerçekten mutlu bir adam bulmaları için haberciler göndermiş. Bunlar, mutlu olduğunu itiraf eden pek çok adam buldukları halde daha ayrıntılı sorgulamalarda her biri bir yönden mutsuz olduğunu belirtiyormuş.

Aylarca aradıktan sonra kral umudunu yitirmeye başlamış. Ama soğuk bir günde, dışarıda avdayken, kırlarda şarkı söyleyen birinin sesini duymuş. Ses öylesine tatlı ve hafifmiş ki şarkıcının mutlu olması gerektiğini düşünmüş. Kral bakmış ve genç bir adam görmüş, soğuğa karşı sarılıp sarmalanıp bir ağacın altında oturuyormuş.

"Söyle bakalım," demiş kral. "Mutlu musun?"

"Olabileceğim kadar mutluyum," demiş genç adam.

"Ya gelip sarayda yaşarsan? Bundan hoşlanır mıydın?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ben burada olmaktan memnunum."

"Ya sana bir servet teklif etsem?"

"Çok naziksiniz," demiş adam, "ama ben sahip olduğum şeylerle mutluyum."

Bu sözler kralı çok heyecanlandırmış, çünkü en sonunda gerçekten mutlu bir adam bulduğunu anlamış.

"Senden benim için bir iyilik yapmanı isteyeceğim," diye yalvarmış kral.

"Ne isterseniz yaparım!" diye yanıtlamış genç adam.

Kral titreyerek, "Gel buraya! Sadece sen benim oğlumu kurtarabilirsin!" demiş

Kral titreyen parmaklarla adamın ceketinin düğmelerini açmaya başlamış – ve sonra durmuş.

Çünkü mutlu adamın gömleği yokmuş.

Joel Ben Izzy, "Dilenci Kral ve Mutluluğun Sırrı", Koridor Yayıncılık, İstanbul 2010.

İKİ SORU

Eski Çin'de bilmece meraklısı bir seyyah diyar diyar dolaşıp karşılaştığı bilgelere sorular sorarak hayatın özünü ve gerçeklerini kavramaya çalışmaktadır. Bir gün yüksek tepelerde oturan bir bilgeden bahsedildiğini duyar. Derhal yola çıkar, bilgeden izin alarak iki soru soracağını söyler.

Seyyah, "Dünyada başarılması en zor şey nedir?" diye sorar.

Bilge der ki: "İnsan olmayı başarmaktır."

İkinci soruyu sorar: "Dünyada en çok ve en az bulunan iki şey nedir?"

Bilge der ki: "İnsanoğlu çok, insan azdır."

Genç Beyin Dergisi, Sayı 92



Hayatı komedi sananlar son espriyi iyi düşünsünler.

Seneca

BAZEN AĞLAMAK GEREKLİDİR

Bir çocuğa sordum:

"Deniz neden tuzludur?"

Babası uzun bir sefere çıkmıştı, hemencecik karşılık verdi:

"Deniz tuzludur, çünkü denizciler durmadan ağlarlar!"

"Neden denizciler böyle çok ağlarlar ki?"

"Çünkü," dedi, "yolculukları bitmez. Onun için de mendillerini hep direklere asıp kuruturlar!"

Yine sordum:

"Ya niçin insanlar üzülünce ağlarlar?"

"Çünkü," dedi, "daha duru görebilelim diye gözlüklerin camını ara sıra yıkamak gerek."

August Strindberg, Düş Oyunu, Genç Beyin Dergisi, Sayı 92

PROBLEM NEREDE?

Tibet dağlarının ücra köşelerindeki bir üstadın başdanışmanı ölmüştü. Üstat kendisi için bir başdanışman seçmeliydi. Bu görevi yürütebilecek düzeydeki öğrencilerini topladı ve durumu açıkladı:

"Bana yardımcı olacak bir başdanışman lazım. Birazdan vereceğim problemi çözen kişi benim başdanışmanım olacak."

Ardından sehpanın üzerine, içinde zarif gül bulunan bir vazo koydu.

"İşte problem bu!" dedi ve öğrencilerine başka hiçbir şey söylemeden gözlerini yumdu. Herkes vazonun ve gülün güzelliğine hayran oldu. Ortada bir problemin olduğunu ve çözümünün bulunması gerektiğini bilen öğrenciler kafa yormaya başladılar.

Öğrencilerden biri ansızın yerinden kalktı ve elinin tersiyle sehpadaki vazoyu yere savurdu.

Üstat gözlerini açtı ve "Artık benim başdanışmanımsın," dedi.

Diğer öğrenciler olan biteni anlayamadılar. Üstat sözlerine şöyle devam etti:

"Sizler problemin içindeki çekiciliğe kapılarak onu çözmekte yetersiz kaldınız. Bu kardeşinizse; problemin problem oluşturduğunun bilincinde olarak onu ortadan kaldırdı."

Hayatımızda çekiciliğine kapıldığımız bir sürü problem olur, kalbi okşayan ama problem olmaktan başka işe yaramayan ve vazgeçmek istediğimiz ilişkiler, alışkanlıklar, istekler gibi. Önemli olan çözüme odaklanmaktır, bizi çözümden uzaklaştıran problemin içindeki güzelliğe değil.

Paulo Coelho

HER ZAMAN UMUT VARDIR

GEA Arama-Kurtarma Grubu'nun 9 gönüllüsü, Haiti'yi yıkan büyük depremden sonra kendi çabalarıyla başkent Poro Prens'e ulaştı. Dört gün boyunca Carrebian Alışveriş Merkezi enkazında çalışan ekip, enkazdan beş kişiyi sağ kurtardı. Haitililerin "Yılmaz Türkler" adını verdiği ekibin başarısı, uluslararası haber kanallarında dakikalarca yayınlandı.

Türkiye'ye dönen ekipten Betül Ergün yaşadıkları bir olayı şöyle anlattı:

"Haitililer çalışmalarımızı ilgiyle izliyordu. Çok kısa dinlenme araları verdiğimizde yanımıza gelip konuşuyorlardı. Bir seferinde bir kadın geldi.

'Umut var mı?' diye sordu.

'Her zaman umut vardır' dedim.

Kadın söylediğimi 'klişe' bulduğunu anlattı. Buna karşılık, 'İçeriden gelen seslerin sahiplerine ulaşana kadar çalışacağız,' dedim. Sonra enkaza döndüm. Depremden 108 saat sonra kurtardığımız Mireille Boulos Dittmer o kadının ablası çıktı."

Hürriyet Gazetesi, 24 Ocak 2010

TANRI'NIN AYAK İZLERİ

Bir Fransız, Arap rehberi ile birlikte çölü geçiyordu. Arap rehber ise her gün, belirli saatlerde sıcak kumlar üstünde namaz kılıp Allah'a dua ediyordu. Sonunda bir akşam ateist olan Fransız, Araba sordu:

"Bir Tanrı olduğunu nereden biliyorsun?"

Rehber bir an için adamı süzdükten sonra yanıtladı:

"Tanrı'nın olduğunu nereden mi biliyorum? Dün akşam buradan bir insanın değil de, devenin geçtiğini nereden bildim? Kumdaki ayak izinden değil mi?"

Sonra ufuk çizgisinden kaybolmakta olan son güneş ışınlarını işaret edip devam etti:

"Bu ayak izi insana ait değil!"

Osho, "Yaratıcılık", Owo Basın Yayın, İstanbul 2005



Tanrınızı tanımak için, sırları çözmeye kalkışmayın. Daha fazla etrafınıza bakın. Çünkü o, sizin çocuklarınızla beraber oynuyor. Fezaya bakın, onun bulutlar içinde yürüdüğünü, şimşeklerle kollarını size uzattığını ve yağmurlarla size indiğini; onun çiçeklerde yüzünüze gülümsediğini, sonra yükselerek ağaçlarda size elini salladığını görürsünüz.

Halil Cibran

KENDİNE BİR SORU SOR

On üç yaşımdayken beni çok etkileyen bir din dersi öğretmenim vardı. Bir gün ders sırasında sınıfta dolaşıp çocukların her birine şu soruyu sordu:

"Nasıl hatırlanmak istersin?"

Tabii hiçbirimiz cevap veremedik. Gülümseyerek şöyle dedi:

"Zaten cevap verebileceğinizi ummuyordum. Ama elli yaşınıza bastığınızda bu soruya hâlâ cevap veremiyorsanız, o zaman hayatınızı boşa geçirmişsiniz demektir."

Ben bu soruyu kendime her zaman soruyorum:

"Neyle hatırlanmak istiyorsun?"

Bu sizi kendinizi yenilemeye zorlayan bir soru, çünkü kendinizi farklı bir insan –olabileceğiniz insan– gibi görmeye itiyor. Şansınız varsa size bu soruyu ahlaki otoriteye sahip biri yaşamınızın ilk yıllarında soracaktır, böylece siz de aynı soruyu kendinize yaşamınız boyu sorabilirsiniz.

Şu soru üzerinde düşünün:

"Neyle hatırlanmak istersiniz?"

Peter F. Drucker
Joseph A. Maciariello, "Gün Gün Drucker",
MESS Yayını, İstanbul 2005



Tomurcuk derdinde olmayan ağaç, odundur.

Necip F. Kısakürek

Hayatta ancak nişan attıklarımızı vururuz.

Henry David Thoreau

YÜREKTEN İNANIYOR MUSUNUZ?

Bir yaz mevsimi, kuraklık küçük bir kasabadaki ekin için tehdit oluşturdu. Sıcak ve kuru bir pazar günü, kasaba papazı cemaatine şöyle dedi:

"Bizi yağmur duasından başka hiçbir şey kurtaramaz. Eve gidin dua edin, inanın ve gelecek pazar Tanrı yağmur gönderdiği için teşekkür etmeye hazır olarak gelin."

İnsanlar kendilerine söylenenleri yaptılar ve bir sonraki pazar kiliseye geldiler. Ama papaz onları görür görmez küplere bindi.

"Bugün dua edemeyiz. Henüz yeterince inanmıyorsunuz," dedi.

"Ama," diye itiraz ettiler, "dua ettik ve gerçekten inanıyoruz."

"İnanmak mı?" diye sordu papaz. "O zaman nerede şemsiyeleriniz?"

Hikâye hepimiz için geçerli. Şemsiyelerini evlerinde bırakan insanlar vardır. Bu insanlar, hayatları boyunca yalnızca dilek ve dualarının sonuç vermesini umarlar ama aslında olacağını da pek beklemezler.

Bazı insanlarsa, rüyalarının ve isteklerinin gerçek olmasını beklerler. Hayatlarının başından sonuna dek her an sanki bir şey olacakmış gibi hazırlıklı yaşarlar.

Bugün dua ettiğiniz şeylere yaklaşmak için ne yapacaksınız? Dualarınızı bekleyecek ve istenilen sonuçları elde etmek için çalışacak mısınız? Şemsiyenizi getirecek misiniz?

Steve Goodier, "Bir Dakika Hayatınızı Değiştirebilir", Elma Yayınevi, İstanbul, Haziran 2003

YILMADAN SAVAŞMAK

Bir raund daha savaş.

Ayakların çok yorulduğunda ringin ortasına doğru çekil, bir raund daha savaş. Kolların çok yorulup kendini savunmak için gardını alamadığın zaman bir raund daha savaş. Burnun kanadığı, gözlerin morardığı ve yorgunluktan rakibinin çenene bir yumruk vurarak seni uyutmasını dilediğin zaman bir raund daha savaş.

Unutma, bir raund daha savaşan bir adam asla nakavt olmaz.

James J. Corbett

Zig Zaglar, "Zirveye Çıkan Basamaklar",
Beyaz Yayınları, İstanbul, Kasım 2004

AKSİNE DÜŞÜNMEK

1968 Meksika Olimpiyat Oyunları'na kadar bütün yüksek atlamacılar, yüzleri öne doğru olarak atlama yaparlardı. Dünya rekoru 1.73 cm idi.

Ama tanınmamış bir atlet, 2.23 cm atlayarak yeni bir dünya rekoru kırdı. Daha önce hiç kimsenin yapmadığını yaptı, çıtaya yüzünü değil sırtını döndü ve sırtüstü atladı. Bu atletin adı Dick Fosbury idi. Tarihte en yükseğe sıçrayan adamdı, herkesin aksine düşünerek.

BUNDAN HABERLERİ YOK

Mary Kay Ash, kozmetik şirketine maskot olarak yabanarısını seçti. Nedenini ise şöyle açıkladı:

"Küçük kanatları ve ağır gövdesi nedeniyle, yabanarısının aerodinamik yapısı uçmaya hiç elverişli değil. Ancak yabanarısının bundan haberi yok, bu yüzden gayet güzel uçabiliyor."

Texas Instruments Şirketi yöneticisi Mark Sheppard, 1970'li yıllarda Westinghouse, General Electrics, RCA gibi sektör devlerine karşı elde ettikleri zaferi şöyle açıkladı:

"O şirketler olanaksız olan şeyleri biliyorlardı. Bizse bilmiyorduk. Biz aptaldık."

HAYAT DAİR PARADOKSLAR

Eğer yaşamak istiyorsanız, öncelikle kendi cenazenize katılmalısınız.

Katherine Mansfield

Hayatımızın ilk yarısını ebeveynlerimiz, ikinci yarısını çocuklarımız mahveder.

Clarence Darrow

Asıl bilgi, insanın cehaletinin sınırlarını tanımasında yatar.

Konfüçyüs

Yazık ki ülkenin nasıl yönetileceğini bilen bütün insanlar taksi şoförlüğü ve berberlik yapmakla meşgul.

George Burns

Bankalar, paraya ihtiyacınız olmadığını kanıtladığınızda size borç veren kurumlardır.

Bob Hope

Bana aklı başında bir adam gösterin, sizin için onu tedavi edeyim

Karl Jung

Hiçbir zaman okulumun eğitimimi engellemesine izin vermedim.

Mark Twain

Kolay bir hayat, sıkı uğraş gerektirir.

William Cowper

Hayatta başarılı olmanın sırrı, sadece başarısız olanlar tarafından bilinir.

John Churton Collins

Hayat hakkında anlamadığınız ne kadar çok şey olduğuna şaşıp kaldığınız an, onu anlamaya en çok yaklaştığınız andır.

Jane Wagner

Hamilelik kadınlar için zordur ama erkekler için daha da zordur.

Susan Cheever

Bir çocuğun karakterini şekillendirmeye başlamanın en uygun zamanı, doğumundan yaklaşık yüz yıl öncesidir.

W.R. Inge

Sessizliğe kulak vermek, çoğu zaman bir insanın yapabileceği en bilgece şeydir.

Yunan Lirik Şairi Pindaros

Her şeyin sona erdiğine inandığınız bir an gelecek. İşte o an her şeyin başlangıcıdır.

Louis L'Amour

Kendimizi kaybetmediğimiz takdirde kendimizi bulma umudumuz olamaz.

Henry Miller

Ünlü denilen insan, bütün hayatı boyunca tanınmak için çabalayıp durduktan sonra tanınmamak için güneş gözlüğü takan kişidir.

Fred Allen

Çoğu erkek başarısını ilk karısına, ikinci karısını ise başarısına borçludur.

George Burns

Dr. Mardy Grothe, "Tezatname",
Aykırı Yayıncılık, İstanbul 2005

YABANARILARI

İşe almak için, neyi yapamayacağından hiç haberi olmayan adamlar arıyorum.

Henry Ford

Pam Lantos bilgisiz ve deneyimsizdi. İş dünyasını ancak küçük bir okul çocuğu kadar kavrayabiliyordu. Bunu beceremiyordu çünkü yaşamının büyük bir kısmı boyunca başka insanlarca yönlendirilmişti. Ailesi onu yetiştirirken her türlü riske girmesini önlemişti. Plaja gidemezdi çünkü "boğulabilirdi." Alışveriş yapmak üzere çarşıya çıkamazdı çünkü bu "çok tehlikeliydi".

Evlenince kocası psikoloji öğrenimini bırakması için onu ikna etti. Bu sevdiği bölümden ayrılıp ilgi duymadığı ama daha "güvenli" olan öğretmenlik bölümüne geçmesini sağladı.

Aradığını bulamadığı üç yıldan sonra, Pam öğretmenliği bıraktı. Yaşamına anlam katması umuduyla tüm zamanını iyi bir anne ve ev kadını olmaya ayırdı. Ancak bunun yerine kendi çaresizliğiyle yüz yüze geldi.

Milyonlarca kadın, bunları yaşamıştır. Pam Lontos'un iki çocuğu, banliyöde güzel bir evi ve başarılı ama duygusal olarak kendine uzak bir kocası vardı. Bu yüzden içinde bir boşluk ve işe yaramazlık hissediyordu ve bunun ayırdına vardıkça bunalımı arttı.

İnsanlar bunalıma değişik biçimde tepki verirler. Pam'in yaptığıysa yatağa girmek oldu. Ertesi beş yıl, zamanının büyük bölü-

münü yatakta geçirdi. Her sabah uyanıp çocukları okula götürüyor, daha sonra huzur dolu uykusuna geri dönüyordu. Pam otuzlu yaşlara geldiğinde günde 18 saatini uykuda geçiriyordu. On sekiz kilogram fazlası vardı. Kendine saygısını, güvenini, yaşama sevinci tümüyle yitirmişti. Uyanık olduğu birkaç saat içinde intihar etmeyi aklından geçirmiyor değildi ama hiçbir zaman bunu gerçekleştiremedi. Bunalıma o kadar gömüldü ki geriye tek bir seçimi kaldı.

Madem yaşamı çekilmez olmuştu ve kendini de öldüremiyordu, o zaman yapabileceği tek şey değişmekti.

"Bunu, benim için bir başkasının yapmasını bekleyerek tüm yaşamımı geçirdim. Ama hiçbir zaman ne beyaz atlı bir prens çıktı ne de bir mucize oldu."

Ne kadar zorlu olursa olsun, Pam anlamlı bir yaşam adına kendi yarattığı buhrandan çıkmaya kararlıydı. Pam, vücudunu eski formuna sokmak için bir spor salonuna giderek yaşama geri döndü. Bu küçük bir adım gibi görülebilir ama salonun kapılarından içeri girdiğinde aslında yepyeni bir yaşama adım atmıştı.

Salonun sahibi Jim, Pam'in desteğe gerek duyduğunu sezen, enerjik, iyimser bir kişiydi. Çalışmaktan vazgeçmezse kısa sürede sonuç alınacağına Pam'i inandırmıştı. Onu motive edecek kasetler verdi. Pam bu kasetleri yüzlerce kez dinledi.

Kilolarla birlikte yavaş yavaş korkularından da kurtuldu. Birkaç ay sonra Pam kendine sormaya cüret edemediği o soruyla yüzleşti:

"Ne yapmak istiyorum?"

Gençliğinde ailesine katkı olsun diye ayakkabı mağazalarında çalışmıştı. Satışla ilgili bir kariyerin kendisini mutlu edeceğini dü-

şündü. Spor salonunda inanılmaz sonuçlar aldıktan sonra inancı pekişti ve işe salonda başlamaya karar verdi.

Konu hakkında ne deneyimi ne eğitimi vardı. Yine de salona üye kaydetmek üzere işe girmek için Jim'e teklif yaptı.

"Bana kasetleri veren ve yaşamım için bir şeyler yapmaya motive eden sendin," diye çıkıştı, "şimdi beni işe almak zorundasın!"

Jim ona işi vermekle yetinmedi, yaşam hakkındaki iyimser görüşlerini onunla paylaştı. Pam'in kendine güveniyle birlikte işyerindeki başarısı da arttı. Diğer çalışanları cebinden çıkarıyordu. Şaşılacak kadar kısa zamanda, büyük bir ilerleme kaydetmişti. Jim'in felsefesini benimsedi:

"Denemeden önce hiçbir işi başaramayacağını söyleme."

Pam'in o yılki başarısı ona yeni bir kapı açtı. Kentte yeni bir radyo istasyonu kurulmuştu. Pam sabit ücretle değil, tümüyle komisyon sistemiyle çalışacağını söyleyerek radyonun genel müdürünü ikna eti ve reklam sorumlusu oldu.

Pam, yeni radyo kanallarının oturmuş bir dinleyici kitlesi olmadığı için reklam almalarının çok zor olduğunu bilmiyordu. Büyük şirketler, geniş dinleyici kitlesi olan kanallara reklam vermeyi yeğlediğinden yalnızca küçük şirketleri ikna edebileceğini bilmiyordu. Bilmediği için de büyük küçük demeden tüm şirketlerin peşinden koştu. Dinleyici kitlesinin niteliğini ve alım gücünün yüksekliğini, sayısal büyüklüğünün önüne çıkararak reklam almayı başardı.

Pam ayrıca, Noel tatili sonrası ocak ayında işlerin hep kesat gittiğini de bilmiyordu. Böylece diğer reklam avcıları köşelerine çekilmişken o herhangi bir aymış gibi aynı çabayı gösterdi. Sonunda o zamana

kadar Dallas eyaleti radyolarında verilmiş en yüksek ocak ayı komisyon çeklerinden birini aldı. Bu olay sonrasında altı kişinin toplamı kadar reklam bağlayarak şirkete en çok kazanç getiren eleman oldu.

Pam'in kendine güveni geldi ve ailevi sorunları çözümlemek için cesaretini topladı. İlişkilerini yoluna koymak için birkaç deneme yaptıysa da olmadı ve sonunda kocasından ayrıldı.

Radyo işinin iniş ve çıkışları vardı. Kanalın dinlenme oranları piyasanın en düşük düzeylerine inmişti. Pam zor zamanlarda çalışanların "gemiyi terk etmek" gibi bir alışkanlıkları olduğunu bilmiyordu. Herkes istifasını sunarken o boşalan reklam müdürlüğüne getirilmeyi teklif etti. Tartışamayacak kadar sersemlemiş olan patronu bunu hemen kabul etti. Pam alabileceği en kötü işi almış ve bundan habersiz, çok da mutlu olmuştu!

İlk toplantıda Pam o ay için hedeflediği hasılatı açıkladı: 100 bin dolar. Herkesin ağzı açık kaldı. Pam'in şirkete kazandırdığı miktar aylık 35 bin dolar dolayında seyretmişti. Diğer üç elemanın da aynı başarıyı yakalayabileceğini düşünüyordu. Toplantıdan sonra, genel müdür onu odasına aldı ve şimdiye kadar onun aylık 35 bin dolarına diğer üç elemanın hep birlikte yalnızca 7 bin dolar katabildiğini açıkladı. Ona 100 bin dolarlık bir hedef koymanın tümüyle gerçekdışı olduğunu söyledi.

O akşam Pam hedefini 50 bin dolara çekmeyi aklından geçirdi. Ancak ertesi gün işe giderken arabada motivasyon kasetlerini dinledi. "Gerçekdışı" diye nitelenen hedefine sımsıkı sarılmaya karar verdi. O gün iş arkadaşlarıyla görüştüğünde başaracaklarına olan inancını yeniden ifade etti.

Ayın son günü saat 16.30'u gösterdiğinde hasılatları 100 bin on sekiz dolara ulaşmıştı. Aralık ayı geldiğinde 140 bin doları buldu. Üç ay sonra ise 180 bin. Kasım ayında 272 bin dolarlık bir rekor kırdılar. Dinleyici kitlesi aynı oranda artmamasına karşın bu şaşırtıcı sonuçlar elde edildi. İstasyonda iki yıl reklam müdürü olarak çalıştıktan sonra Pam radyo asbaşkanlığına getirildi. Genel müdürlük yapmadan bu makama atlayan daha önce hiç olmamıştı. Ama Pam'in bundan haberi yoktu.

"İyi ki de bilmiyordum," diyor Pam, "yoksa hâlâ reklam müdürlüğü yapıyor olurdum."

Radyoda dört başarılı yıl geçirdikten sonra yeni bir işe başlamak üzere ayrıldı. Bugün Pam tanınmış bir konuşmacı, yazar, satış ve planlama danışmanıdır. Kafalarına sınırları değil olanakları yerleştirmek için diğer insanları yüreklendirmektedir.

Bir hedefin olanaksız olduğu size söylendiğinde, buna verdiği bir karşılık var ve bunu sizle paylaşmak istiyor:

"Karşınızdaki insanın gözlerine bakın ve bir şeyi henüz denememişken olanaksız olduğunu söylemeyin, deyin."

Pam Lontos

Cynthia Kersey, "Engel Tanımayanlar",
Beyaz Yayınları, İstanbul 2004

TEPKİLER VE YANITLAR

Günlerden bir gün:

Buda bir ağacın altında öğrencileriyle oturuyordu. Bir adam geldi ve yüzüne tükürdü. Buda yüzünü sildi ve adama sordu:

"Başka? Başka ne söylemek istiyorsun?"

Adam şaşırdı çünkü bir insanın yüzüne tükürülünce "Başka?" diye sormasını beklemiyordu. Böyle bir deneyimi yoktu. Daha önce insanları hep aşağılamıştı ve onlar da kızarak tepki vermişti. Ya da korkudan gülümsemiş ve adamı yaralamaya çalışmışlardı.

Ancak Buda'nın öğrencileri öfkelendi, tepki verdi. En yakın öğrencisi Ananda dedi ki:

"Bu çok fazla, buna tahammül edemeyiz. Sen öğretine devam et, biz de şu adama bunu yapamayacağını gösterelim. Cezalandırılması gerekiyor. Yoksa herkes aynı şeyi yapmaya başlar."

Buda konuştu:

"Sesini çıkartma. O beni kızdırmadı ama siz kızdırdınız. O bir yabancı, buralara yeni gelmiş. Benim hakkımda bir şeyler duymuş olmalı. Benim hakkımda bir fikir edinmiş. O bana tükürmedi, kendi fikrine tükürdü; beni tanımıyor ki, bana nasıl tükürmüş olabilir? Eğer düşünürseniz, o kendi zihnine tükürdü. Ben onun bir parçası değilim ve görüyorum ki bu zavallı adamın söylecek başka bir şeyi olmalı. Çünkü bu bir şey söylemenin bir yolu.

Bazen dilin yetmediğini hissettiğin anlar olur; derin sevgide, yoğun öfkede, nefrette duada. Dilin yetmediği yoğun anlar olur. O zaman bir şey yapman gerekir. Derin sevgi duyduğunda birine

sarılırsın; ne yaparsın orada? Bir şey söylersin. Çok öfkelendiğinde birine vurursun, tükürürsün; bir şey söylüyorsundur. Bu adamı anlayabiliyorum. Söyleyecek başka bir şeyi daha olmalı. O yüzden 'başka' diye sordum."

Adam daha da çok şaşırdı. Kafası karışan adam evine döndü. Bütün gece uyuyamadı. Bu deneyim tekrar tekrar aklına geldi. Ne olduğunu açıklayamadı.

Ertesi sabah geri döndü. Buda'nın ayaklarına kapandı. Buda sordu:

"Başka? Bu da sözle söylenemeyeni söylemenin başka bir yolu. Ayaklarıma dokunduğun zaman, sözcüklere sığmayan, sıradan dille anlatılamayan bir şeyler söylüyorsun."

Adam Buda'ya baktı.

"Dün yaptığım şey için beni affet."

Buda cevap verdi:

"Affetmek mi? Ama ben dün o hareketi yaptığın adam değilim ki. Ganj Nehri sürekli akıyor, o hiçbir zaman aynı Ganj değil. Her adam bir nehirdir. Senin tükürdüğün adam artık burada değil. Aynı onun gibi görünüyorum ama aynı değilim, bu yirmi dört saatte o kadar çok şey oldu ki. Nehirden çok sular aktı. O yüzden seni affedemem çünkü sana kızgın değilim.

Ve sen de yenilendin. Görüyorum ki sen dün gelen adam değilsin; çünkü o adam kızgındı. O kızgındı ama sen önümde eğilip ayağıma dokunuyorsun, nasıl aynı adam olabilirsin? Sen o değilsin, o yüzden bunu unutalım. O iki adam; tüküren adam ve tükürülen adam artık yok. Yakına gel. Başka şeylerden konuşalım."

Bu yanıttır.

Tepki vermeyi bırak. Daha çok yanıta izin ver. Yanıt vermek sorumlu olmaktır. Yanıt vermek karşılık vermek, duyarlı olmaktır. Şu ana ve buraya karşı duyarlı ol.

Osho, "Yakınlık", Owo Basın Yayın, 2004

HAYATA DAİR ÖĞÜTLER

- Hayatında olup biten her şeyi sevin, fakat mutluluğunuzu ya da başarınızı asla bir insana, bir mekâna ya da başka bir şeye bağımlı kılmayın.
- Olmak istediğiniz şey zaten oradaymış gibi davrandıkça, rüyanızı gerçeğe dönüştürecek gizil güçleri de o denli harekete geçirirsiniz.
- İmkânsız diye bir şey olmadığına eminseniz, arzuladığınız her şeye erişirsiniz.
- Uyum ve ahenk verin, zihninizi ve bedeninizi huzurlu kılın, sonra da kendinizi Evren'in işini mükemmel şekilde yapışına bırakın.
- Düşüncelerinizi yeniden biçimlendirebilirsiniz, bu yüzden olumsuz şeyleri tekrar tekrar düşünmek zorunda değilsiniz. Düşüncelerinizi sadece ve sadece siz seçersiniz.
- Hiç kimse neşenizi kaçıramaz. Hiç kimse sizi endişelendiremez. Hiç kimse duygularınızı incitemez. Siz içsel olarak izin vermediğiniz sürece, hiç kimse size hiçbir şey yapamaz.
- Başarılı olmak için Tanrı'nın verdiği bir hakkınız var. Yaratıcının gözünde bu gezegendeki hiç kimse sizden daha iyi değildir.
- Hayatınızın hali, zihninizin halinin yansımasından başka bir şey değildir.
- Hayat asla sıkıcı değildir, fakat bazı insanlar sıkılmayı seçerler. Sıkıntı bir seçimdir.

- Hayatta ortaya koymaya niyet ettiğiniz şeyler zaten gerçekleşmiş gibi davranın. Koşullarla, sınırlamalarla ya da bir şeyin ortaya çıkmama olasılığıyla ilgili düşünceleri silip atın.
- Hayatınızdaki her "şey" size hizmet etmek için geldi, sizi kendisinin uşağı yapmak için değil.
- İsimsiz olarak, hiçbir şey, hatta bir teşekkür bile beklemeden iyilikler yapın. Bütün o evrensel yaratılış Ruh'u, iyiliklerinize şu soruyla cevap verir:
  "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"
- Yaşadığınız her deneyimi ve hayatınızda şöyle ya da böyle yer almış her insanı sizin iyiliğiniz için gönderilmiş olarak görün. Bu evrende tesadüf diye bir şey yoktur.
- Hata yapmak daha az değerli olduğunuz anlamına gelmez. Hatadan öğreneceğiniz bir şey olduğu anlamına gelir.
- Hayatınıza girip çıkmış her bir kişiyi kutsallıkla seçilmiş deneyiminizin bir parçası olarak görün. Bu yüzden tüm insanlara şükredin ve size neler getirmiş olduklarına dikkatle bakın.
- Size hayır diyen bütün insanlara müteşekkir olun. Çünkü onlar sayesinde her şeyi kendiniz yapmayı başardınız.
- Apaçık ortada olan her bir fenalığa karşın milyonlarca iyilik olduğunu bilin, zaten dikkatinizi odaklamanız gereken kısım da budur.
- Adını koyun. Hayal edebiliyorsanız ulaşabilirsiniz de.
- Başarmak istediğiniz her şeyi başarabilirsiniz; her şeyi!

Dr. Wayne W. Dyer, "Başarı İçin Her gün Bilgelik", Dharma Yayıncılık, 2009

MED-CEZİR

Üst düzey bir yönetici ofisine ilginç bir tablo asmıştı. Tabloda, karaya oturmuş büyük bir sandal resmedilmişti. İki kürek usulca kumda yatıyordu. Alçalan okyanus suları sandaldan on-on beş metre uzakta kalmış gibiydi. Büyük sandal çekileyemeyecek kadar ağır, yerinden kaldırılamayacak kadar büyük görünüyordu.

Resimde güzel görünen hiçbir şey yoktu. Bakana ilham verecek bir görüntüye benzemiyordu. Hatta, insanın keyfini kaçıracak bir resim olduğu bile söylenebilirdi. O büyük sandal sular için yapılmıştı, okyanus dalgalarının üzerinde süzülmesi gereken güzel bir tekne, kuma gömülü duruyordu.

Ancak resmin en altında yazan bir yazı, tabloya farklı bir anlam katıyordu. Yazıda şunlar okunuyordu:

"Çekilen sular her zaman yeniden yükselir."

Bu yazı resimle ilgi yeni bir bakış açısı doğuruyordu. Sular yeniden yükseldiğinde, karaya oturmuş olan büyük sandal yeniden ait olduğu yere dönecekti.

Resmin sahibi olan üst düzey yönetici büyük bir hayal kırıklığına uğradığı bir dönem yaşamıştı. Bir daha asla mutlu olamayacağını düşünürken, bu tabloyu küçük bir antika dükkânında görmüş ve sadece birkaç dolara satın almıştı. O resme her baktığında artık şöyle diyordu:

"Sular her zaman yeniden yükselir."

Joel Osteen, "Its, Your Time", Simon & Schuster UK, 2009

BİTTİ Mİ?

DeWitt Wallace yeni bir dergi kurmak istiyordu. Hayalinde cepte taşınabilecek boyutlarda yeni bir dergi formatı vardı. Bu dergide ilham verici hikâyeler olacak ve normalden çok küçük olduğu için okurlar yanlarında taşıyabilecek ve hafta boyunca okuyabileceklerdi. Fikrini söylediği herkes ona böyle bir derginin asla tutmayacağını söylediler. Onu eleştirenler şöyle dediler:

"İnsanlar ilham verecek fikirlerle ilgilenmez. Okurlar haber ister, eğlence ister."

Ona cep boyu bir derginin asla satmayacağını söylediler. Wallace haritası olmayan topraklarda geziyor gibiydi. Hatta ünlü yayıncı William Randolph Hearst bile, ona bu derginin neden tutmayacağıyla ilgili, moral bozucu uzun bir konuşma yaptı. Fakat Wallace kibarca kulaklarına pamuk tıkamış gibi davrandı ve tüm olumsuz fikirlere rağmen dergiyi yayınlamaya karar verdi.

Binlerce öykü toplamıştı. Kendini hazır hissediyordu. Derginin ilk sayısı birkaç yüz civarında basıldı. Sonra rakam yavaş yavaş binlere çıktı.

Bugün "Reader's Digest"in 15 milyondan fazla okuru var ve DeWitt Wallace ismi, Amerikan Yayıncılık tarihinin en başarılı ismi olarak halen anılıyor. Başarısını hiç kimsenin hayallerini yıkmasına izin vermemesine borçlu.

Hepimiz başarısızlıklar yaşadık, hepimiz engellere çarptık. Ancak önemli olan ilerlemeye devam edebilmektir. Tanrı "bitti" diyene kadar hiçbir şey bitmemiştir.

Joel Osteen, "Its, Your Time", Simon & Schuster UK, 2009



Küçük planlar yapmayın, onlar insanın kanını kaynatan büyülü güce sahip değillerdir. Büyük planlar yapın... beklentileriniz ve çalışmalarınızda yüksekleri hedefleyin.

Daniel H. Burnham

TANRI'YA YAZILAN DİLEKÇE

2003 bahar aylarında her şey kaynama noktasına gelmişti. Onu terk etmemden bir buçuk yıl sonra, eşim boşanma şartlarını konuşmaya nihayet hazırdı. Evet, biraz para, ev ve Manhattan'daki dairenin mülkiyetini istiyordu, benim önermiş olduğum her şeyi. Fakat hiç düşünmemiş olduğum şeyleri de istiyordu (evlilik boyunca yazdığım kitapların telif haklarından bir hisse, yaptıklarımın geleceğe yönelik olası film haklarından biraz pay, emeklilik hesaplarımın paylaşımı vb.), işte bu noktada artık itirazımı sunmalıydım.

Avukatlarımız arasındaki görüşmeler aylar boyu devam etti. Eğer o anlaşmayı imzalamış olsa, yapacağım tek şey karşılığı neyse onu ödemek ve sonra çekip gitmek olacaktı. İlişkimiz artık tamamıyla yıpranmıştı, aramızdaki medeniyet dahi zarar görmüştü ve artık bütün istediğim kapıdan çıkıp gitmekti.

Sorun şuydu ki: İmzalayacak mıydı? O daha fazla ayrıntı için direnirken haftalar gelip geçti. Eğer anlaşmayı kabul etmemiş olsaydı, mahkemelik oluyorduk. Mahkemeler ise var olan servetin yasal ücretlendirmelere harcanması demekti. Daha da kötüsü mahkeme bir yıl daha demekti –en azından–, bütün bu karışıklık bir yıl daha sürerdi. Bu nedenle eşim neye karar vermiş olursa olsun bu seçimi yaşamımdaki bir başka yıla daha şekil verecekti. İtalya, Hindistan ve Endonezya'ya tek başıma seyahat mi edecektim? Veyahut bütün bu son bulmalar sırasında mahkeme salonunun bir köşesinde çarmıha mı gerilecektim?

Her gün avukatımı on dört kere arıyordum –yeni bir haber?– ve o da her gün elinden gelenin en iyisini yaptığı ve eğer anlaşma imzalanırsa beni hemen arayacağı konusunda ikna ediyordu. Bu zaman zarfında hissettiğim gerilim okul müdürünün odasına çağrılmayı beklemek ve biyopsi raporlarını gözden geçirmek arasında bir şeydi. Tıpkı bir Zen gibi serinkanlı olmayı başardığımı söyleyebilmeyi çok isterdim, fakat bunu yapamadım. Birçok gece yaşadığım öfke dolu saatler boyunca bir beysbol sopasıyla yaşamımı döver gibiydim. Çoğu zaman iç acıtan bir kedere kapılıyordum.

Bütün bu yaşananların ortasında, yıllar önce yazmış olduğum bir kitap karton ciltli olarak yayınlanmak üzereydi ve benim kısa bir tura çıkmam gerekiyordu. Bana eşlik etmesi için arkadaşım Iva'yı yanımda götürdüm.

Böylece Kansas'ın diğer tarafına olan yolculuğumuza başlamış olduk ve ben boşanma işlemlerinin ardından terleten bir elbiseyi üzerime geçirmiş gibiydim –*imzalayacak mı, imzalamayacak mı?*– ve Iva'ya bakarak şöyle söyledim: "Mahkeme duvarlarına bakarak bir yıl daha geçirebileceğimi hiç sanmıyorum. Bu durumda ilahi bir katılımın olmasını diliyorum. Tanrı'ya bütün bu belirsizliklerin bitmesini dileyen bir dilekçe yazabilmeyi isterdim."

"Öyleyse neden yazmıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Evrene dua eder bir halde dilekçe yazma iznin olmadığı fikrini de nereden edindin? Sen evrenin bir parçasısın, Liz. Sen bir yapıtaşısın – evrenin hareketlerine her türlü katılma ve hislerinin

bilinmesini sağlama hakkın var. Bu nedenle fikirlerini açığa çıkarmalısın. Durumunu belirt. İnan bana – bu en azından bir düşünülmelidir değil mi?"

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Bütün bunlar bana yeniydi.

"Gerçekten! Dinle, eğer Tanrı'ya hemen şimdi bir dilekçe yazarsan, sözcüklerin neler olurdu?"

Bir süre düşündüm, sonra not defterimi çıkardım ve aşağıdaki dilekçeyi kaleme aldım:

Sevgili Tanrı

Lütfen araya girin ve bu boşanmanın sonlanmasına yardım edin. Eşim ve ben evliliğimizde başarısızlığa uğradık ve şimdi de boşanma sürecimizde başarısızlığa uğruyoruz. Bu zehirleyici süreç bizi ve bizi önemseyen diğer herkesi acı çekmeye itiyor.

Şu sıralar savaşlar, trajediler ve ilerlemeyen bir evliliğin sona erdirilmesinden daha büyük karmaşalarla uğraşmakla meşgul olduğunuzu biliyorum. Fakat ben inanırım ki gezegenin sağlığı için üzerinde yaşayan bireylerin sağlığı gerekmektedir. İki ruh bir karmaşa içerisinde takılıp kaldığı sürece, yaşananların zehri bütün bir dünyaya bulaşacaktır. Aynı şekilde, eğer ruhlardan biri ya da her ikisi bu uyuşmazlıktan sonunda kurtulursa, bu durum bütün bir dünyanın sağlığını artıracaktır; tıpkı bir vücuttaki sağlıklı hücrelerin vücudun genel sağlığını artırabilmesi gibi.

Üstelik bu benim en alçakgönüllü ricam. Sizden bu karmaşıklığı çözmede bize yardımcı olmanızı istiyorum, böylelikle iki insan özgür ve sağlıklı olma fırsatını elde edecek ve böylelikle sancımalardan çoktan uzaklaşmış olan dünyadaki düşmanlık ve tatsızlıklar biraz olsun azalacaktır.

Nazik ilginiz için çok teşekkür ediyorum.

Saygılarımla

Elizabeth M. Gilbert

Yazdıklarımı Iva'ya okudum ve o da başını sallayarak sözlerimi onayladığını belirtti.

"Ben de bunu imzalarım," dedi.

Dilekçeyi beraberinde bir kalemle ona uzattım, fakat o arabayı sürmekle o kadar meşguldü ki: "Hayır, onu imzaladığımı söylemen yeterli. Ben onu kalbimde imzalamış bulundum."

"Teşekkürler, Iva. Desteğine hayranım."

"Pekâlâ, bunu başka kim imzalar?" diye sordu.

"Ailem. Annem ve babam. Kız kardeşim."

"Tamam," dedi. "Onlar da imzalamış oldular. Onların da adlarını eklediğini farz et. Ben onların imzaladığını hissedebiliyorum. Şu anda adları listede yer alıyor. Tamam, başka kim imzalayabilir? İsimleri sıralamaya başla."

Böylelikle ben bu dilekçeyi imzalayacağını düşündüğüm bütün insanların adlarını bir bir söylemeye başladım. Bütün yakın arkadaşlarımı, sonra aile fertlerini ve birlikte çalıştığım insanlardan birkaçını bu listeye dahil ettim. Söylenen her ismin ardından Iva

kendinden emin bir şekilde, "Evet. O da şimdi imzaladı," ya da "Çoktan imzaladı bile," dedi. Bazen kendi imza sahiplerini de buna dahil ediyordu: "Ebeveynim de az önce imzaladı. Onlar çocuklarını savaş içerisinde büyüttüler. Gereksiz kargaşadan nefret ediyorlar. Boşanmanın sonlandığını görmek onları da mutlu edecektir."

Gözlerimi kapattım ve adların bana doğru gelmesini bekledim.

"Sanıyorum Bill ve Hillary Clinton da imzalarını atıyorlar," dedim.

"Buna şüphem yok," dedi. "Dinle Liz; herhangi biri de bu dilekçeyi imzalayabilir. Bunu anlıyor musun? Ölü ya da diri herkesin ismini an ve imzaları toplamaya başla."

"Assisili Aziz Francis de şimdi imzaladı!"

"Tabii ki bunu yaptı!" Iva eliyle kendinden emin bir şekilde direksiyona vurdu.

Pekâlâ, listem neredeyse hazır hale gelmişti:

"Abraham Lincoln da imzaladı! Ve Gandhi ve Mandela ve barışçıl olan diğer herkes... Eleneor Roosevelt, Azize Teresa, Bono, Jimmy Carter, Muhammed Ali, Jackie Robinson ve Dalai Lama... ve 1984 yılında ölmüş olan anneannem ve hâlâ yaşamakta olan babaannem... İtalyanca öğretmenim ve terapistim ve mümessilim... Martin Luther King Jr. Ve Katherine Hepburn... Martin Scorsese... ve tabii ki Guru'm... Joanne Woodward ve Jeanne d'Arc ve Mrs. Carpenter, ilkokul öğretmenim ve Jim Henson..."

Adlar kendiliğinden geliyordu. Yarım saat boyunca, biz Kansas'ın bir ucuna doğru giderken dile geliyorlardı ve huzuru isteyen dilekçem destekçilerin imzalarıyla daha da güçlenmişti. Iva onaylamayı

sürdürüyordu –evet, o da imzaladı, evet evet o çoktan imzaladı– ve ben çok sayıda güçlü ruhun bir araya getirilmiş iyi niyetiyle çepeçevre sarılmış bir halde, kendimi koruma altında hissediyordum.

Nihayetinde listeye gelen adlar ve tabii benim endişelerim duruldu. Uykum gelmişti. Iva, "Sen biraz şekerleme yap. Arabayı ben kullanırım," dedi. Gözlerimi kapattım. Son bir ad daha belirdi. "Michael J. Fox da imzaladı," diye mırıldandım, sonra uykuya dalmışım. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum; belki yalnızca on dakikadır, fakat derin bir uykuydu. Uyandığımda, Iva hâlâ arabayı sürüyordu. Kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Esnedim.

Cep telefonum çaldı.

Kiralık arabanın tablalığında heyecanla titreyen küçük, çılgın telefonino'ya baktım. Zihnim uykudan uyanmanın verdiği etkiyle allak bullak olmuştu ve birdenbire bir telefonun nasıl çalıştığını anımsayamaz hale gelmiştim.

"Haydi ama," dedi Iva çoktan bilir gibi. "Açsana şu telefonu..."

Telefonu elime aldım ve bir merhaba fısıldadım.

"Haberler harika!" diye seslendi avukatım uzaklarda kalan New York City'den. "O biraz önce imzaladı!"

Elizabeth Gilbert'in otobiyografik romanından.
Elizabeth Gilbert, "Ye, Dua Et, Sev", Pegasus Yayınları,
İstanbul, Ekim 2007

FARE KAPANI

Küçük fare, duvardaki çatlaktan içeriye bakarken, çiftçiyi ve karısını bir paketi açarlarken gördü.

"Acaba bu paketten hangi yiyecek çıkacak?" diye düşünürken bir de baktı ki paketin içinden çıkan şey bir fare kapanı. Kapanı görünce paniğe kapılan fare hemen diğer çiftlik hayvanlarını uyarmaya karar verdi.

Küçük fare çiflik avusunda oradan oraya koşturmaya başladı. Bir yandan da bağırıyordu:

"Evde bir fare kapanı var! Evde bir fare kapanı var!"

Tavuk gıdaklayarak başını kaldırdı ve şöyle dedi:

"Bay Fare, durumun sizin için önemli ve endişe verici olduğunu anlıyorum. Ama kusura bakma fare kapanı benim derdim değil."

Fare bu kez domuzun yanına giderek bağırdı:

"Evde bir fare kapanı var! Evde bir fare kapanı var!"

Domuz farenin halinden anlar göründü ancak şöyle cevap verdi:

"Üzgünüm Bay Fare, ama sizin için dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yok. Dualarımın sizinle olacağından emin olabilirsiniz."

Bunun üzerine fare danaya koştu:

"Evde bir fare kapanı var! Evde bir fare kapanı var!"

"Ya!" dedi dana. "Bay Fare sizin için üzgünüm ama fare kapanı bana ne zarar verebilir ki?"

Bunun üzerine fare, başı öne eğik bir şekilde, fare kapanı sorunuyla tek başına yüzleşmek üzere, eve döndü.

O gece evde bir kapanın avını yakalama sesi duyuldu. Çiftçinin karısı, gecenin karanlığında kapana neyin sıkıştığını görmek üzere koştu. Karanlıkta, kapana kısılanın fare değil de zehirli bir yılanın kuyruğu olduğunu göremedi. Yılan çiftçinin karısını soktu. Çiftçi karısını hastaneye yetiştirdi. Hastaneden döndüklerinde kadının hâlâ ateşi vardı.

Herkes hastalara tavuk suyuna çorbanın iyi geldiğini bilir. Bu yüzden eve gelir gelmez çiftçi, çorba yapabilmek için hemen kümese yöneldi.

Ama karısının rahatsızlığı hemen geçmedi. Günler sürdü, bu arada hasta ziyaretine çevreden akın akın komşular gelince, çiftçi onları ağırlayabilmek için domuzu keserek ikram etti.

Tüm çabalara rağmen çiftçinin karısı zehrin etkisinden kurtulamayarak öldü. Cenazede herkese dana eti ikram edildi.

Fare tüm bu olan biteni duvardaki çatlaktan üzüntüyle izledi.

BAŞARISIZLIĞIN ANLAMI

Başarısızlık, başarısızsınız demek değildir,

Ama henüz başaramadınız demektir.

Başarısızlık, hiçbir şey elde edemediniz demek değildir,

Ama bir şeyler öğrendiniz demektir.

Başarısızlık tekrar denemeyecek kadar ahmak olduğunuz anlamına gelmez,

Ne kadar cesur, kararlı ve kendinizle gurur duyacak kadar güçlü bir ruha sahip olduğunuz anlamına gelir.

Başarısızlık, hiçbir başarı elde edemeyeceksiniz demek değildir,

Sadece biraz daha sabırlı olmanız gerekli demektir.

Başarısızlık, bittiğini göstermez.

Yeniden başlamak için yeni fırsatlarınız olduğunu ve yeni bir şeyler aramanız gerektiğini gösterir.

Başarısızlık, Tanrının sizi yüzüstü bırakması değil,

Sizin için daha iyi planları olmasıdır.

Dr. Robert Schuller

DİNLİYORUM

Ağaçları dinliyorum. Diyorlar ki:

"Dimdik ayakta dur ve üretken ol. Toleranslı ve esnek ol. Kendine karşı dürüst ol.

Yalnız dur ve birlikte dur. Cesur ol. Sabırlı ol.

Zaman içinde büyüyeceksin."

Rüzgârı dinliyorum. Diyor ki:

Nefes al.

Bedenine, zihnine ve ruhuna iyi bak.

Doğru zamanı bekle.

Sakin ol.

Yüreğinin sesini dinle.

Affet.

Güneşi dinliyorum. Diyor ki:

Diğerlerini besle, büyüt.

Şefkatinle sıcaklığını etrafındakilere yay.

Hiçbir karşılık beklemeden kendini ada.

Dereyi dinliyorum. Diyor ki:

Rahatla, kendini akışa bırak.

Önemli olana yönel,

önemsiz küçük şeyleri bırak gitsin.

İlerlemeye devam et.

Tereddüte kapılma ve korkma.
Gül, kahkahalar at.

Dağları dinliyorum. Diyorlar ki:
Orada ol.
Dürüst ol.
Güvenilir ol.
Yapacağını söylediğin şeyi yap.
Gerçek, içi dışı bir, doğru ol.
Yüreğinden konuş.

Kuşları dinliyorum. Diyorlar ki:
Kendiniz özgür bırak.
Şarkılar söyle.

Bulutları dinliyorum. Diyorlar ki:
Yaratıcı ol.
Etkileyici ol.
Bırak ruhun özgürce koşsun.
Neşeli ve keyifli olmak için kendine izin ver.
Gerektiğinde hüznünü de serbest bırak.
Ağlamak istediğinde özgürce ağla.

Gökyüzünü dinliyorum. Diyor ki:
Açık ol.

Kendini korumak adına yarattığın,
sınırlarını ve engellerini kaldır.
Değişimi deneyimle.
Uç.

Çiçekleri ve otları dinliyorum. Diyorlar ki:
Sade ve yalın ol.
Küçük şeylerim güzelliğine saygı duy.
Alçakgönüllülüğün güzelliğine saygı duy.
Mükemmelliği bırak gitsin.
Kendini olduğun gibi sev,
Değişime de açık ol.
Kabullenmeyi dene.

Böcekleri dinliyorum. Diyorlar ki:
Çalış.
Verimli ol.
Ellerini kullan.
Önündekine odaklan.
Geçmişe aldırma, sadece şimdi vardır.

Mehtabı dinliyorum. Diyor ki:
Sev.
Sevgiyi paylaş.
Âşık ol.

Romantik ol.

Dokun, okşa.

Sevilmeye izin ver.

Kibar, nazik ve anlayışlı ol.

Bir mum yak.

Yıldızları dinliyorum. Bana göz kırpıyor ve diyorlar ki;

Oyunlar oyna.

Dans et, aptal gibi görünmekten korkma, eğlen.

Yeryüzünü dinliyorum. Diyor ki:

Ben senin annenim.

Sana hayat verenim.

Etrafındaki her şeye saygı göster.

Yaşayan, yaşamayan her varlıkta güzelliği ara.

Kendinde de.

Çünkü hepimiz biriz, hiçbirimiz birbirinden ayrı değiliz.

En yaşlıya da en gence de saygı duy. Çünkü Tanrı'ya en yakın olan onlardır.

Başka varlıklardan üstün olduğunu düşünme.

Hepimiz eşitiz, hepimiz aynıyız.

Bana geri döndüğünde seni hoş karşılayacağım ve ruhunu özgür bırakacağım.

Çocuklarını sev, iyi yetiştir onları.

Fırsat buldukça sarıl onlara.

Bana da sarıl, seni asla karşılıksız bırakmayacağım.

Ve...

İnancını asla yitirme.

Dr. Charles Roper



Parası olanlar vardır, bir de zengin olanlar vardır.

Coco Chanel

KAYBEDENLERE KARŞI KAZANANLAR

Kazanan her zaman çözümün parçasıdır.
Kaybeden her zaman sorunun parçasıdır.

Kazananın her zaman bir programı vardır.
Kaybedenin her zaman bir bahanesi vardır.

Kazanan der ki: "Senin için yapmama izin ver."
Kaybeden der ki: "Bu benim işim değil."

Kazanan her sorunda bir çözüm;
Kaybeden her çözümde bir sorun görür.

Kazanan der ki: "Zor olabilir ama imkânsız değil."
Kaybeden der ki: "Mümkün olabilir ama çok zor."

Yaşam bir bumerang gibidir.
Düşüncelerimiz, kelimelerimiz, eylemlerimiz eninde sonunda şaşırtıcı bir keskinlikle bize geri döner.

Florence Shinn (1871–1940), yazar.

Yıldızlara uzandığınızda birini tutamazsınız belki ama, eliniz çamur dolu dönmeyeceğiniz de kesin.

Leo Burnett

Başkalarının ilerlemesine yardım edin. Omuzlarınızda birini taşırken her zaman daha uzun ve büyük görünürsünüz.

Bob Moawad

Rüzgârın yönünü değiştiremeyiz belki, ama yelkenlerimizin yönünü değiştirebiliriz.

Bertha Calloway

Endişe, hayal gücünün kötüye kullanılmasıdır.

Dan Zadra

Hayat bir kaleydoskopa benzer. Ufacık bir değişiklik yap, bütün desenler değişir.

Sharon Salzberg

Başkalarının parmakları arasını doldursun diye, parmaklarımızın arasında boşluk vardır.
Işık yaymanın iki yolu vardır; ya mum olursun ya da onun ışığını yansıtan ayna.

Edith Wharto

İHTİYACINIZ OLAN BİRAZ İNANÇ

Bir adam arabasıyla köy yolunda ilerlerken yolunu kaybetti. Yolu bilmediği için haritayı okumaya çalışırken birdenbire arabası küçük bir hendeğe düştü. Yaralanmamıştı ama araba iyice çamura saplanmıştı. Adam yardım aramak için yakınlardaki bir çiftliğe girdi.

"Warwick arabanızı o hendekten çekerek çıkarabilir," dedi çiftçi. Bir yandan da eliyle biraz ileride duran katırı gösterdi. Adam, yorgun ve bitkin görünen katıra şöyle bir baktı. Çiftçi ona aldırmadan, "Evet, evet yaşlı Warwick bu işi yapabilir," diyordu.

Adam biraz düşündü, kaybedecek bir şeyi olmadığı gibi başka çaresi de yoktu. Böylece iki adam yaşlı katırı yanlara katarak hendeğe doğru ilerlediler.

Çiftçi, katırı arabaya koştu. Dizginleri şaklatırken bir yandan da bağırmaya başladı:

"Çek, Fred! Çek, Jack! Çek, Ted! Çek, Warwick!"

Gerçekten de yaşlı katır hiç zorlanmadan arabayı hendekten dışarı çekmeyi başardı. Adam çok etkilenmişti. Çiftçiye teşekkür ettikten sonra sordu:

"Neden Warwick demeden önce tüm o isimleri saydınız?"

Çiftçi sırıtarak şöyle cevap verdi:

"Yaşlı Warwick neredeyse kör. Bir takımın parçası olduğuna inandığı sürece, her işe asılıyor."

James W. Moore

SÖZÜN GÜCÜ

Bir zamanlar âlim bir bilge, kırsalda dolaşıyordu. Bir köyün yakınlarından geçerken yanına bir kadın yaklaştı. Ona yakınlarda hasta bir çocuk bulunduğunu söyledi ve yardım etmesi için yalvardı.

Bilge, köye girdiğinde hemen etrafında bir kalabalık oluştu. Köylerine her zaman böyle bir adam uğramazdı. Bir kadın hasta çocuğu ona getirdi ve bilge dualar okumaya başladı.

O sırada kalabalığın içinden bir adam haykırdı:

"İlaçlar işe yaramamışken, sen gerçekten dualarının işe yarayacağını nasıl düşünebilirsin?"

"Sen ne bilirsin ki?" dedi bilge. "Sen sadece beyinsiz bir aptalsın!"

Adam bu cevap karşısında adeta deliye döndü. Gözlerinden adeta ateş saçıyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Tam bilgeye bir şey diyecekti ya da vuracaktı ki şöyle dedi bilge kişi:

"Eğer kelimelerimin seni böyle öfkelendirmeye, yüzünü kıpkırmızı yapmaya gücü varsa neden iyileştirmeye de gücü olmasın?"

Böylece bilge kişi o gün bir değil iki kişiyi iyileştirdi.



Sözcüklerin gerçeği değiştirme gücü vardır. Öyleyse sözcüklerine dikkat ederek güçlü bir enstrüman olarak kullan onları; iyileştirmek için, şükretmek için, şefkat göstermek için, var etmek için, affetmek için kullan.

Daphne Rose Kingma

YETENEK NEDİR?

Bir zamanlar okçuluğuyla böbürlenen bir genç vardı. Pek çok yarışma kazanmıştı. Onu yenebilen kimse yoktu. Kendine o kadar güveniyordu ki, okçuluk yeteneğiyle tanınan bir Zen ustasına giderek ona meydan okudu. Usta meydan okumayı kabul etti.

Genç adam, ilk okuyla hedefi gözünden vurdu. İkinci attığı okla da, ilk attığı oku ortadan ikiye ayırmayı başardı.

"İşte," dedi yaşlı ustaya, "sen bunu geçebilecek ne yapabilirsin bakalım?"

Zen ustası hiç de rahatsız olmuş görünmüyordu. Ancak yayını çekmek yerine, kibirli genç adama kendini takip etmesini söyledi. Dağın tepesine doğru ilerlemeye başladılar. Genç okçu, yaşlı ustanın ne göstereceğini çok merak etmişti. Sonunda derin bir uçurumun kenarında durdular. Orada; uçurumu karşıya bağlayan, çok eski, kütükten yapılmış adeta yıkılacakmış gibi sallanan bir köprü vardı.

Zen ustası hiç tereddüt etmeden, sallanan köprünün ortasına doğru yürüdü. Altında yüzlerce metrelik uçurum uzanırken orada durmak çok tehlikeli görünüyordu. Usta yayını çıkardı, bir ağacı hedef olarak belirledi ve okunu tam bir keskinlikle hedefine sapladı. Büyük bir zarafetle yeniden toprağa ayak basarken, "Şimdi senin sıran, genç adam," dedi.

Ancak dehşet içinde önünde uzanan dipsiz boşluğa bakan genç değil ok atmak, köprüye adım atacak cesareti bile bulamadı kendinde.

"Okçulukta yeteneklisin," dedi usta, "ama o oku fırlatan zihnini kontrol etmekte yeteneksizsin."

Gerçek yetenek, en zor şartlarda, korkusuzca, tereddütsüzce uygulanabilen yetenektir

ODAKLANMANIN GÜCÜ

Bir zamanlar satrançta herkesi yenen bir kral vardı. Bir gün bir çiftçi saraya gelerek kralla satranç oynamak istediğini bildirdi. Kral kabul etti.

Oyun başlamadan hemen önce çiftçi ayakkabılarını çıkarttı, sandalyesinin üzerine koydu ve onların üzerine oturdu.

Oyun sırasında kral, adamın neden böyle yaptığını düşünüp durdu. Oyunu çiftçi kazandı. Oyun biter bitmez kral çiftçiye, neden ayakkabılarının üzerine oturduğunu sordu. Çiftçi cevap verdi:

"Çünkü efendim, böylece sürekli bunu düşüneceğiniz için, oyuna odaklanamayacağınızı biliyordum!"



Yabani uluslar dışında her ülke, kitaplar tarafından yönetilir.

Voltaire

Sihir bilimsel gerçekliğe dönüştüğünde adına tıp ya da astronomi deriz.

Anton Lavey

Evren zekâmızın gelişmesini bekleyen sihirli şeylerle doludur.

Eden Phillpotts

Bana bir kahraman gösterin, size trajedi yazayım.

F. Scott Fitzgerald

ÜZGÜNÜM BAY KIPLING

1889'da, *San Francisco Examiner* gazetesinin editörü, Rudyard Kipling'in bir makalesini yayınladı. Ancak bu ilk makaleden sonra, Kipling'den gelen yazıları reddetti. Nedeni neydi? Editör, gerekçesini Kipling'e şöyle açıkladı:

"Üzgünüm Bay Kipling, ama İngilizce'yi nasıl kullanacağınızı bilmiyorsunuz. Bu gazete amatör yazarlar için anaokulu değil!"

Sonra ne mi oldu? Bu konuşmadan tam 8 yıl sonra Rudyard Kipling "The Man Who Would be King" adlı romanıyla Nobel Edebiyat Ödülü'nü aldı.

İYİ SORU

Arthur Schopenhauer, Dresden'de bir serayı geziyordu. Oradaki bitkilerden birine aşırı bir ilgi gösteriyor gibiydi. Onun ilgisini fark eden görevli Schopenhauer'ı bu konuda uzman zannetti ve yanına yaklaşarak sordu:

"Kimsiniz?"

Schopenhauer yavaşça görevliye doğru döndü. Cevap vermeden önce bir süre durdu ve şöyle dedi:

"Eğer bu soruya benim adıma cevap verebilirseniz, size ömür boyu minnettar kalırım!"

İHTİMALLER ÜZERİNE

Ronald Knox, bilim adamı John Scott Haldane ile teolojik bir tartışmaya girmişti. Haldane sordu:

"Eğer evrende milyonlarca gezegen varsa, en az birinde daha hayat olması gerekmez mi?"

"Bayım," dedi Knox, "Eğer Scotland Yard sizin arabanızın bagajında bir ceset bulsa, onlara şöyle mi dersiniz: "Dünyada milyonlarca araba var, mutlaka en az birinde daha bir ceset vardır." Hayır dostum, sanırım onlar yine de cesedi arabanıza kimin koyduğunu bilmek isterlerdi!"

MEKANİK FELSEFESİ

René Descartes, İsveç Kraliçesi Christina'ya mekanik felsefesini açıklamaya çalışıyordu. Ona göre tüm hayvanlar ve insanlar, saate benzeyen mekanizmalardan başka bir şey değillerdi.

Kraliçe bir süre dinledikten sonra şu cevabı verdi:

"Ben asla ama asla bir saatin, bebek saatler doğurduğunu görmedim."

KİMİN ESERİ?

Robert Ingersoll, Henry Ward Beecher'i ziyarete gitmişti. Evde, yıldızları, galaksileri gösteren bir küre gördü. Bu büyüleyici güzellikteki küreden gözlerini ayıramayan Ingersoll ev sahibine sordu.

"Muhteşem, acaba kimin eseri olduğunu sorabilir miyim?"

Beecher, agnostik olduğunu bildiği dostuna şu cevabı verdi:

"Ah, o mu? Kimse yapmadı. Öylesine kendiliğinden oluverdi işte!"

İSTEMENİN GÜCÜ

Danimarkalı efsanevi tenor, Lauritz Melchior, bir dönem Münih'te küçük bir pansiyonda yaşadı. O günlerde yeni başlayacağı operanın sözlerine çalışmak üzere yakınlarda bir bahçede oturuyordu. Ezberlediği sözler şöyleydi:

"Gel bana aşkım,

Işığın kanatları üzerinde gel."

O anda bir beyaz ışık çaktı sanki, bir şeyler kanat çırptı adeta. Melchior gökyüzünden düşen, ve ayaklarının dibinde oturan muhteşem yaratığa şaşkınlıkla bakakaldı.

Bu genç ve dünya güzeli bir kadındı. Adı Maria Hacker'dı, Bavyeralı genç bir aktristi. Çekilmekte olan bir film için uçaktan paraşütle atlamış ve genç tenorun kollarına düşmüştü.

Çift 1925 yılında evlendi ve Maria'nın öldüğü 1963 yılına dek hiç ayrılmadılar. Lauritz Melchior, güzel eşinin kendisine cennetten gönderildiğine hep inandı.

SERSEMLERİN SÖZLÜĞÜ

Napoléon "İmkânsız" kelimesinin sözlükten çıkarılması taraftarıydı. Onun en çok nefret ettiği kelimeler şunlardı:

"Bilmiyorum, Yapamam ve İmkânsız."

Israr ederdi:

"Öğrenin! Yapın! Deneyimleyin!"

Onun hayatı, kuvvetli ve sarsılmak bilmez bir iradenin neler yapabileceğini göstermiştir. Bir defasında Alp Dağı'nın, ordusunun yolunu kapadığını söyledikleri zaman Napoléon, "Alp diye bir şey kalmayacaktır," cevabını verdi. Bunun üzerine bir zamanlar geçilmez olan Simplon yolu derhal yapıldı.

Ve Napoléon şöyle dedi:

"İmkânsız kelimesi ancak sersemlerin sözlüklerinde yazılıdır!"

HAYAT BAZEN... PARADOKSTUR

Evrenin hiçbir anlamı olmadığını söylemek çok anlamsızdır.

Niels Bohr

Evrim gerçekten işliyorsa, neden annelerin yalnızca iki eli var?

Milton Berle

İstediğiniz bir şeyi elde edemiyorsanız, bu ya onu ciddi biçimde istemediğinizin ya da fiyatı konusunda pazarlık ettiğinizin işaretidir.

Rudyard Kipling

Kadının yara açmaktan sonra en iyi yaptığı şey, yara sarmaktır.

Barbey D'Aurevilly

İnsan yaşlandığı için vazgeçmez kahkahadan. Kahkahadan vazgeçtiği için yaşlanır.

Michael Pritchard

Düşmanlarınızı daima affedin; morallerini daha çok bozacak bir şey bulamazsınız.

Oscar Wilde

Bebek gibi uyuduğunu söyleyenler, genelde bebeği olmayan insanlardır.

Leo J. Burke

Ben ilk önce insan başarılarının yazılı olduğu spor sayfasını açarım. Ön sayfada insanın başarısızlıklarından başka hiçbir şey olamaz.

Earl Warren

Bir görüşün genel kabul görmesi, onun saçma sapan olmadığını kanıtlamaz. Gerçekten de insanlığın büyük bölümünün ahmaklığı göz önüne alınacak olursa, yaygın bir inancın akılcı olmaktan çok, aptalca olma ihtimali daha yüksektir.

Bertrand Russell

Yaşamın en büyük zevki, başkalarının yapamayacağınızı söylediği şeyi yapmaktır.

Walter Bahegot

Bizim şans dediğimiz şey içimizdeki insanın dışsallaştırılması. Başımıza gelenlerin başımıza gelmesini biz sağlarız.

Robertson Davies

Keşfettim ki ne kadar çok çalışırsam, talihim o kadar açılıyor.

Thomas Jefferson

Dünya kötülük yapanlar yüzünden değil, hiçbir şey yapmadan durup izleyenler yüzünden tehlikeli bir yerdir.

Albert Einstein

Bazen evrendeki akıllı yaşamın varlığına ilişkin en kesin işaretin, kimsenin bizimle temasa geçmemiş olmasında yattığını düşünüyorum.

Bill Watterson

HAYAT BAZEN... KOMEDİDİR

Kıçüstü oturarak zamanın kumlarında ayak izinizi bırakamazsınız. Hem kim zamanın kumlarında kıç izi bırakmak ister ki?

Bob Moawad

Finansörleri Disneyland'ın yapılabilir olduğuna bir türlü ikna edemedim çünkü hayallerin teminatı çok düşük.

Walt Disney

Beyin muhteşem bir organ. Sabah uyandığınız anda çalışmaya başlıyor, ofise varana dek hiç durmuyor.

Robert Frost

Kızınızın erkek arkadaşı tarafından evden alındığını izlemek, bir milyon dolarlık Stavridarius'u bir gorilin eline teslim etmek gibi bir şey.

Jim Bishop

Kadınlar sessiz erkekleri sever. Onların kendilerini dinlediklerini sanırlar.

Marcel Achard

Hayvanlarla gerçek insan arasındaki kayıp halka muhtemelen biziz.

Konrad Lorenz

Kadınların futbol oynamamasının nedeni, toplum içinde on bir tanesinin aynı kıyafeti asla giymeyecek olmasıdır.

Phyllis Diller

İlk tekerleği bulan adam, ahmağın tekiymiş. Diğer üçünü bulan var ya; işte o gerçek bir dâhiymiş.

Sid Caesar

Ne tuhaf bir makine şu insan! İçine ekmek, şarap, balık ve turp atıyorsunuz, dışarı iç çekmeler, kahkahalar ve düşler çıkıyor.

Nikos Kazancakis

Pizzacının evimize polisten çabuk geldiği bir çağda yaşıyoruz.

Jeff Marder

Şaraba düşkün bir adama, çölde akşam yemeğinden sonra üzüm sunulmuş. "Çok sağ olun," demiş, tabağı kenara iterek, "ama şarabımı hap olarak almak âdetim değil."

Jean Anthelme Brillat-Savarin

HAYAT BAZEN... TRAJEDİDİR

Çocukluk öldüğünde geriye kalan cesetlere "yetişkin" adı verilir ve bunlar cehennemin kibarca söylenişi olan "toplum"daki yerlerini alırlar.

Brian Aldiss

Bir Eskimo'nun misyoner rahibe, "Tanrı ve günah nedir bilmesem, cehenneme gider miyim?" diye sorduğunu okudum. "Hayır," demiş rahip. "Bilmezsen gidemezsin." "O zaman," demiş Eskimo, "Ne diye anlattın ki bana?"

Annie Dillard

Bir öncüyü sırtındaki oklardan tanıyabilirsiniz.

Beverly Rubik

Hepimiz, kendi bedenimiz içinde yaşam boyu hücre hapsine mahkûmuz.

Tennessee Williams

İnternetten önce insanların oturup birbirleriyle konuşması üzerine etki eden son teknoloji yemek masasıydı.

Clay Shirky

Milyonlarca daktilo başına milyonlarca maymun konsa, nihaye-

tinde ortaya Shakespeare külliyatı çıkar diye duymuştuk; artık internet sayesinde bunun doğru olmadığını biliyoruz.

Robert Wilensky

Kendilerini işle meşgul ediyorlar ki gerçekte nasıl olduklarını görmesinler.

Aldous Huxley

İnsanların kader dediği şey, genelde kendi aptallıklarıdır.

Arthur Schopenhauer

En büyük korkumuz ölüm değil. En büyük korkumuz hayatta kalmak, yaşama riskini göze alabilmek ve gerçekte ne olduğumuzu ifade edebilmek.

Don Marquez Ruiz

Toplum normal erkeklerine büyük değer verir. Toplum çocuklarını, benliklerini yitirip absürd, dolayısıyla da normal olabilecekleri bir şekilde eğitir. Normal erkekler son elli yılda akranları olan normal erkeklerin neredeyse yüz milyonunu öldürdüler.

R. D. Laing

HAYAT BAZEN... NASİHATTİR

İyi bir dinleyici ol. Dilinin aksine kulakların asla başını belaya sokmaz.

Frank Tyger

Eğitim kovayı doldurmak değil, ateşi yakmaktır.

W.B. Yeats

Asla geri çekilme. Asla açıklama getirme. İşi yap ve bırak ulusunlar.

Benjamim Jowett

Kendine güven: Bu demir telin tınısıyla her yürek titrer.

Ralph Waldo Emerson

Küçük işlere böldüğünüzde geriye "zor" diye bir şey kalmaz.

Henry Ford

İntikam peşine düşünüyorsan, çifte mezar kaz.

Çin Atasözü

İntikama odaklanan insan, normalde iyileşip düzelecek olan yaralarını açık tutar.

Francis Bacon

Meşgul olmak yetmez. Karıncalar da meşguldür. Asıl soru, neyle meşgul olduğunuzdur.

Henry David Thoreau

Tanrım, bize hoş ve kibar sözler söyleme bilgeliğini bahşet, çünkü yarın onları yalamak zorunda kalabiliriz.

Senatör Morris Udall

Keder kuşlarının başının üstünde gezinmesini engelleyemezsin ama saçına yuva yapmasını engellersin.

Çin Atasözü

Anı yaşa. Titanik'te tatlı tepsisini geri çeviren bütün o kadınları düşün.

Erma Bombeck

Hayat zor: Her üç kişiden üçü de ölür. O yüzden kes sesini ve baş et.

Ring Lardner

HAYAT BAZEN... ÇOCUKTUR

Çocuklar sevgi isterler; özellikle de hak etmedikleri zamanlarda.

Harold S. Hubert

Çocuklarınızın iyi insanlar olmasını istiyorsanız, onlara gereğine inandığınızın iki katı kadar vakit ayırıp yarısı kadar para harcayın.

Esther Selsdon

Çocukların gücünün nelere yettiğini görmek istiyorsanız, onlara bir şeyler vermekten vazgeçin bakalım.

Norman Douglas

Çocuklarımızın ömrünün ilk on iki ayını, onlara yürümeyi ve konuşmayı öğreterek, sonraki on iki yılını ise yerlerine oturup seslerini kesmelerini söyleyerek harcıyoruz.

Phyllis Diller

HAYAT BAZEN...

Bir keresinde köy bahçesinde çıpa yaparken omzuma bir anlığına bir serçe kondu. O anda kendimi omzuma takılacak herhangi bir apoletle olabileceğimden çok daha ayrıcalıklı hissettim.

Henry David Thoreau

Güç denen şey, çıplak elle bir çikolatayı dört parçaya ayırabilme, sonra da parçalardan yalnızca birini yiyebilme kapasitesidir.

Judith Viorst

Dâhi, hayalinde kar canlandıran bir Afrikalıdır.

Vladimir Nabokov

İlginçlikten uzak bir yaşam asla olmamıştır. Böyle bir şey imkânsızdır. En yavan dış görünüşün bile altında bir dram, bir komedi ve bir trajedi yatar.

Mark Twain

Tabiattan söz ederken bizim de onun bir parçası olduğumuzu unutmamak gerekir. Kendimize de bir ağacı, gökyüzünü ya da düşünceyi incelediğimiz gibi bir merak ve açıklıkla yaklaşmalıyız çünkü bizler de tüm evrenle bağlantılıyız.

Henri Matisse

Kahkaha iki insan arasındaki en kısa mesafedir.

Victor Borge

Hepimiz aynı gökyüzü altında yaşıyoruz ama ufuklarımız aynı değil.

Konrad Adenauer

Kim olduğunu keşfetmek, işin ilk adımıdır. Kendini kabul etmek işin zor kısmıdır. Kendini geliştirmek ise işin eğlenceli kısmıdır.

B'Anne Younker

Gerçekten mutlu bir insan ararsanız, onu ancak bir tekne yaparken, bir senfoni yazarken, oğlunu eğitirken, bahçesinde yıldız çiçekleri yetiştirirken ya da Gobi Çölü'nde dinozor yumurtası ararken bulursunuz. Onu kalorifer'in altına kaçan yaka düğmesini arar gibi mutluluk ararken bulamazsınız.

W. Beran Wolfe

Bu dünyada mutluluğun üç büyük esası, yapacak bir şey, sevecek bir şey ve ümit edecek bir şeydir.

Joseph Addison

Mutsuz bir yoksulun durumunun, mutsuz bir zenginden daha iyi olduğunu anlamıyor gibisin. Yoksulun ümidi vardır. Paranın işe yarayacağını sanır.

Jean Kerr

Para ile her şeye sahip olunacağı söylenir ama olunamaz. Yiyecek satın alabilirsin ama iştah alamazsın. İlaç alırsın ama sağlık

alamazsın. Bilgi alırsın ama bilgelik alamazsın. Gösteriş alırsın ama güzellik alamazsın. Eğlence alırsın ama neşe alamazsın. Tanıdık alırsın ama dost alamazsın. Hizmetçi alırsın ama sadakat alamazsın. Boş vakit alırsın ama huzur alamazsın. Para ile her şeyin kabuğunu alır, hiçbir şeyin çekirdeğini alamazsın.

Anne Garborg

İnsanlar vitraylı pencere gibidir. Güneş çıkınca ışıl ışıl parlarlar ama karanlık çöktüğünde gerçek güzellikleri, ancak içlerinde bir ışık varsa belli olur.

Elizabeth Kübbler-Ross

Aksilikler bıçak gibidir; sapından ya da keskin yerinden tutuşumuza bağlı olarak ya hizmet eder ya da bizi keserler.

James Russell Lowell

Sıradan zihnimiz bizi hep meşe palamudundan başka bir şey olmadığımıza ve en büyük mutluluğumuzun daha büyük, daha şişkin, daha parlak palamutlara dönüşmek olduğuna ikna etmeye çalışır. İnancımızsa bize daha iyi bir şeyin bilgisini sunar; istersek meşe ağacı olabileceğimizin bilgisidir o.

E.F. Schumacher

John Lloyd, John Mitchinson, "Afili Lügat",
BKZ Yayıncılık, İstanbul Aralık, 2003

Kendi kutup yıldızını bul 2

"Nüvide Tulgar, umudun merdivenini yıldızlara dayayan bir kadın! "Kendi Kutup Yıldızını Bul" kitabı, entelektüel damak zevkine sahip insanlar için, dünya bilgelik edebiyatının en güzel örneklerinden seçilmiş keyifli hikayeler sunuyor."

Mümin Sekman
(Her Şey Seninle Başlar'ın yazarı)

Her insan kendi kutup yıldızını bulmak için yaşar. Hayatın labirentlerinde, hangi yöne gitmeniz gerektiğini şaşırdığınızda, kutup yıldızınızın orada bakmanızı beklediğini bilirsiniz.

Büyük beğeniyle okunan Kendi Kutup Yıldızını Bul'un ikinci kitabında insanın yaşama sevincini artıran, okuyanı düşündürürken geliştiren bilgelik hikayeleri yer alıyor. Hayatın olumsuz yüklemelerine karşı, içimizi açacak öyküler bunlar. Ruhunu beslemek isteyenler için.



ALFA Basım Yayım Dağıtım Ltd.
Ticarethane Sokak No: 53
34410 Cağaloğlu-İstanbul
Tel : +90 (212) 511 53 03
+90 (212) 513 87 51
Fax : +90 (212) 519 33 00
www.alfakitap.com
e-mail: info@alfakitap.com

ISBN 978-605-106-217-4